

Cát Lan

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 1

Đêm Giáng sinh, trong một ngôi biệt thự có giàn cát đằng màu tím thơ mộng đang diễn ra một buổi tiệc sinh nhật thật long trọng, mừng cậu ấm con cưng của nhà doanh nghiệp Lâm Khả Siêu thêm tuổi mới .

Lâm Khả Tuấn - chủ nhân của buổi tiệc đi tới, đi lui đón tiếp mọi người đầy nồng nhiệt. Nhưng giờ khai mạc vẫn chưa được diễn ra, vì một nhân vật quan trọng được Khả Tuấn kính nể gọi bằng danh xưng "đại ca" vẫn chưa có mặt .

Buổi tiệc hoãn lại nhưng mọi người vẫn vui vẻ náo nức lẫn hồi hộp, chờ đợi được trông thấy tận mặt xem "đại ca" ấy là người như thế nào, mà một cậu quý tử vốn xem "trời đất bằng vung" lại tỏ ra kính nể "gã" đến như vậy .

Chỉ riêng Như Nguyễn, cô lớp trưởng của khối A2 trường đại học Kinh tế mang nỗi căm ghét, bức dọc trong người càng lúc càng tăng. Nếu không nể Khả Tuấn là bạn học quen biết từ những năm còn học phổ thông, thì có lẽ Như Nguyễn đã bỏ ra về .

Bưng ly nước cam, Như Nguyễn uống đánh ực một cái như muốn dẫn bớt cơn nóng giận trong lòng đang sôi lên ùng ục . Vốn là người nổi tiếng khắp

trường, không những vì học giỏi mà còn là một hoa khôi được nhiều người ái mộ . Như Nguyễn đã quen được mọi người săn đón, đeo đuổi . Vì thế, cô rất bức dọc và dễ nổi giận khi gặp phải trường hợp ngày hôm nay.

Nhìn vào chiếc đồng hồ bé xiu trên tay. Đã quá nửa giờ . Không dần lòng nữa, Như Nguyễn lẳng lặng bỏ ra ngoài vườn, đến ngồi trên băng ghế đá đặt ngay cạnh bụi lài . Trong bóng tối, Như Nguyễn hít căng đầy buồng phổi mùi hương thơm ngan ngát dễ chịu . Bao nhiêu tức giận được cơn gió mát về đêm xoa dịu, trả lại cho cô đầu óc thanh thản vốn chứa ít nhiều mơ mộng mà bất kỳ cô gái nào cũng có khi ở vào lứa tuổi đôi mươi như Như Nguyễn . Là cô con gái út của thương gia Thẩm Lê Vũ, cô vốn nổi tiếng là người cứng rắn lạnh lùng, nhưng kỳ thực đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài . Còn bên trong lại là một trái tim mềm yếu rất phụ nữ . Nhưng điều này chỉ có những người thân yêu nhất của Như Nguyễn biết được, ngoài ra không còn một ai phát hiện được điều lý thú này .

- Trời ơi ! Lớp trưởng ngồi đây làm Tuấn cứ đi tìm mãi . Bên trong, mọi người đang khiêu vũ vui lắm, sao lớp trưởng lại trốn ra ngoài ? Tuấn nhớ lớp trưởng rất thích khiêu vũ mà .

Nhìn Khả Tuấn mãi thao thao bất tuyệt, Như Nguyễn khẽ cười . Chồng cầm lên đôi tay, cô lặng lẽ ngồi nhìn anh nói . Thấy cử chỉ khác lạ của Nguyễn, Khả Tuấn ngưng lời nhìn cô đầy ngạc nhiên:

- Lớp trưởng sao vậy ? Chẳng lẽ lớp trưởng giận Khả Tuấn ư ?

- Ai mà giận "Siêu-black" chứ ! "Siêu-black" - (Đen ngoại hạng) là biệt danh Như Nguyễn dùng để gọi Khả Tuấn . Vì mặc dù là một cậu ấm chính hiệu, nhưng anh lại không có làn da trắng thường có ở những cậu quý tử . Trái lại, anh rất đen, nước da đen rắn chắc khỏe mạnh đầy duyên dáng . Và đây cũng chính là điểm nổi bật nhất ở chàng trai cao một mét bảy mươi lăm này .

- Thế lớp trưởng vào trong cùng Tuấn đi.

Không đợi Như Nguyễn có phản ứng, Khả Tuấn đã nắm tay cô đứng dậy kéo đi nhanh vào trong.

Gian phòng đã được bài trí lại, những dãy bàn được thu xếp gọn, bày ra một khoảng trống rất rộng dùng làm nơi khiêu vũ . Lúc này, ban nhạc sống đang chơi một điệu nhạc Rap sôi động nên sân nhảy đông nghẹt người ra biểu diễn .

Khả Tuấn bước ra điệu nghệ mời Như Nguyễn nối tiếp cuộc vui, nhưng cô vội lắc đầu:

- "Siêu-black" thông cảm, Nguyễn chỉ thích nhìn mọi người biểu diễn . Cứ để mặc mình, hãy lo tiếp đón các bạn, kéo mọi người lại hiểu lầm trách "Siêu-black" không tôn trọng họ đây .

Khả Tuấn mỉm cười, anh kéo tay cô ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh đây, vui vẻ nói:

- Nếu thế, Tuấn ngồi cạnh lớp trưởng cho đỡ buồn . Chờ mọi người về lại chỗ cũ cho Nguyễn có bạn, Tuấn mới yên tâm.

Nghe Khả Tuấn nói thế, Như Nguyễn mỉm cười hài lòng . Nhìn ra sàn nhảy, Như Nguyễn thầm nghĩ : làm khán giả xem mọi người biểu diễn chắc cũng vui bớt "cơn nghiền" ngứa chân.

Sàn nhảy đang ồn ào sôi động chợt nhiên lắng xuống, mọi người từ từ dần ra để lộ khoảng trống giữa sàn là một đôi nam nữ đang cố biểu diễn những bước nhảy trông thật điêu luyện, thật tuyệt vời . Từng bước phăng tảo bạo nhưng không kém phần nhẹ nhàng duyên dáng, khiến đám đông phấn chấn cổ vũ nồng nhiệt . Cả đến Như Nguyễn - một cây khiêu vũ giỏi - mà khi nhìn họ biểu diễn, cô cũng phải thán phục và thầm nhủ : có lẽ họ là một đôi bạn "tâm đầu ý hợp" nên mới có những bước chân hài hòa thật lý tưởng như thế . Giống như cô, mọi người đều nhìn theo bước chân bay bướm của hai người . Cho đến khi tiếng nhạc kết thúc chuyển sang điệu khác, mọi người mới sực

tĩnh và đồng loạt vỗ tay tán thưởng .

Bên tiếng reo hò phấn khởi của những người bạn đến mừng sinh nhật Khả Tuấn, Như Nguyễn còn nghe bên tai giọng nói của Khả Tuấn hớn hờ reo vui :

- "Đại ca" của Tuấn đây, lớp trưởng trông có vẻ tuyệt vời không nào ?

Và rồi không để cho Như Nguyễn kịp phản ứng, Khả Tuấn đã đứng dậy nói :

- Để mình dẫn "đại ca" đến giới thiệu, lớp trưởng đừng bỏ đi đâu nhé . Nếu không đừng nhìn mặt người bạn thân này nữa .

Thoáng chốc, Khả Tuấn quay trở lại, bên cạnh anh là một gã thanh niên khá bụi . Khả Tuấn vốn đã cao to, thế mà hấn lại cao hơn Khả Tuấn cả cái đầu . Da hấn trong bóng đêm càng trông rõ nước da đen nhẻm . Mái tóc xoắn bông trông đẹp mắt thế mà hấn lại cho nhuộm hai bên mái vài cọng lông đốm bạc pha vàng hung. Và người hấn trông càng kinh dị hơn, với cách ăn mặc "mười hai con giáp chẳng giống con giáp nào" của hấn, với quần Jean được xé tua tủa đi cùng là chiếc áo khỉ bằng vải da thật bụi may kiểu ghi-lê. Nói tóm lại, con người gã toát ra một vẻ "Hippy thời thượng" đầy sức sống trẻ trung của giới trẻ, nhưng lại là nòi "nhức mắt" dành cho những người lớn tuổi .

Khả Tuấn làm một màn giới thiệu giữa hai người :

- "Đại ca" ! Đây là lớp trưởng của em tên Thẩm Như Nguyễn, là hoa khôi của trường đại học kinh tế, ngoài ra còn được mệnh danh là "Đóa hồng gai". Và đây là Hoàng Cỏ Thạch, "đại ca" là người được Tuấn tôn sùng bậc nhất . Nghiêng đầu nhìn Như Nguyễn, ánh mắt gã Cỏ Thạch nheo lại ném về phía cô tia nhìn đầy giễu cợt, môi hấn nhếch lên đầy vẻ ngạo mạn:

- Đóa hồng gai ư ? Về tay Hoàng Cỏ Thạch này thì bao đóa "hồng gai" đều trở thành "hồng nhung" hết .

Vốn chưa biết mặt gã, Như Nguyễn đã cảm thấy "ghét", giờ gặp mặt, cô

càng thấy ... hồng ư.

Như Nguyễn đốp chát lại ngay sau câu nói của gã họ Hoàng bằng một giọng tung tung không giống ai:

- Một con người "mốc meo" cũ kỹ từ cái tên cho đến con người, thế mà cũng tỏ ra phách lối : để "hồng gai" thành "hồng nhung". Lời nói đó chỉ có trên cửa miệng của những người khoái chơi trò múa mép, tín đồ của "cỏ cú", vì thực tế gai của hoa hồng dù có gãy cũng sẽ có chiếc gai khác thay thế ngay, thậm chí nó còn sắc bén hơn. Muôn đời hoa hồng gai vẫn là hoa hồng gai, điều đó là bất biến không có gì thay đổi được .

Nhún nhẹ đôi vai, gã Cổ Thạch thản nhiên "nhe răng" nhìn cô, cười:

- Như Nguyễn cái tên nghe thật mềm mọng, thật dịu dàng, đầy nữ tính .

Ngược lại con người thì ...

Cổ Thạch chợt ngưng lời, chắt lưỡi ra điều tiếc rẻ .

Như Nguyễn trừng mắt sừng sộ :

- Nè, anh kia! Con người tôi ra sao ? Chẳng lẽ anh định khen tôi đẹp như bao người khác . Nếu thế cảm ơn nghe, tôi nghe đầy cả hai tai rồi .

Quay qua nhìn Khả Tuấn đang đứng nhìn cô và Cổ Thạch đầy vẻ ngơ ngác . Có lẽ anh đang ngạc nhiên không hiểu nguyên nhân vì sao giữa hai người lại diễn ra một cuộc "khẩu chiến" dữ dội như thế . Nhưng trước khi Khả Tuấn kịp mở lời, Như Nguyễn đã dùng túi xách đập lên vai anh. Cô nói:

- Nguyễn về ! "Siêu-black" cứ vui vẻ trong đêm mừng thêm tuổi mới của mình đi. Nguyễn chẳng còn hứng thú gì để chúc mừng, khi có con "chích chòe" đứng trước mặt ám ảnh .

Vừa dứt lời, Như Nguyễn đã bước vội đi ngay chẳng màng đến tiếng réo gọi của Khả Tuấn từ phía sau và lời nói đầy cợt nhả của gã "đá mốc meo".

- Cô bé áo trắng ơi, đừng vội đắc thắng ! Trái đất tròn, ta sẽ còn hội ngộ để tiếp tục so tài "múa mép".

oOo

Về đến nhà, Như Nguyễn mệt đến bỏ hơi tai. Đường phố đông nghẹt đến thế là cùng . Người đua chen nhau dồn hết ra đường phố . Điều này kẻ trộm đêm nay có lẽ yên tâm đột nhập không cần hồi hộp lo sợ .

Như Nguyễn tự cho phép mình bấm kèn xe vang lên inh ỏi, thay vì bấm chuông . Lẽ mà ...

Mở cổng cho cô vẫn là gương mặt hiền hậu quen thuộc của vú Lan. Với mọi người, Như Nguyễn cho mình được làm mưa làm gió, nhưng với ba mẹ và vú Lan thì cô lại là con bé dễ thương đáng yêu và hay vùi vãnh .

- Vú ! Có gì cho con ăn không ? Bao tử con đang biểu tình nè, vú ơi.

Vú Lan cười trừ :

- Đi ăn "cỗ" về mà than đói nghĩa là sao, hả cô út ?

Như Nguyễn trợn mắt :

- Nghĩa là giận ... nuốt hồng vô. Có gì cho con ăn không vú ? Nếu không, có thể con nhau cả vú luôn.

- Hồi chiều giờ cả nhà đi vắng, ông bà chủ dặn vú không cần nấu nướng, nên giờ đâu có gì cho con ăn. Ngoại trừ mì gói ...

Như Nguyễn hớn hờ:

- Càng ngon. Nhưng vú nhớ chiên xúc xích cho vào tô mì nhé . Giờ con lên phòng thay đồ rồi xuống ăn. Đói quá vú ơi !

Nhìn cái nét háu đói đáng yêu của Như Nguyễn, vú Lan bắt đầu cười rồi nhanh nhẹn vào bếp chuẩn bị tô mì thật ngon cho con bé .

Để vú Lan ra ngoài phòng khách tiếp tục xem chương trình cải lương, Như Nguyễn ngồi một mình bên bàn ăn rộng thưởng thức tô mì tuyệt vời của vú Lan.

- Nhóc con, đi dự sinh nhật gì mà còn về nhà lục cơm nguội ?

Ngước mắt nhìn lên, bắt gặp ông anh thân yêu của mình vừa bước vào

phòng sau câu nói, Như Nguyễn thản nhiên vừa cho miếng xúc xích vào miệng, vừa trợn mắt liến láu :

- Em không lục cơm nguội, mà đang đang hoàng thưởng thức mì gói của vú Lan. Anh ăn không, ngon lắm !

Khắc Vĩ cười :

- Nếu ngon em ăn một mình đi. Anh dự tiệc Réveillon còn căng cứng bụng đây. Ai như em, mang tiếng đi dự sinh nhật gì mà còn về lục ... mì gói .

Chẳng lẽ Khả Tuấn bỏ đói em ư?

Nghe Khắc Vĩ nhắc đến bữa tiệc, Như Nguyễn lùng bùng hai bên tai, giọng ảm ức hờn giận :

- Anh đừng nhắc đến nữa, đáng ghét !

- Khả Tuấn cả gan giám chọc giận em ư ?

- Hấn mà dám !

- Thế ai dám chọc cô út nhà họ Thẩm này nổi giận ? Hấn chán sống rồi ư ?

Hai mắt Như Nguyễn long lanh như những vì sao đêm. Cô bộc lộ cơn giận thật trẻ con trước mặt anh Hai :

- Gã "đại ca" đáng ghét của Khả Tuấn chứ ai. Em nhất định không tha cho hắn .

Khắc Vĩ nhướn mày :

- Thế em định làm gì nào ?

- Chưa dự định gì, nhưng em sẽ cho hắn một bài học nhớ đời .

Và không muốn nhớ đến chuyện bức mình, Như Nguyễn lảng sang vấn đề khác :

- Anh Hai ! Chị Ba đi chơi về chưa ?

- Về gì mà về . Có lẽ đến sáng, Như Vân mới về . Đi chơi với người yêu mà ... Ai như em, đến từng tuổi này chưa có lấy một mảnh tình vắt vai.

Như Nguyễn liếc anh dài cả hàng trăm cây số, còn đôi môi mọng đỏ của con

gái dầu ra đầy đồng đánh .

- Anh khỏi lo cho em. Anh nhìn lại mình thì tốt nhất . Nên nhớ, tuổi tác của anh không còn trẻ trung gì, để anh cứ mãi tà tà thong dong với những cuộc tình không đoạn kết . Đến chừng nhìn lại thì tóc đã bạc phơ, râu dài tận rún thì lúc đó có hối hận, ăn năn cũng muộn rồi .

- Cảm ơn những lời nói đầy "ác ý" của em. Thà anh chết vì cô đơn hơn là cưới một người vợ "đồng sàng dị mộng" .

Như Nguyễn tròn xoe đôi mắt trông thật ngây thơ vô tội vạ :

- Những lời em nói được xuất phát từ trái tim chân thật của em mà anh cho là ác ý ư ? Em muốn mình là hồi chuông báo động để giúp anh nhìn lại bản thân.

Khắc Vĩ rên lên:

- Thôi, xin tha cho anh ! Xin cảm ơn "hồi chuông báo động" của em rất nhiều, em đừng nói nữa .

Lắc đầu, chất lưỡi, Khắc Vĩ tiếp :

- Thật kẻ nào xấu số, đen đủi lắm mới gặp phải em, một con nhỏ "mồm năm miệng mười". Em cứ nói mãi, miệng em rộng tới mang tai rồi kìa .

Như Nguyễn trợn mắt:

- Sao, anh muốn nói em là ếch ư ?

Khắc Vĩ giấu vội nụ cười trong miệng, đầy thích thú nói:

- Đó là em nói chứ" không phải anh.

- Thế ai nói miệng em càng ngày càng rộng đến mang tai? Em biết chỉ có ếch mới có miệng rộng đến như thế thôi...

Khắc Vĩ tiếp tục trêu chọc cô em hay hờn hay giận :

- Đâu chỉ có ếch, còn nhái, ễnh ương, bụ tọt nữa chi.

- Anh... anh...

Như Nguyễn tức giận lấp bắp, rồi cô quay bước về phòng với dáng đi đầy

giận dữ .

- Này Út ... giận anh hả ?

Mặt Khắc Vĩ réo theo, Như Nguyễn bước đi thẳng về phòng . Ngã dài lên chiếc nệm xinh xắn màu cỏ non, cô tức giận lắm lắm :

- Anh Hai thật đáng ghét, dám ví ta giống loài "lưỡng cư" một động vật ghê gớm mà ta vốn sợ bậc nhất . Nhất định sau này mình sẽ không thèm nhìn mặt anh Hai, cho đáng đời .

Tưởng tượng đến cảnh Khắc Vĩ tiu ngưu mặt mày khi thấy cô giận dữ không thèm ngó đến, không thèm vẽ giùm những thiết kế, đồ án phụ chắc chắc ... rồi anh Hai sẽ năn nỉ mình ... rồi mình sẽ làm nư... chà chà ... Như Nguyễn cảm thấy khoái chí, bật cười một mình với những suy nghĩ thật trẻ con .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 2

Một tuần, kể từ đêm Noel trôi qua. Mãi bận rộn với sách vở, giảng đường cùng hạnh phúc gia đình, Như Nguyễn quên mất gã Hoàng Cổ Thạch đáng ghét hôm nào . Hình như trong cô, gã chưa từng xuất hiện trên cõi đời này . Như Nguyễn vẫn vui vẻ, hàng ngày đến trường, tối về đấu láo cùng anh chị, nhõng nhẽo, làm nũng với ba mẹ và vú Lan.

Tiếng chuông trường vang lên, báo hiệu giờ tan học . Từ giảng đường khối A2, Như Nguyễn trong trang phục quần Jean, áo sơ mi trắng đi ra. Bên cạnh cô là Khả Tuấn đang cùng cô sôi nổi bàn về giờ học trên giảng đường .

- "Siêu-black" có công nhận giáo sư Minh Viễn thuyết trình thật hay về nền kinh tế thị trường Việt Nam trong thời kỳ mở cửa không? Nguyễn nhận thấy qua những dẫn chứng cụ thể, thầy còn truyền cho chúng ta bầu nhiệt huyết để hăng hái phấn đấu hướng đến một tương lai tốt đẹp . Nghe thầy giảng, Nguyễn mong mình sớm ra trường để dùng vốn kiến thức của mình góp phần làm giàu thêm đất nước .

Khả Tuấn cười:

- Lớp trưởng nói nghe thật hay, Tuấn rất tán thành nguyện ước của bạn . à, này ! Chiều nay, Nguyễn có đi học thêm vì tính không, để Tuấn qua đón ?

Như Nguyễn mỉm cười gật đầu :

- Được rồi, chiều Tuấn qua đi. Giờ Nguyễn muốn ra nhà sách, mua cho anh Hai cây thước tỉ lệ .

- Nếu thế, Tuấn về trước nha.

Nhìn theo bước chân dài dãi của Khả Tuấn, Như Nguyễn mỉm cười khi cô nhớ lại những lời chọc ghẹo ghép đôi của bạn về với cô và anh. Họ có biết đâu giữa cô và Khả Tuấn chỉ đơn thuần gắn bó với nhau bằng tình bạn . Cô thân với Khả Tuấn vì anh chân thực, giản dị và nhất là không phách lối, xem thường người khác như thói thường tình của những kẻ quan sòng trong cảnh giàu sang. Đáp lại, Khả Tuấn mến cô vì cô là lớp trưởng của anh. Có lần nghe cô hỏi, Khả Tuấn đã trả lời như thế . Nhưng Như Nguyễn nhận thấy ngoài tình bạn, Khả Tuấn còn dành cho cô ít nhiều sự kính phục trước một cô lớp trưởng thông minh, luôn đứng đầu trường .

Vào nhà gửi xe của nhà trường, Như Nguyễn dắt chiếc Max. II xinh xinh màu đỏ của mình ra khỏi cổng trường . Trưa nay, bầu trời thật đẹp với ánh nắng dịu nhẹ của khí hậu mùa đông, chứ không gay gắt chói chang như những ngày nắng hạ . Chỉ còn hơn một tháng nữa thôi, Như Nguyễn đã bước sang tuổi hai mươi. Một cái tuổi không nhỏ để xa rồi tuổi thơ và cũng vừa đủ lớn để ươm mơ dệt mộng, nhưng trông cô vẫn hồn nhiên vui tươi bên sách vở, bạn bè, không vương bận âu lo, không suy tư phiền muộn . Có lẽ vì cô may mắn được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc . Cha mẹ, anh chị vốn là niềm tự hào, là niềm kiêu hãnh của Như Nguyễn trước bạn bè, xã hội .

Cha cô là Tổng giám đốc một công ty xây dựng, anh Hai lại là kiến trúc sư trưởng của công ty. Với tuổi đời ba mươi, anh đã tạo nên một danh tiếng không nhỏ bằng chính nghị lực, tài năng của bản thân. Nhiều tòa cao ốc sừng sững được nhắc đến, họ đều không quên Thẩm Khắc Vi, người đã khai sinh ra những công trình vĩ đại to lớn với lối kiến trúc độc đáo, tài tình . Chị Ba Thẩm Như Vân, một nữ tiếp viên hàng không duyên dáng xinh đẹp với dáng người mảnh mai, thanh tú . Vốn đam mê du lịch, chị đã thi vào ngành Hàng không và đạt được ước nguyện, chị đã đi khắp Đông- Tây, nắm bắt bao kỳ quan thế giới . Hiểu biết rất nhiều nhưng chị là người khiêm tốn, không khoe khoang và rất hiền hậu dịu dàng, luôn luôn nhường nhịn nhỏ nhẹ với tất cả mọi người chung quanh. Chứ không như cô... sẵn sàng "chiến đấu" và nhất định "chiến thắng" trước bất cứ đối thủ nào, nếu muốn khiêu chiến cùng cô.

- Chào cô bé suy tư.

Tiếng kèn xe cùng ịong nói nửa lạ nửa quen chợt vang lên đột ngột làm Như Nguyễn giật mình, cắt đứt lòng suy nghĩ, quay người nhìn lại, cô chợt sùng sộ khi gặp lại người những tưởng đã quên :

- Chẳng quen biết, chào hỏi chi mất công. Rõ là dư hơi !

Cổ Thạch thần nhiên trước đòn tấn công của Như Nguyễn . Anh đáp :

- Chào hỏi cho là dư hơi, làm lơ chạy thẳng cho là bất lịch sự . Biết làm sao cho vừa lòng thế gian?

- Người đúng như tên : lì như đá, chai như đá ...

- Vẫn hơn kẻ tên Như Nguyễn mà chẳng như ý nguyện tí nào .

Ngạc nhiên không hiểu điều Cổ Thạch muốn nói, Như Nguyễn hét lên, chẳng màng ở giữa nơi công cộng :

- Anh nói gì ?

Bình thần thước thái độ của Như Nguyễn, anh đáp:

- Tôi nói Như Nguyễn nghĩa là luôn đáp đúng nguyện vọng, luôn làm thỏa lòng hay nói đúng hơn là luôn vui vẻ . Thế mà trái lại ... Không biết em có bị đặt lộn tên không ?

Như Nguyễn sùng sộ :

- Nè ! Tôi không chọc ghẹo, mắc mới gì mà anh lôi tên cúng cơm tôi ra hoành hợc ? Đúng là "bà Tám" mà .

Cổ Thạch nhẹ nhàng chỉnh lại :

- Không phải "bà", mà gọi bằng "ông" mới đúng .

Gương mặt Như Nguyễn đỏ bừng không biết vì giận hay vì nắng nóng .

- Con gái phải dịu dàng nữ tính, không nên hét toáng lên như thế, trông chẳng khác chú nhím "xù lông" để tự vệ, nhưng cũng để che giấu điểm yếu trước đối thủ .

- Anh đúng là thứ "đá khó ưa". Trơ như đá, cứng như đá, lì như đá .

Cổ Thạch vẫn cười cợt :

- Thế mà những người con gái anh quen đều nói anh có trái tim mềm như đá, dễ yêu như đá, nên có thể em đã "ung" anh rồi chẳng?

Như Nguyễn trợn mắt :

- Và thêm nữa, anh đúng là thứ mặt chai mảy đá .

Vốn phốt tỉnh trước mọi lời nói chanh chua của Như Nguyễn, nhưng anh cũng phải nổi nóng trước câu hỏi xác xược của cô . Cổ Thạch quát lên đầy giận dữ :

- Hồn nhè bé con ! Đừng nên quá đà mà trở thành người vô giáo dục .

Như Nguyễn đỏ mặt :

- Anh cũng đừng quá tự cao, được vào cô gái vây quanh thì ngỡ mình là cái rốn của vũ trụ ư ? Quá sai lầm ! Tôi không như những cô gái mặt hạng ấy đâu.

Cổ Thạch tức giận thực sự, đôi mày rậm của anh nhíu lại :

- Như Nguyễn ! Cô nghĩ mình có chút nhan sắc rồi cho phép mình được quyền nói nặng ai cũng được sao ?

- Những lời anh ầu trĩ lắm .

- Còn cô, cô là người hồ đồ ! Không phân biệt được đâu là thiện cảm, đâu là ác cảm của người khác dành cho mình, rõ đúng ngốc nghếch mà .

- Anh mới hồ đồ, ngốc nghếch hơn cả tôi gấp trăm, gấp vạn lần . Từng ấy tuổi đầu vẫn không biết người ta ghét, người ta hồng ưa mà cứ theo tò tò .

- Em bảo tôi giống người lắm lời, em còn lắm lời hơn tôi.

- Đúng . Tôi lắm lời nhưng tôi có bắt anh phải nghe đâu. Anh có quyền đi bất cứ lúc nào .

- Được . Tôi sẽ đi đây. Nhưng em nên nhớ, dù em có giàu sang, sinh đẹp, có kiêu căng tự phụ thế nào đi chăng nữa, em cũng chỉ là đứa con nít mới lớn . So với cuộc đời, em chỉ là một hạt cát nhỏ bé giữa sa mạc mênh mông.

- Nếu một hạt cát, tôi sẽ bay vào mắt anh cho anh biết, hạt cát này dù có nhỏ đến cỡ nào cũng có lúc sẽ trở thành nỗi đe dọa cho anh. Chào, không hẹn gặp lại .

Đến ngã ba đường, Như Nguyễn quẹo vào hướng tay phải, cắt ngang, cuộc nói chuyện không lấy gì thích thú . Nổi giận cứ ào ào tuôn lên đỉnh đầu cô. Hấn nghĩ hấn là ai mà dám lên lớp cô chứ !

Càng nghĩ, Như Nguyễn càng thấy giận tên "mốc meo", giận đến thấu xương với nỗi mong ước được băm hấn ra trăm ngàn khúc thì mới hả dạ . Một buổi tan học vui vẻ, hân hoan đã bị hấn lù lù xuất hiện rồi phá hỏng mất .

Chẳng còn hứng thú đi nhà sách, Như Nguyễn cho xe chạy về nhà . Hình như kiếp trước cô mắc nợ hấn thì phải, để kiếp này hấn theo ám ảnh phá hoại những lúc vui vẻ của cô.

Về đến nhà, những cau có bức dọc bay biến, nhường cho cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái . Như Nguyễn cho xe vào ga-ra rồi cô đi về phía phòng khách . Từ xa, cô đã nghe tiếng chị Vân cười, tiếng cười ngập tràn vui vẻ, hạnh phúc .

- Thưa mẹ, con đi học mới về . Chà ! Chị Ba có gì vui mà cười hạnh phúc thế ?

Ngước nhìn cô em gái, Như Vân cười :

- Trong chuyến bay chị gặp một chuyện buồn cười lắm, chị kể sau. Giờ em lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm, cả nhà đợi em này giờ đó .

- Em biết rồi .

Như Nguyễn chạy tung tăng lên lầu . Sực nhớ, cô dừng lại ở cầu thang, bật hỏi :

- Chị đi công tác về có mang quà gì cho em không?

Như Vân cười đáp :

- Mẹ thấy không, cô Út nhà ta nhớ có bấy nhiêu đó thôi.

Nói thế nhưng Như Vân vẫn trả lời vui vẻ :

- Ăn cơm rồi vào phòng chị cho em tha hồ lựa chọn . Chuyến này từ Hồng Kông về, chị mua nhiều trang phục lắm .

Như Nguyễn rạng rỡ :

- Ôi, chị ba vạn tuế !

oOo

Như Nguyễn ngồi giữa những trang phục tuyệt đẹp của Như Vân mang về từ Hồng Kông. Nào đầm, quần tây, áo T-shirt, áo pull... đủ các loại .

- Chị Ba ! Ước gì sổ quần áo này thuộc quyền sở hữu của em nhỉ ?

Như Vân cười :

- Thôi đi nhóc con ! Em tham lam vừa phải thôi. Em có biết để có những trang phục này, chị đã tốn biết bao nhiêu công sức để lựa chọn không? Nào, hãy chọn cho mình mỗi loại trang phục một kiểu đi. Mau lên, kéo chị đổi ý . Như Nguyễn nghe thế, bậm môi chọn cho mình chiếc áo đầm nhung màu xanh đen, cổ lọ sát cánh may dài tới gối được xẻ tà hai bên. Trang phục đồ tây cô chọn áo T-shirt màu trắng, đi kèm là quần "pát" màu hồng, chiếc áo đầm ngủ màu tím cà có áo khoác ngoài được thêu hình những đóa hoa tulip thật dễ thương. Và hai chiếc áo thun lưng một trắng, một vàng sát cánh trẻ trung duyên dáng .

Như Vân la lên:

- Nhớ chỉ được quyền tuyển mỗi thứ một cái, thế sao lại chọn hai áo thun giống nhau. Để lại một màu cho chị chứ .

Như Nguyễn ôm hai chiếc áo thun vào lòng:

- Em muốn tặng cho nhỏ Cẩm Tú một cái giống em.

- Con nhỏ này !

Nghe chị nói thế, Như Nguyễn hiêuỷ reo lên:

- Hoan hô chị Ba ! Chị thật rộng rãi .

Bảo đảm sau này chị sẽ được hưởng hạnh phúc trong vòng tay của anh Bảo Huy.

Đưa tay nheo chiếc mũi xinh xinh héch lên nghịch ngợm của cô em gái, Như Vân cười :

- Anh Hai bảo em là con nhỏ "mồm năm miệng mười" không sai tí nào .

- Chị đừng lòi ông "Hitle" đó ra nói, em ghét !

- Chà, chuyện lạ ! Hàng ngày chị thấy giữa em và anh Hai "ăn-ro" với nhau lắm kia mà . Với cảnh kẻ tung, người hứng hòa nhau trêu ghẹo chị . Vậy mà hôm nay...

Gạt bỏ đề tài chẳng lấy gì hứng thú, Như Nguyễn ngồi xích lại gần Như Vân, choàng tay ôm chiếc eo nhỏ xinh của chị . Cô rúc đầu vào lòng chị nói

:

- Chuyện tình cảm giữa chị và anh Huy phi công đến đâu rồi ?

Như Vân đẩy Như Nguyễn ra, cô giãy nảy la lên:

- Xích ra con nhóc ! Chuyện người lớn, miễn bàn .

Như Nguyễn phụng phịu :

- Nếu em là anh Huy chắc chị không đuổi em như đuổi tà .

Như Vân ửng hồng đôi má :

- Con nhỏ này, ăn vói nói !

Như Nguyễn mè nheo :

- Nói đi chị ! Anh Huy chừng nào ngỏ lời cầu hôn với chị ?

Như Vân chột thờ dài :

- Em đã biết nghề nghiệp chị rồi đó .

Nội qui quy định cấm nữ tiếp viên còn đang hợp đồng không được quyền kết hôn. Mặc dù chị yêu anh Huy, chị cũng muốn tiến đến hôn nhân với anh ấy, nhưng chị cũng yêu thích nghề lướt gió tung mây này lắm .

- Anh Huy có ý kiến gì trong chuyện này không ?

- Bảo Huy tốt lắm . Anh ấy nói bao giờ chị đồng ý, lập tức anh đưa ba mẹ qua nhà mình .

Như Nguyễn tư lự :

- Nhưng sự kiên nhẫn của con người bao giờ cũng có giới hạn .

- Chị biết . Vì thế, chị định hết hợp đồng này, chị sẽ rời khỏi cuộc đời tiếp viên hàng không.

- Anh Huy biết không?

- Chị muốn tạo bất ngờ . Thôi, em về phòng mình nghỉ trưa đi, chiều còn đi học thêm.

Như Nguyễn đứng dậy:

- Thôi, em qua nhà nhỏ Cẩm Tú tặng cái áo thun này, bảo đảm nhỏ thích lắm .

Rời khỏi nhà, Như Nguyễn tung tăng đi bộ qua nhà Cẩm Tú . Nhà cô bạn nhỏ ấy và cô cách nhau một con phố cũng không xa lắm, đi bộ khoảng mất mười phút thì đến nơi.

Khu nhà Như Nguyễn ở thuộc cư xá dành cho những người yêu thích thiên nhiên, yêu thích sự yên tĩnh . Vì nơi đây không khí rất thoáng mát trong lành, nhưng nó thật buồn tẻ với nhà nhà đều có những hàng rào bao bọc xung quanh, không người qua lại thân mật như tình làng xóm vốn có xưa nay.

Ngang qua ngôi biệt thự trồng hoa hồng trắng xóa được bao bọc khắp chu vi ngôi nhà, Như Nguyễn chắt lưỡi thầm tiếc khi thấy họ thật phí phạm . Mọi hôm hàng rào được khép kín nhưng hôm nay lại hé mở, không ngần ngại Như Nguyễn rón rén đi vào, tiện tay ngắt một cành hồng trắng đang vươn

cao kiêu hãnh .

- Ai đó ?

Nghe có tiếng người từ ngôi biệt thự vang dội ra, Như Nguyễn hoảng hốt bỏ chạy nhưng trên tay vẫn nắm chặt đóa hồng .

Chạy một đoạn khá xa, Như Nguyễn yên tâm dừng lại thở .

- Thật hú hồn !

Gần đến nhà Cẩm Tú, Như Nguyễn đưa tay vuốt lại mái tóc rối bời rồi mới yên tâm đưa tay bấm chuông.

Cánh cổng mở, Như Nguyễn vội gật đầu chào chị bếp :

- Cám ơn chị !

Đợi chị bếp khép cổng, Như Nguyễn đi cạnh hỏi :

- Ba mẹ Cẩm Tú nghỉ trưa rồi, phải không chị ?

- Ông bà đi thăm bạn . Chỉ có tôi và Cẩm Tú hiện ở nhà, cô cứ yên tâm vui đùa thoải thích .

Như Nguyễn cười :

- Chị thật tâm lý !

Chị bếp mỉm cười :

- Ôi giờ ! Thôi, cô lên phòng Cẩm Tú chơi. Chị ra bếp tiếp tục nồi chè đang nấu đang dở, bảo đảm chín rồi có phần của cô.

- Chị dễ thương ghê !

Như Nguyễn cười, bỏ đi sau câu nói . Bước lên thang lầu đứng trước phòng Cẩm Tú, Như Nguyễn đẩy cửa bước vào . Bắt gặp cô nhỏ đang ngồi viết mãi mê bên bàn học, Như Nguyễn cất tiếng :

- Mi học bài hả Cẩm Tú ?

Giật mình vì câu hỏi bất ngờ vang lên bên cạnh, Cẩm Tú vội đóng quyển sổ bỏ vào học tủ . Nhưng việc làm của cô không qua lọt được đôi mắt láu lỉnh của Như Nguyễn .

- À ! Mi đây hả Nguyễn ? Trưa sao không ngủ mà chạy qua đây vậy ?

Leo lên giường Cẩm Tú, Như Nguyễn hớn hờ bày ra la liệt những mặt hàng mỹ phẩm rồi nói :

- Chị Vân đi Hồng Kông mang về nhiều đồ đẹp lắm . Tất cả mỹ phẩm ở đây tặng mi, còn hai chiếc áo thun này, mi chỉ được quyền chọn một trong hai. Nhìn hai màu vàng, trắng của hai chiếc áo thun, Cẩm Tú không ngần ngại chọn màu vàng trẻ trung kiêu sa.

- Ta chọn màu vàng !

Như Nguyễn vội giật lại :

- Mi hợp màu trắng hơn, màu vàng để ta.

Cẩm Tú cười :

- Nói thế mi đã chọn lựa sẵn cho mình rồi, còn gì đợi đến phiên ta.

Như Nguyễn chum chim cười . Đưa tay xỉ trán bạn, Cẩm Tú nói :

- Mi là con bạn lấu cá . Này, nằm đây chơi, để ta xuống bếp bung lên hai chén chè trôi nước, chị bếp nhà ta nấu khỏi chê.

Chờ Cẩm Tú rời khỏi phòng, Như Nguyễn liền bước xuống giường đi đến cửa sổ nơi đặt bàn học của Cẩm Tú . Kéo ghế, cô ngồi chống tay dưới cằm ngắm vu vơ khu vườn rộng của nhà Cẩm Tú trải dài dưới mắt cô. Chợt Như Nguyễn nhớ về hòm hộp đầy lén lút của Cẩm Tú khi trông thấy cô đã vội vàng đẹp cuốn sổ dày có bìa da màu nâu sậm . Không ngần ngại, Như Nguyễn mở hộc tủ bàn lấy ra quyển sổ, cô muốn xem có chuyện gì bí mật mà nhỏ bạn thân của cô cố tình giấu giếm .

Lật quyển sổ, Như Nguyễn mới phát hiện ra đó là cuốn nhật ký của Cẩm Tú . Những trang đầu nói về cảm xúc tình bạn giữa cô và Cẩm Tú, về những kỷ niệm khó quên giữa hai đứa . Lật tiếp tục qua các trang khác, Như Nguyễn chợt phát hiện thêm một tên mới ngoài tên cô và Cẩm Tú . Nhưng Như Nguyễn chưa đọc ra đó là tên gì, vì được Cẩm Tú viết tắt bằng hai chữ in hoa bay bướm "K.V" Nhất định cô phải khám phá ra "K.V" là ai?

Chậm rãi Như Nguyễn đọc .

Ngày ... tháng ... năm...

Buổi đầu gặp gỡ, K.V đã gieo vào trong lòng tôi một cảm xúc thật khó diễn tả thành lời . Anh gọi tôi thật trìu mến "cô bé". Tiếng gọi ấy sao quá đỗi ngọt ngào đã làm cho con tim tôi biết lắng nghe và biết bàng hoàng thôn thức .

Có phải anh không, người đàn ông trong mộng mà hằng đêm tôi thầm theo dết : Trẻ trung, duyên dáng nhưng rất đàn ông ở ánh mắt, nụ cười . Gặp anh, tôi không ngần ngại phong tặng anh danh xưng "anh là hạnh phúc đầu đời thời hoa mộng của tôi".

Ngày.. tháng ... năm...

Trên đời, khi anh xuất hiện trong cuộc đời em thì tất cả những người đàn ông khác đối với các em đều vô nghĩa . Em sẽ chờ đợi một ngày với một hy vọng tràn đầy ...

Ngày ... tháng ... năm...

Sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của anh, tôi thật hạnh phúc khi được cùng anh và nhỏ Nguyễn thổi nến cắt bánh, và càng thấy hạnh phúc hơn khi được cùng anh khiêu vũ bản đầu tiên. KV, anh có biết không? Lần đầu tiên, em mất ngủ vì nhớ một ánh mắt, một nụ cười .

Ngày ... tháng ... năm...

Buổi chiều, dưới vườn hoa thơ thần dạo quanh nhà, mình chợt phát hiện ra một điều kinh khủng . Mình đã yêu. Một cô bé con chưa rời tuổi đại đã thật sự yêu thương, nhưng nhớ một người .

Ngày ... tháng ... năm...

Biết bao giờ "K.V" hiểu được tình yêu của mình thâm dâng tặng cho anh nhỉ

? Nhỏ Như Nguyễn nếu biết được tình cảm mình dành cho "K.V" thì sao nhỉ ? Mình tin nhỏ sẽ ủng hộ mình . Nhưng quan trọng là anh "K.V", anh sẽ đáp lại hay lạnh lùng lạnh xa, bởi mình chỉ là cô bé con mười tám tuổi .

Ngày ... tháng ... năm..

...

Độc đến đây, Như Nguyễn run rẩy khi khám phá ra một điều cô không thể ngờ tới . Nhỏ Cẩm Tú thật đại khờ : Yêu một người lại cố giấu đi tình yêu đó thì hỏi còn gì đau khổ hơn. Mình phải giúp Cẩm Tú . Nhưng điều quan trọng nhất là cô phải tôn trọng tình yêu thâm lặng của nhỏ ấy và đừng để nhỏ bị tổn thương. Cô không thể để cho Cẩm Tú biết được cô đã đọc trộm quyển nhật ký của nhỏ, vì thế cô phải kiên nhẫn đợi, đợi một ngày nhỏ tin cậy tự thổ lộ .

Chợt nghe tiếng dép của Cẩm Tú từ thang lầu vọng lên, Như Nguyễn vội vàng bỏ quyển sổ vào vị trí cũ và vờ rút một quyển tạp chí leo lên giường nằm xem.

- Dậy ăn chè đi nhỏ !

Như Nguyễn bỏ cuốn tạp chí, ngồi dậy vươn vai :

- Chờ mi bung hai chén chè, ta cứ ngõ cả thế kỷ trôi qua.

Cẩm Tú cười giòn giã :

- Mi nói chuyện ngày một thêm "thậm xưng". Con gái con đũa gì mà chẳng có lấy một chút nữ tính .

Như Nguyễn trề môi :

- Mi nên nhận gã "mốc meo" làm anh đi là vừa .

Cơn giận tiếp tục ủa tới khi Như Nguyễn chợt nhớ đến gã . Xắn viên trôi nước, cô cho vào miệng nhai, tưởng tượng như mình đang nhai nghiền mất gã vào lòng cho hả cơn tức .

Cẩm Tú tròn mắt ngạc nhiên :

- Mi nói gì ta chẳng hiểu tí gì cả vậy, Như Nguyễn ?

- Mi làm sao hiểu được .

Rồi không giấu được, Như Nguyễn đành kể cho cô bạn nhỏ nghe mọi chuyện .

- Mi nhớ đêm Noel không?

- Nhớ . Nhưng ta chẳng hiểu gì cả .

Nhìn gương mặt ngơ ngác đáng yêu của Cẩm Tú, Như Nguyễn không nén được, buông giọng cười và cô kể :

- Chuyện là như vậy ...

Càng nghe Như Nguyễn kể, Cẩm Tú càng ôm bụng cười nắc nẻ .

- Mi, mi... ối giờ ơi...

Nhìn Cẩm Tú cười mãi không dứt, Như Nguyễn nhăn nhó :

- Mi vui lắm ư ? Còn ta đang nổi cơn tức giận đây. Cẩm mi cười, không

được cười, nghe rõ chưa ?

Cầm Tú cố nhin cười nên gương mặt cô đỏ như gấc chín :

- Nghe mi kể, ta thấy hình như giữa mi và hấn không oan gia thì không gặp mặt . Thôi rồi, chết mi rồi, Như Nguyễn ơi ! Con đường tình duyên của mi đã đến rồi . Chàng bạch mã hoàng tử suốt hai mươi năm mi ngóng đợi cuối cùng rồi cũng xuất hiện .

Như Nguyễn tức giận, cô lắp bắp :

- Tình duyên...

Cầm Tú chợt muốn bạn cô hạnh phúc khi nếm mùi vị tình yêu. Theo cô, dù hạnh phúc hay đau khổ trong tình yêu đều tuyệt vời như nhau. Và con người nếu sống không có tình yêu thì cuộc sống đâu còn thi vị .

Nghĩ thế, Cầm Tú nói :

- Mi đẹp, thông minh lại đầy cá tính thế không đủ sức quyến rũ được gã "mốc meo" của mi ư?

- Ai nói ? Chỉ cần bản cô nương này mỉm miệng cười và buông vài câu ướp mặt ngọt, ta dám chắc trái tim dù thành đá của gã cũng phải biết run rẩy, huống chi gã chỉ là một người đàn ông bình thường cũng biết hỉ, nộ, ái, ố như ai.

Đưa tay che giấu nụ cười thích thú, Cầm Tú nói :

- Có mới nói nghe. Vì theo những lời mi kể, ta nghĩ gã ấy không phải thuộc hạng người dễ chinh phục.

- Mi không tin ư? Hãy chống mắt nhìn ta bắt mắt hồn vía hấn.

Cầm Tú gật gù:

- Được. Ta sẽ chờ xem cái ngày mi thực hiện được điều đó.

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 3

Cánh cổng sắt lạnh lùng từ từ mở cửa rộng. Cổ Thạch nhìn người đàn bà có mái tóc muối tiêu, gương mặt hiền lành phúc hậu ánh tia nhìn trìu mến. Anh cho xe chạy thẳng vào nhà xe, sau khi để lại giọng nói hiền hòa:

- Con cảm ơn vú !

Từ nhà để xe đi ra, Cổ Thạch cho hai tay vào túi quần, miệng khẽ huýt sáo một bài nhạc tiếng Anh đang thịnh hành. Bước vào phòng khách, con đường dẫn đến phòng riêng của anh, Cổ Thạch chợt khựng người ngạc nhiên, khi nhìn thấy mẹ và chị gái đang ngồi yên vị trên bộ ghế sofa màu xanh xám tro sang trọng.

- Mẹ ! Chị Hai ! Sao giờ này hai người lại ở đây? Lẽ ra, mẹ còn đang bận rộn ngoài tiệm vàng. Còn chị Hai vẫn chưa hết giờ làm ở ngân hàng mà ? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây chắc?

Uyển Nhã, bà chị xinh đẹp giỏi giang của anh đang nhú nhẹ đôi mày, vẻ không vừa lòng:

- Em lớn rồi, nên đành hoàng lại đi Cổ Thạch. Chị và mẹ hôm nay về sớm có việc muốn bàn cùng em.

- Nữa rồi, lại chuyện mỗi với mai nữa, phải không? Cho em xin đi chị Hai. Nếu chị cảm thấy rảnh thì dành thời gian đi mua sắm, dạo phố với mẹ. Đừng rước quá nhiều chuyện rắc rối vào lòng.

Bao giờ nói đến vấn đề này với Cổ Thạch, Uyển Nhã cũng cảm thấy con giận ủa kéo đến, khi trông thấy vẻ mặt phớt tỉnh cùng giọng nói ngang phè của thằng em cứng đầu, bất trị. Nó đúng là con ngựa chứng. Hai mươi tám tuổi, đã tốt nghiệp đại học với tấm bằng hạng ưu, nhưng nó lại cho treo ở xó bếp, chẳng màng làm việc, cứ mãi long bong với nghề ngỗng chẳng ra hồn. Hết tụ họp bạn bè đua xe, thì lại cặp bồ lung tung... chiếc gánh nặng trên vai vì thằng em duy nhất này không biết đến bao giờ cô mới có thể vứt bỏ xuống được, trong khi ngày cô xuất cảnh theo chồng đã sắp cận kề.

Uyển Nhã nheo mắt suy tư. Cổ Thạch sống như ngày nay cũng do mẹ cô quá nuông chiều. Cũng phải thôi, cha mất sớm, bao nhiêu tình thương mẹ đều dồn cả cho hai chị em cô. Và hơn nữa, tính nết của Cổ Thạch phần nào là do cha cô đã hướng nó đi. Uyển Nhã nhớ lại, có một lần...

Ngày đó, Cổ Thạch còn nhỏ lắm, khoảng tám hay chín tuổi thôi, nhưng nó đã biết trốn học bỏ đi chơi điện tử, đợi đến đúng giờ mới chịu về. Cha biết được và Cổ Thạch đã không tránh được một trận đòn sau đó. Uyển Nhã cứ ngỡ rằng em mình sẽ sợ, sẽ không dám bỏ học đi chơi nữa.

Nhưng không, Cổ Thạch vẫn tiếp tục tái diễn và tiếp tục bị đòn roi... Uyển Nhã thương em đã kéo em vào lòng an ủi. Bà Cổ Phong lau nước mắt cho Cổ Thạch và hỏi. Câu hỏi cùng câu trả lời, Uyển Nhã còn nhớ mãi đến tận bây giờ:

- Con không sợ cha đánh ư ? Sao con cứ mãi trốn học không chịu sửa đổi gì hết vậy?

Nằm trong lòng chị, Cổ Thạch ngheh chiếc đầu bé xíu lên nói:

- Con không sợ cha, bằng chứng con vẫn trốn học đi chơi...

Cha cô đã dạy Cổ Thạch không đúng cách, ông cứ nghĩ dùng hình phạt Cổ Thạch sẽ vâng lời. Nào ngờ... nó lại đi xa sự suy nghĩ của ông. Ngày ông hấp hối trên giường bệnh, Cổ Thạch đã hứa sẽ cố gắng học thành tài. Lời hứa nó đã thực hiện, nhưng cha cô đã quên một điều là phải bắt Cổ Thạch hứa sẽ dùng học thức mình có được để phục vụ cho một lý tưởng sống đẹp. Vì thế, cuộc đời của Cổ Thạch vẫn bình thản trôi không lý tưởng, không

mục đích.

Tài năng có, nhưng lại thiếu đi sự nhiệt huyết của tuổi trẻ nên tài năng đã bị mai một chôn vùi. Cô phải làm sao đây?

Uyển Nhã bị cắt đứt dòng suy nghĩ khi nghe tiếng cười hạnh phúc của mẹ và Cổ Thạch vang lên rộn rã. Cô lắc đầu chịu thua mẹ. Bà thật dễ mềm lòng trước những trò ma mãnh nhưng lại thật đáng yêu của Cổ Thạch. Vì thế, bà đã quên mất những điều dự định của cô đã bàn cùng bà suốt cả đêm qua.

- Mẹ ! Mẹ nhớ đã bàn gì với con về chuyện thằng Thạch không?

Bà Cổ Phong khoát tay:

- Để từ từ đã con. Nào, Cổ Thạch ! Hãy kể tiếp chuyện người vợ đó đã lặn lội tìm chồng như thế nào ?

Nghe mẹ nói, Cổ Thạch đắc ý nheo mắt ngăm chọc quê bà chị vốn lo xa, điều mà anh vốn ghét xưa nay. Cổ Thạch đứng dậy:

- Để con tắm rửa, ăn cơm rồi kể tiếp cho mẹ nghe. Đi cả ngày con "oải" quá !

Bà Cổ Phong thích thú cười híp mắt lại:

- Được rồi ! Ăn cơm xong, mẹ con mình ra vườn, sẵn kể chuyện, con nhổ tóc sâu cho mẹ nhé .

Rồi bà hạ giọng thì thào:

- Con nhổ tóc sâu tuyệt lắm, chị Hai con nhổ không bằng đâu.

Uyển Nhã la lên :

- Khoan đi đã Cổ Thạch . Chị muốn hỏi em, sao tiền thu được ở ga-ra sửa xe hơi và cửa hàng phụ tùng xe gắn máy tháng này xuống thấp thế ? Chị không hiểu sao hàng nhập vô thì nhiều mà không thấy tiền lời đâu cả . Em hãy trả lời cho xong, nếu không đừng hòng đi đâu.

Cổ Thạch ngoái đầu lại nói :

- Ga-ra lúc đắt, lúc ế là chuyện bình thường . Còn tiền ở cửa hàng phụ tùng xe gắn máy em có lấy chút ít . Chị biết đó, tháng này bạn bè em sinh nhật thì nhiều, lễ lộc lại nằm khít nhau, bảo sao em không chi tiền nhiều .

Bà Cổ Phong can :

- Thôi mà, Uyển Nhã ! Để em con nó tắm rửa ăn cơm. Muốn hỏi gì để tối rồi tính .

Uyển Nhã thở dài . Đợi thằng em đi khuất, cô nói :

- Mẹ lại bắc thang cho thằng Thạch leo nữa rồi .

- Mẹ biết . Nhưng mẹ thương nó quá . Trước nó, mẹ cảm lòng không dặng .

- Vì thế mẹ thấy đó, gần ba mươi tuổi đầu thằng Thạch có nên thân đâu?

Bà Cổ Phong chống chế :

- Nhưng ít ra nó cũng hơn được nhiều người . Đọc báo con thấy đó, những người con ông này ông nọ, những cậu ấm cô chiêu gì đó chuyên phá phách, chơi bời rồi tụ tập hút chích . Nếu so với thằng Thạch ...

- Mẹ...

Bà Cổ Phong tiu nghiu khi thấy gương mặt Uyên Nhã. Bà xuống giọng:

- Ủ, mẹ biết mẹ sai nữa rồi. Thôi, mình vào nhà ăn cơm đi con gái, để thằng Thạch đợi tội nghiệp. Tật hấu đói của nó, con đâu có lạ gì phải không?

Uyên Nhã đành lắc đầu chịu thua vô điều kiện.

Bữa cơm chiều rồi cũng trôi qua trong bầu không khí vui vẻ, nó có được cũng đều nhờ những câu pha trò tếu của Cổ Thạch.

Vú Tâm bung ra đĩa trái cây được ướp lạnh mời cả nhà dùng tráng miệng.

Cổ Thạch lấy một đĩa nhỏ, chọn những loại trái cây mẹ thích nhất cho vào đĩa. Vừa làm, anh vừa nói:

- Vú ở lại ăn trái cây với tụi con.

Bà vú cười đáp:

- Vú còn phải dọn dẹp nhà sau.

Bà Cổ Phong cười, đón đĩa trái cây Cổ Thạch trao:

- Vú cứ ở lại dùng trái cây với tụi nó cho vui, công việc từ từ làm sau cũng được. Cổ Thạch đứng lên ấn nhẹ bà vú xuống chiếc ghế được anh kéo sẵn:

- Vú già cả rồi cứ làm lụng mãi. Mẹ tìm thêm người giúp việc để đỡ dần cho vú mà vú hông chịu.

Vú Tâm nhăn mặt:

- Coi ! Việc của vú mỗi ngày chỉ có bấy nhiêu. Vú mà không làm được thì sự buồn chán sẽ làm cho vú chết sớm. Chăm sóc cho cả gia đình cũng là niềm hạnh phúc của vú. Con đừng cần nhằn mãi, Cổ Thạch à !

- Nhưng vú đã lớn tuổi cần được nghỉ ngơi.

- Ôi ! Sao con cứ giống như ông cụ non thế Cổ Thạch. Việc nhà vú chỉ phụ trách phần nấu nướng, lo miếng ăn ngon cho cả gia đình là điều vú thích, vú vui nhất. Còn phòng ốc có con bé Hương, vườn tược, đưa đón bà chủ có ông Tư. Mỗi người, ai đã có việc nấy rồi. Hay là con chê vú già, không cần vú nữa?

Nói đến đây, giọng vú Tâm đầy hờn dỗi.

Cổ Thạch cười, vội nói:

- Kìa, vú lại hờn mát với con nữa rồi. Cả nhà này, ai cũng thương vú không hết thì sao lại không cần vú. Con và chị Hai sẽ chăm sóc cho vú suốt đời, mai này tụi con có gia đình, có con cháu đầy nhà rồi chúng nó sẽ lại thay phiên nhau chăm sóc, hầu hạ cho mẹ và vú.

Ngước nhìn Uyên Nhã, Cổ Thạch nói tếu:

- Đây, chị Hai ! Em ra giao ước rồi đây. Chị chịu trách nhiệm sinh cho mẹ và vú Năm, mười đứa con. Còn phần em cũng sẽ cho vợ sinh tròn con số bằng chị. OK?

Uyên Nhã vờ cau có:

- Em xem phái nữ tụi chị là gì ? Máy đẻ chắc.

Mọi người cười ồ lên.

Chiếc đồng hồ dạ quang treo trên vách thông thả đánh bảy tiếng. Cổ Thạch đứng dậy:

- Cả nhà vui vẻ. Con có công việc cần đi gấp đây.

Bà Cổ Phong chất lưỡi:

- Cái thằng, ngồi chưa được nóng ghế đã vội bỏ đi.

- Kệ mẹ ! Con đưa mẹ lên phòng khách xem cải lương. Hồi chiều, ngang qua trung tâm băng nhạc ở đường Đinh Tiên Hoàng, con mua được cuốn băng, có giọng ca Lệ Thủy, Mỹ Châu mẹ thích nhất đây.

oOo

Gió đêm thật mát, thật dễ chịu. Như Nguyễn cho xe chạy từ từ ra khỏi con đường nơi trung tâm cô đang luyện thi Anh văn. Chỉ còn một tháng nữa thôi, cô sẽ thi lấy chứng chỉ C và kế tiếp đó là môn tiếng Pháp. Mục tiêu Như Nguyễn đã đặt ra cho mình ít nhất phải có ba thứ tiếng: Anh-Pháp-Hoa, để sau này ra trường phụ giúp cho cha đắc lực hơn. Xem cha còn coi thường con gái không cho biết.

Nghe tiếng xe nổ giòn giã phía sau, Như Nguyễn thầm bực mình. Tại sao có kẻ vô công rồi nghề, cứ tà tà chạy theo sau lưng... thiên hạ. Thật đáng ghét mà !

Queo sang con đường nhỏ dẫn ra lộ, Như Nguyễn chẳng màng quan tâm tiếng xe nổ phía sau. Mãi lơ đãng, Như Nguyễn không biết mình đã trở thành mục tiêu cho bọn bắt lương chú ý cả tuần nay khi trên cổ cô lấp lánh sợi dây chuyền quý giá.

Chợt một bàn tay vỗ mạnh lên vai, giọng cười đàn ông cọt nhả vang lên bên tai Như Nguyễn:

- Ô, cô em !

Chỉ nói thế rồi họ chạy phớt đi.

Như Nguyễn chợt nghe cổ mình rất bồng. Đưa tay sờ vào cổ, cô phát hiện sợi dây chuyền không còn trên cổ. Quýnh quáng, Như Nguyễn la lên:

- Cướp ! Cướp ! Bớ người ta...

Gã tài xế từ nãy giờ vẫn cho xe chạy chậm ở phía sau cô, bỗng giật mình khi nghe tiếng cô gọi to. Anh liền rồ ga phóng lên:

- Có chuyện gì thế Như Nguyễn?

Nhìn thấy Cổ Thạch, Như Nguyễn mừng rỡ lắp bắp:

- Họ giật sợi dây chuyền của em.

Chỉ nghe nói thế, Cổ Thạch liền rú ga phóng vút đi.

Từ xa, anh đã trông thấy hai thằng ngồi trên chiếc Su “mặt quỷ” đang lao phía trước. Thầm tính nhanh trong đầu, Cổ Thạch cho xe lao thẳng về phía

bọn chúng mà chúng vẫn không hay biết. Chợt Cổ Thạch cho xe ép bọn chúng vào lề, không để cho kẻ gian kịp lấy lại tinh thần, Cổ Thạch co chân đạp mạnh cho xe chúng ngã.

Trong lúc bọn gian đang ngơ ngác lồm cồm đứng dậy, Cổ Thạch đã lao xuống xe, anh nhanh nhẹn nắm áo thắt cầm lái, cho một cú đâm tựa thoi sơn vào mặt khiến hắn không còn biết chuyện gì. Biết gặp nguy, tên ngồi sau nhanh chóng co giò chạy, nhưng Cổ Thạch đã biết trước nên đưa chân gạt hắn té nhào xuống đất. Anh túm áo, lôi hắn đứng dậy quát lên:

- Sợi dây đâu, đưa đây !

Tên cướp vội lôi từ túi áo ra sợi dây chuyền đưa cho Cổ Thạch.

- Còn cái mặt...

- Cái mặt nè...

Đi cùng câu nói là mũi dao sáng lóe của tên cướp phóng vút vào người Cổ Thạch. Từ xa, Như Nguyễn đã trông thấy, cô vội cất tiếng la thất thanh:

- Coi chừng, Cổ Thạch !

Nhưng đã muộn rồi.

Vì bất ngờ nên Cổ Thạch không tránh kịp mũi dao, anh loạng choạng ngồi phịch xuống đường, gương mặt hắn nét đau đớn.

Bỗng từ xa có tiếng còi thổi vang lên nhiều bước chân chạy đến. Nhóm dân phòng tuần tra đã kịp thời xuất hiện tóm gọn hai tên cướp đưa về công an phường xử lý. Như Nguyễn vội móc bóp, cất giọng run rẩy nói:

- Đây là chứng minh nhân dân của tôi, tôi sẽ liên lạc với các anh sau. Giờ tôi phải đưa bạn tôi vào bệnh viện, phiền mấy anh giữ chiếc xe hộ tôi.

Một nhóm người trong nhóm gật đầu:

- Được. Nhưng cô có cần bọn tôi giúp gì không?

- Cám ơn, tôi sẽ liên lạc với người nhà của anh ấy sau.

Dựng chiếc xe của Cổ Thạch dậy, Như Nguyễn leo lên ngồi nói:

- Lên xe đi, Cổ Thạch ! Tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện.

Cổ Thạch nhăn nhó:

- Tôi không sao !

- Nhưng anh chảy máu nhiều lắm . Nếu không vào bệnh viện kịp thời băng bó, anh sẽ chết vì mất máu đấy .

- Nhưng tôi không quen cảnh để đàn bà, con gái chở mình bao giờ . Nếu muốn, để tôi chở em. Còn không thì thôi !

Một người dân phòng cất tiếng:

- Anh bị thương rồi còn sĩ diện làm gì . Ngộ biến phải tòng quyền thôi, anh bạn .

Nhưng Cổ Thạch vẫn giữ nguyên ý định . Như Nguyễn đành chịu thua. Cô nhích người ra sau, sau khi đã nỗ lực giúp Cổ Thạch .

- Anh thật cứng đầu như tên gọi !

Cổ Thạch cười méo mó, nụ cười chẳng ra một hình dáng gì . Đưa sợi dây chuyền vừa lấy lại được từ tay bọn cướp, anh nói :

- Của em nè Như Nguyễn !

Như Nguyễn đón lấy sợi dây chuyền từ tay Cổ Thạch, một nỗi xúc động bỗng trào dâng mà cô không thể nói thành lời . Nghẹn ngào, Như Nguyễn đáp:

- Cảm ơn anh..

Không phải Như Nguyễn cảm ơn vì sợi dây chuyền lấy lại được, mà cô cảm ơn vì tấm lòng hào hiệp đầy nghĩa khí của Cổ Thạch .

Cổ Thạch không đáp, anh cho xe lao đi.

Ngồi phía sau, Như Nguyễn lo lắng không chịu đựng nổi, anh hãy để em lái .

- Em yên tâm. Tối vốn nổi danh "Sói bạc" trong trường đua xe. Nguy hiểm cỡ nào, tôi cũng vượt qua được, hướng chỉ đến bệnh viện Sài Gòn, nó cũng gần đây thôi mà .

Gượng nói đến đây, mồ hôi Cổ Thạch tuôn ra như tắm . Gặp gió lạnh, máu vết thương từ từ đông đặc lại, nhưng nó lại nhức nhối nhiều hơn. Bặm môi, Cổ Thạch thầm nói với chính mình:

“Cố lên Cổ Thạch ! Mày không được gục ngã giữa đường, sắp đến bệnh viện rồi”.

Tới bệnh viện, Cổ Thạch lao xuống xe, rồi anh không còn biết gì nữa. Nhưng mơ hồ anh vẫn nghe tiếng hét đầy hoảng sợ của Như Nguyễn và nghe cả tiếng cô gọi tên anh.

oOo

Đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu, Như Nguyễn rất nóng lòng không biết Cổ Thạch ra sao. Và cô cũng không biết cách nào để liên hệ cùng người thân của anh.

Như Nguyễn nhủ thầm, cô chợt nhớ đến Khả Tuấn.

- Có lẽ Khả Tuấn sẽ liên lạc được với gia đình Cổ Thạch.

Nghĩ thế, Như Nguyễn liền lao đi gọi điện thoại cho Khả Tuấn. Xong, cô quay trở lại phòng cấp cứu ngay.

Đèn trên phòng cấp cứu chợt mở sáng, Như Nguyễn biết ca cấp cứu đã hoàn thành. Cô mừng rỡ nguyện thầm:

- Cảm ơn trời phật, thật cảm ơn.

Chiếc băng ca đẩy Cổ Thạch ra ngoài, thuốc gây mê vẫn chưa làm anh hồi tỉnh.

Khả Tuấn đưa bà Cổ Phong và Uyên Nhã đến kịp lúc. Nhìn thấy Cổ Thạch nằm xanh xao, bà Cổ Phong bật khóc:

- Ôi ! Con trai tôi...

Như Nguyễn rơm nước mắt:

- Bác ơi ! Anh Thạch không sao, để y tá đưa anh ấy về phòng nghỉ ngơi.

- Cô ấy nói phải đẩy mẹ.

Rồi Uyên Nhã dìu mẹ đi theo xe đẩy.

Khả Tuấn bước lại gần Như Nguyễn.

- Như Nguyễn có sao không?

Lắc nhẹ đầu, cô đáp:

- Nguyễn không sao, chỉ có Cổ Thạch.

Rồi cô cùng Khả Tuấn bước vào phòng Cổ Thạch.

Bà Cổ Phong đã lấy lại bình tĩnh. Nhìn cô, bà mỉm cười:

- Cám ơn cháu đã lo cho thằng Thạch.

- Con mang ơn anh ấy hồng hết, bác đừng nói thế cháu thêm e ngại.

Uyên Nhã điềm tĩnh hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra cho thằng Thạch vậy cô?

Như Nguyễn nhìn vào đôi mắt đẹp của chị Cổ Thạch, cô nhẹ giọng nói:

- Chị cứ gọi em là Như Nguyễn.

Và cô buông giọng kể lại đầu đuôi câu chuyện. Xong, cô hỏi:

- Bác và chị có trách cháu không, khi cháu...

- Chuyện đó do thằng Thạch tự nguyện, bác không trách cháu đâu.

Uyên Nhã gượng cười:

- Thôi thôi rồi, để Khả Tuấn đưa em về, kéo gia đình em lo lắng không yên.

- Sáng mai, em sẽ ghé sớm !

Uyên Nhã ngần ngại:

- Có phiền em không?

- Không phiền đâu chị.

- Nếu thế thì được. Giờ em hãy về đi. Tối lắm rồi đấy.

oOo

Sáng, Như Nguyễn ghé thăm Cổ Thạch thật sớm. Thấy Cổ Thạch vẫn nằm mê man, còn Uyên Nhã ngồi trên ghế suy tư, gương mặt phờ phạc sau một đêm thức trắng. Như Nguyễn cầm tay chị, thương cảm nói:

- Chị hãy về nghỉ ngơi và lo cho bác gái. Anh Thạch để em trông coi hộ. Chị hãy yên tâm.

- Nhưng chị sợ làm phiền em !

- Có gì mà chị nói thế.

Uyên Nhã vui vẻ:

- Nghe em nói, chị yên tâm. Giờ chị về xem mẹ chị ra sao. Mười một giờ, chị sẽ ghé lại thay cho em. Này, chị quên nữa, chừng nào thằng Thạch tỉnh lại, em hãy nhấn chuông gọi bác sĩ.

- Được, em biết rồi chị !

Uyển Nhã thân mật đưa tay tát nhẹ lên má Như Nguyễn, nói:

- Em thật đáng yêu.

Như Nguyễn nghe Uyển Nhã nói, hai gò má cô nóng bừng lên:

- Chị...

- Được rồi, chị về. Giao thẳng em cứng đầu của chị lại cho em đây.

Như Nguyễn cười. Chờ Uyển Nhã ra về rồi, cô ngồi xuống ghế cạnh Cổ Thạch ngủ. Trong giấc ngủ, cô thấy anh thật hiền lành, đáng mến. Đôi mắt dài sáng rực tia nhìn thông minh, quả cảm, đôi môi hình cánh cung thường ngày buông những lời ngạo mạn đáng ghét... trong giấc ngủ được mím lại thật ngộ nghĩnh. Khuôn mặt, vầng trán, sóng mũi và cả con người anh đều toát lên vẻ rắn rỏi, cương quyết rất đàn ông. Thế mà kkkhông hiểu sao trước đây cô lại ghét anh đến thậm tệ.

Chợt Như Nguyễn nghe tiếng rên khẽ được thoát ra từ miệng Cổ Thạch.

Mừng rỡ, nhớ lời Uyển Nhã căn dặn, Như Nguyễn ấn mạnh nút chuông màu đỏ đặt ở đầu giường. xong, cô nhìn anh, khẽ gọi:

- Anh Thạch ! Anh Thạch...

- Khát nước, làm ơn cho nước...

Như Nguyễn vội bung ly nước lọc để trên bàn, lấy cây thấm nước chấm nhẹ lên môi anh.

Bác sĩ, y tá lần lượt vào phòng. Cô y tá có gương mặt dịu dàng khẽ nói:

- Chị vui lòng ra ngoài để bác sĩ khám cho bệnh nhân.

Như Nguyễn bước ra ngoài. Đứng trên hành lang bệnh viện, cô nhìn xuống sân. Giờ này bệnh viện còn khá vắng vẻ, người thăm nuôi đến thăm hãy còn rải rác.

Lát sau, bác sĩ cùng y tá bước ra, Như Nguyễn vội chạy lại hỏi thăm.

- Anh ấy có sao không, bác sĩ?

Vị bác sĩ dừng lại, nói:

- Anh ta không sao. Nằm lại khoảng hai, ba ngày xuất viện về được rồi.

Như Nguyễn không giấu được mừng rỡ:

- Cám ơn... cám ơn bác sĩ !

- Không có gì, đó là nhiệm vụ của chúng tôi. Thôi, cô vào lo cho người yêu đi, bỏ anh ta một mình trong phòng tội nghiệp.

Vị bác sĩ vui vẻ nói đùa rồi cùng cô y tá quay đi với nụ cười trên môi.

Như Nguyễn lúng túng đỏ bừng đôi má. Bước vào phòng, thấy Cổ Thạch đã mở mắt nhìn lên trần nhà yên lặng. E dè, Như Nguyễn hỏi:

- Anh có đau không?

Cổ Thạch cười hiền lành:

- Nếu nói không đau là anh nói dối. Nhưng anh chịu được, em yên tâm đi.

- Anh có giận, có trách em không?

- Nếu giận, nếu trách, anh đã không lao vào hai tên cướp đó. Này, đêm qua lo cho anh lắm, phải không cô bé?

Như Nguyễn phụng phịu:

- Anh lại giở giọng đáng ghét ra nữa rồi.

Cổ Thạch nhẹ nhàng:

- Anh muốn thế ! Bởi vì anh biết, khi ghét một người, người ta sẽ nhớ suốt đời về người đó. Anh muốn em nhớ anh !

- Anh thật lẻo lự !

Như Nguyễn nũng nịu đưa tay vờ hăm dọa đánh anh. Ai ngờ, Cổ Thạch tưởng thật vội đưa tay đỡ. Cử động mạnh chạm phải vết thương làm anh nhăn nhó . Chưa kịp xuýt xoa vì đau thì anh đã nghe Như Nguyễn xuýt xoa, nhăn mặt giùm anh rồi . Buồn cười, Cổ Thạch nhìn cô :

-Anh đau chưa kịp rên, em đã làm thay anh rồi .

- Anh ngao em ư ?

- Không, anh đâu dám . Nếu không em nổi giận lôi tên anh ra mắng té tát . Nào là như đá, cứng như đá, cũ kỹ, tàn phế, móc meo và mặt chai mày đá ... Nghe anh nói, Như Nguyễn hối lỗi:

- Anh không quên những điều ngốc nghếch em đã nói ư ?

- Quên sao được mà quên !

- Thế anh còn giận em ư ? Cho em xin lỗi .

Như Nguyễn cắn môi tư lự, đoạn cô tiếp:

- Anh nằm nghỉ, em về !

Như Nguyễn đứng dậy bỏ ra cửa . Hoảng hốt trước phản ứng của Như Nguyễn, Cổ Thạch nói nhanh:

- Như Nguyễn ! Em ở lại . Nếu em ra khỏi phòng, anh sẽ rời giường ngay lập tức . Em biết tính anh rồi đấy .

Như Nguyễn nghe thế vội quay lại nhìn anh:

- Anh không nên làm những điều đại dốt đó .

- Nếu muốn anh không làm, em hãy ngồi xuống ghế nghe anh nói .

Như Nguyễn khoát tay:

- Thôi được, em sẽ nghe nhưng hãy để dịp khác . Giờ anh nên nghỉ ngơi đừng nói nữa, vì càng nói gương mặt anh càng ... xấu tệ . Để em xuống căng tin mua nước sôi pha sữa cho anh uống, tiện dịp mua thức ăn cho cả em đang lên tiếng "thét gào" dữ dội rồi nè .

- Không cần đi đâu hết . Chị có mang thức ăn cho cả hai đứa dùng đây !

Vừa bước vào phòng, nghe Như Nguyễn đòi xuống căng tin, Uyển Nhã vội lên tiếng can ngăn.

Cổ Thạch thấy chị đến, anh reo lên như đứa trẻ :

- Cũng may chị Hai mang thức ăn đến kịp lúc . Nếu không, Như Nguyễn bắt em uống thứ thức uống mà ghét nhất trên đời .

- Hồi nhỏ em sống nhờ gì ?

Cổ Thạch nhăn nhó :

- Chị lại phá bĩnh em nữa rồi .

- Nhưng chị Nhã lại nói lên sự thật !

- Em dám theo phe chị Hai bỏ anh ư ?

Như Nguyễn bối rối, hai gò má cô đỏ au trước câu nói đầy "báng bổ" của Cổ Thạch .

Biết Như Nguyễn ngượng trước câu nói đùa của thằng em vổng ngang
ngạnh cứng đầu, Uyển Nhã giải nguy:

- Ăn súp đi Như Nguyễn, chị mang theo nhiều lắm .

- Để em đi rửa chén .

Đợi Như Nguyễn khuất sau cửa phòng, Uyển Nhã căn dặn thằng em bằng
giọng nói vui vui :

- Em làm "nàng" mắc cỡ đỏ cả mặt .

- Chị thấy "nàng" ra sao ?

- 10/10 điểm .

- Chị thật có mắt tinh đời .

- Em cũng thế .

Cổ Thạch nghe chị khen, anh thích thú cười hơn hờ trông như đứa trẻ con
khi được quà .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 4

Hồi chuông đồng trường dài, công trường đại học mở rộng . Cẩm Tú trong bộ áo
dài màu hồng phấn được in lụa những hoa tigôn màu tím nằm rải rác dọc tà
áo dài thật duyên dáng và đầy thơ mộng .

Lặng lẽ, Cẩm Tú cho xe lao đi giữa trời nắng nóng . Giữa mọi người, Cẩm
Tú vẫn sôi nổi, trẻ trung với những cuộc vui. Nhưng khi còn lại một mình,
Cẩm Tú trở về khép kín lặng lẽ với một nỗi buồn chôn giấu . Đã bao năm
trôi qua, cô đứng bên lề nhìn những cuộc tình hợp tan của người mình yêu
rồi lặng lẽ thờ dài . Anh thật vô tâm, vô tình khi bên cạnh có một người yêu
anh bằng cả trái tim, sẵn sàng dâng cuộc đời tuổi trẻ tặng anh, thế mà anh
vẫn không hay biết . Là phận gái, không cho mình bộc lộ tỏ bày, Cẩm Tú chỉ
biết âm thầm với mỗi tình đơn phương .

Cho xe chạy ngang qua trung tâm thành phố, nơi đây đang xây dựng một
công trình lớn, dự định tương lai sẽ trở thành một trung tâm thương mại lớn

nhất trong cả nước . Cẩm Tú thầm nghĩ không biết nơi đây có bàn tay tài hoa của anh thiết trình đồ án không nhỉ ?

Queo vào con đường râm bóng mát, Cẩm Tú cho xe chạy về nhà . Với tâm trạng ngao ngán khi phải đối diện với vẻ vắng lặng . Cha cô thì mải mê bận rộn với công ty, mẹ thì gắn chặt với những lá bài xòe mãi trên tay không chán, không hoa mắt bởi những màu xanh, đỏ, trắng, vàng, bỏ mặc nhà cửa lạnh lẽo, chẳng màng quan tâm. Cẩm Tú thấy mình thật sự cô đơn, lạc lõng trong ngôi nhà của chính mình .

Bỗng Cẩm Tú thấy một người băng qua lộ, dáng thật quen thuộc . Không ngần ngại, Cẩm Tú thắng gấp lại, người đàn ông đó ngẩng mặt lên nhìn và reo vui:

- Là em hả Cẩm Tú ? Buổi trưa lang thang đi đâu vậy ?

Cẩm Tú nheo mắt vì nắng, cô thờ ơ trả lời :

- Em đi tìm hạnh phúc . Anh biết nó ở đâu chỉ giúp hộ vem .

Khắc Vĩ cười giòn tan:

- Được, anh sẽ chở em đi tìm, cô bé mơ mộng ạ .

Cẩm Tú không ngần ngại trao tay lái cho Khắc Vĩ .

Lần đầu, ngồi sau lưng anh, Cẩm Tú thấy trái tim mình đập rộn rã, những nhịp đập như reo vui. Ước gì cô được ngã vào bờ lưng rộng vững chắc ...

Lúc đó chắc không chỉ trái tim đập reo vui, mà cô còn tận hưởng niềm hạnh phúc đang thăng hoa.

- Cô bé mới vừa tan trường phải không ?

- Dạ .

Tiếng Khắc Vĩ êm đềm :

- Cô bé hiền quá, chẳng bù con bé Như Nguyễn nhà anh cứ lóc chóc, y như con lật đật đứng ngồi không yên.

- Nhưng ai ở gần nhỏ Nguyễn đều cảm thấy vui vẻ, lạc quan.

- Nhỏ Nguyễn mà nghe em nói, bảo đảm nhỏ sẽ hình mũi lên cho xem.

Cẩm Tú khẽ cười . Sự nhớ, cô hỏi :

- Anh đang giờ làm lại bỏ việc theo em đi rong như thế này, liệu có bị ảnh hưởng đến công việc không ?

Khắc Vĩ trấn an :

- Cô bé đừng lo, công việc anh tạm thời đã xong. Anh muốn mình thư giãn thoải mái sau những đêm thức trắng lo thiết kế đồ án . Em có rảnh không ?

Giọng Cẩm Tú reo vui:

- Anh biết rồi đó . Em bận lắm !

- Vậy hả ?

Nghe Khắc Vĩ hỏi lại bằng giọng ỉu xiu, Cẩm Tú thích thú :

- Vâng... Em bận đi tìm hạnh phúc .

- A ! Cô bé dám chọc ghẹo anh. Có tin là anh cho em xuống đo đường

không ?

- Em thách !

- Thôi, anh chịu thua. Nếu không, anh sợ mình tìm không ra đường dẫn về nhà !

Ngạc nhiên, Cẩm Tú hỏi :

- Chuyện anh chịu thua và về nhà, có liên quan gì nhau đâu ?

- Sao không liên quan. Này nhé, nếu anh không chịu thì sẽ có ngập lụt, mà ngập lụt thì đường đâu anh về ?

- A ! Giờ đến lượt anh trêu em.

Ngồi phía sau, Cẩm Tú vờ giận dỗi ngắt vào hông Khắc Vĩ . Nhưng không mạnh đâu vì cô sợ làm anh đau.

Thấy Khắc Vĩ quẹo xe vào cư xá Thanh Đa, Cẩm Tú hỏi :

- Anh vào đây làm gì thế ?

- Em có nghe bao tử đang réo gọi không ?

- À !

- Ngốc quá, thế mà cũng hỏi ?

Xe dừng lại ở một nhà hàng nhỏ nhưng thật thơ mộng, dễ thương . Gỏi xong, Khắc Vĩ cùng Cẩm Tú đi vào trong. Hai bên lối đi trồng thật nhiều hoa, nhưng không phải là những loại hoa sang trọng, quý phái quen thuộc mà Cẩm Tú được biết tên. Hoa thật lạ, chúng bé xíu, dễ thương mọc dựa dẫm khếp mình vào nhau như đôi nam nữ quấn quýt không rời . Và chúng đều đồng nhất một màu tím thơ mộng .

Thấy Cẩm Tú chăm chú nhìn, Khắc Vĩ nói :

- Những bông hoa dễ thương quá, phải không Cẩm Tú ?

- Vâng. Anh có biết chúng tên gì không ?

- Em không biết chúng thật ư ?

- Lần đầu em được trông thấy . Nhất định em sẽ đi tìm để mang về trồng trong vườn . Nói cho em biết chúng tên gì đi anh Khắc vĩ !

Khắc Vĩ thấy vẻ nôn nóng trẻ con của Cẩm Tú, anh bật cười nói :

- Nghe tên rồi, em sẽ không thích đâu . Tên chúng xấu lắm . Nhưng nếu em thấy thích, anh sẽ xin thẳng bạn cho em trồng .

- Nhưng anh không nói làm sao em biết chúng tên gì để gọi ?

- Thì em cứ đặt cho chúng một cái tên nào mà em cảm thấy thích !

- Ý kiến anh thật tuyệt . Nhưng đặt tên gì nhỉ ?

Khắc Vĩ buột miệng khi nhìn thấy vẻ tư lự thật dễ thương của Cẩm Tú :

- Bâng khuâng... Hoa bâng khuâng ...

Cẩm tú reo lên :

- Tên đẹp và thơ mộng quá . Hoa bâng khuâng .

Khắc Vĩ mỉm cười . Anh cầm tay Cẩm Tú đi thẳng vào trong thay vì quẹo nhà hàng .

Ngạc nhiên, Cẩm Tú hỏi :

- Tới nơi sao anh không quẹo vào ?
- Chút nữa em sẽ biết .

Từ xa, Cẩm Tú đã trông thấy những căn nhà sàn xinh xinh được dựng trên bờ sông thật thơ mộng . Cô thích thú reo :

- Sao anh tìm được nơi dừng chân lý tưởng này vậy ?
- Lần đầu tiên đến đây, anh cũng có cảm giác như em hiện tại . Nơi đây là khoảng trời riêng, anh không dẫn ai đến bao giờ .

Cẩm Tú xúc động :

- Sao thế ?

Khắc Vĩ trầm giọng :

- Đơn giản anh muốn được thanh thản trong những lúc buồn bã, thất vọng . Về yên tĩnh thơ mộng nơi đây đã từng giúp anh lấy lại tinh thần .
- Thế sao anh lại dẫn em vào khoảng trời riêng của anh ?
- Vì anh biết có lúc em cũng buồn, không tìm được nơi trú ngụ tinh thần, nên anh muốn chia sẻ cùng em.
- Cám ơn anh !

Khắc vĩ nhíu nhẹ đôi mày rậm :

- Đừng khách sáo với anh như vậy . Lúc này, em có bảo rằng : muốn đi tìm hạnh phúc . Và anh hứa giúp em khi nghĩ đến nhà hàng thơ mộng này .

Ngước đôi mắt buồn nhìn Khắc Vĩ, Cẩm Tú khẽ giọng :

- Anh đã giúp em tìm được, dù chỉ trong khoảnh khắc .
- Sao đôi mắt em buồn thế, Cẩm Tú . Em còn quá trẻ, đừng suy nghĩ ngợi ngiêu, mà hãy sống với lạc quan, yêu đời lên em ạ !

Khắc Vĩ ngưng lời vì bồi bàn đã dọn lên những món ăn anh vừa gọi . Bày bàn xong, anh bồi bàn nhã nhặn .

- Ông bà dùng vui vẻ . Nếu có gì cần, cứ bấm chuông gọi . Chúng tôi hân hạnh phục vụ quý khách .
- Cám ơn anh !

Thấy người bồi bàn lầm lũi, Cẩm Tú cúi đầu che giấu đôi má ửng hồng .

Khắc Vĩ cười thân nhiên gấp thức ăn vào chén Cẩm Tú :

- Ăn đi nhỏ ! Cứ tự nhiên, mắc cỡ sẽ lỗi đấy !

Cẩm Tú chậm rãi ăn những món Khắc Vĩ cho vào chén cô. Gió từ dưới sông thổi lên thật dễ chịu, giúp bữa ăn càng thêm ngon miệng .

Thấy Cẩm Tú ăn nhỏ nhẹ như mèo con ngủi, Khắc vĩ la lên :

- Sao em ăn ít thế, hèn gì người cứ ốm tong teo. Chẳng bù cho nhỏ Nguyễn, ăn bao nhiêu cứ bảo không đủ .

Vừa nói, Khắc Vĩ vừa gấp ngay con tôm hùm nướng, lột vỏ xong anh bỏ vào chén Cẩm Tú :

- Ăn đi cô bé, kéo lần sau ra đây gió sẽ thổi rớt em xuống sông trôi đi mất

đấy !

Sau khi dùng cơm trưa xong, Cẩm Tú và Khắc Vĩ dùng tráng miệng bằng đĩa trái cây ướp lạnh thật ngon.

Không khí dù đã được dòng sông xoa dịu bằng những cơn gió, nhưng cả hai vẫn cảm nhận được vẻ oi bức . Cẩm Tú vu vơ nói để che lấp bầu không khí tĩnh lặng :

- Ước gì mình hiện ở Vũng Tàu để được vùng vẫy dưới biển cho thỏa thích .

- Vậy mình đi !

Không ngờ Khắc Vĩ ứng tiếng ngay sau câu nói băng quơ của mình, Cẩm Tú tròn mắt ngạc nhiên :

- Đi ? Mà đi đâu ?

Khắc Vĩ buông gọn :

- Vũng Tàu .

- Nhưng em chỉ nói đùa .

- Anh thì không đùa . Anh chở em về nhà chuẩn bị quần áo, còn anh quay về công ty lấy xe. Đi xe anh, cả hai buổi đi, về chỉ mất khoảng ba, bốn tiếng .

Còn bốn tiếng tắm biển vui chơi cũng tạm đủ .

Nghe Khắc Vĩ nói, Cẩm Tú cảm thấy thích thú theo kế hoạch anh đã vạch ra. Cô liền gật đầu đứng dậy theo anh ra về .

oOo

Chiếc xe bon bon chạy trên xa lộ, bỏ lại sau lưng hàng cây vút qua chóng mặt Khắc Vĩ cười nói trong tiếng gió :

- Anh chạy thế này, em có sợ không cô bé ?

Cẩm Tú tin tưởng nói :

- Anh là người cầm lái còn không sợ, huống chi em chỉ ngồi phía sau, sợ gì chứ !

- Ngon quá ta !

- Sao không ? Dù gì em cũng đã được nhỏ Nguyễn huấn luyện .

Khắc Vĩ lắc đầu :

- Em đừng nói đến con ranh đó . Nó chạy xe còn hơn ăn cướp . Cũng may chiếc Max của nó chỉ hơn 100cc, chứ nếu chiếc này không biết nó sẽ gây tai họa đến đâu nữa .

Nghe Khắc Vĩ nói, Cẩm Tú biết anh không hề hay biết những lần Như Nguyễn đã lén lấy xe của anh đi. Nếu không, bảo đảm nhỏ Nguyễn sẽ chẳng yên thân.

Tiếng Khắc Vĩ vang lên :

- Mỗi lưng không nhỏ ? Cứ dựa vào lưng anh, đừng ngại . Anh sẽ không tính tiền chỗ dựa đâu .

Đến tận bây giờ Cẩm Tú vẫn không tin rằng mình có anh bên cạnh . Cô cứ ngỡ mình đang sống trong mơ, một giấc mơ ngọt ngào .

Nghe Khắc Vĩ nói, Cẩm Tú đùa lại :

- Không được . Nếu thế, em sẽ phải mang nợ anh ư ?

- Em đừng lo, chủ nợ này dễ dãi lắm, sẽ cho em trả góp từ từ .

Bật cười vang, anh tiếp :

- Đùa với em thôi, chứ anh nói thật . Em cứ tựa lưng vào anh đi. Đường tới Vũng Tàu còn xa lắm, anh sợ em khi đến nơi sẽ không còn hơi sức để bơi lội đùa giỡn cùng sóng biển đâu đây .

Hạnh phúc như chắp cho Cẩm Tú đôi cánh, cô cảm thấy sung sướng trước những lời anh nói . Sự quan tâm của anh đã mang đến cho cô niềm hy vọng vào một ngày mai tươi sáng . Ngày mà anh ngỏ lời yêu đến cô, sẽ cùng cô tay trong tay chung bước tìm đến bờ hạnh phúc .

Thoáng đỏ bừng đôi má trước những viển ảnh hiện lên trong đầu, Cẩm Tú trong tâm trạng lâng lâng, ngẩn ngai, nhưng rồi cô cũng ngả đầu trên bờ lưng rộng êm đềm của Khắc Vĩ ...

Khép hờ mắt lại, Cẩm Tú đang tận hưởng những phút giây đẹp nhất trong đời . Một lúc thật lâu sau đó, Cẩm Tú mới mở choàng mắt ra. Đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường .

Nhìn những hàng cây nối tiếp hàng cây, Cẩm Tú tự nhủ : Một ngày mới bắt đầu với mình rồi ư? Hôm qua là ngày xưa, hôm nay là khởi đầu . Cẩm Tú bắt đầu cuộc sống mới và quên mất ngày hôm qua. Hôm nay cô lãng mạn yêu đời, Cẩm Tú đã tìm thấy người mình yêu hiện diện trong mỗi giấc mơ, cùng cô chia sẻ gần bó ngọt bùi . Là anh, đó là Khắc Vĩ với nụ cười ấm áp, với ánh mắt ngời sáng yêu thương .

Từ xa, Cẩm Tú nghe được tiếng sóng vỗ rì rào, gió thoảng mùi biển mặn .

Xe đã tới Vũng Tàu, bỏ lại sau lưng khói bụi Sài Gòn .

Khắc Vĩ nhẹ nói :

- Anh gọi xe, mình thả bộ ngắm cảnh em nhé !

Không nói gì, Cẩm Tú đứng dậy xách chiếc ba lô trên vai tiến đến gốc cây râm bóng mát đợi Khắc Vĩ . Dáng anh từ xa khỏe mạnh trong chiếc quần Jean xanh bạc ôm gọn đôi chân vững chắc, áo sô màu kem. Trông anh thật quyến rũ nồng nàn nhưng cũng thật lạ lẫm với chiếc nón rom rộng vành trên tay.

Đưa chiếc nón cho Cẩm Tú, Khắc Vĩ cười . Nụ cười bao giờ cũng làm cô ngây ngất bởi chiếc miệng rộng phô hàm răng trắng ngời đều đặn .

- Đội chiếc nón này cho mát, cô bé . Để anh giúp .

Khắc Vĩ tháo chiếc mũ lưỡi trai, đội chiếc nón rom rộng vành rồi anh nghiêng đầu ngắm :

- Thật dễ thương !

Cầm Tú không biết anh khen điều gì . Khen người, khen chiếc nón, hay khen anh đã bỏ công mua được nó cho cô ?

Nhìn đôi mắt ngơ ngác đáng yêu của Cầm Tú đang xoay tròn nhìn . Khắc Vĩ khẽ cười, đưa tay nhéo nhẹ chiếc mũi thanh thanh của cô .

- Đừng nhìn anh bằng đôi mắt ấy nhỏ, kéo anh chết mất .

Cầm Tú ngạc nhiên không hiểu điều Khắc Vĩ nói .

Khắc Vĩ lắc đầu :

- À ! Không có gì . Đây, cô bé có muốn tắm biển không ? Anh sẽ trông đồ, em mặc sức tung hoành dưới biển . Chiều nay biển thật đẹp, thật quyến rũ như nàng thiếu nữ nằm xõa tóc .

Cầm Tú lẳng lặng lắc đầu :

- Thôi khỏi đi anh. Em muốn lang thang trên biển lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào .

Khắc Vĩ tán đồng .

- Hay thật ! Lâu rồi, anh không được hưởng cảm giác đó . Giờ nghe lại chắc thú vị lắm !

Cầm Tú vừa song bước bên anh vừa ngược nhìn cánh chim hải âu đang tung bay trên biển . Cô nói :

- Những khi buồn bã, cô đơn nhất, em thích lang thang một mình để lắng nghe nỗi cô đơn oà vỡ trong trái tim và tự hỏi rằng : Có phải con người bất hạnh hay hạnh phúc đều do bàn tay tạo hóa tạo ra không ?

Lắc nhẹ đầu, Khắc Vĩ đáp :

- Điều đó thì không hẳn . Theo anh thì : "Nhân định thắng thiên."

Rồi bất chợt, Khắc Vĩ trầm giọng :

- Em có muốn biết về quá khứ của anh không ?

Quen với Như Nguyệt bao năm, qua những lời Như Nguyệt kể về những thành viên trong gia đình, nhất là Khắc Vĩ, điều gì Như Nguyệt cũng đều kể cho Cầm Tú nghe. Nhưng những mẩu chuyện đó không có điều gì gọi là quá khứ đau thương của anh. Nay nghe Khắc Vĩ nói, Cầm Tú nghĩ anh có một bí mật mà ngay cả Như Nguyệt, người em gái thân thiết nhất cũng không hề hay biết .

Cầm Tú lặng lẽ gật đầu, rồi dừng lại và leo lên chồng đá . Chọn một phiến đá phẳng, cô ngồi xuống, bên cạnh là Khắc Vĩ . Trước mặt cô là bãi biển rộng mênh mông...

- Ngày đó, anh được hai mươi tuổi, sinh viên năm thứ hai trường Kiến trúc, tính thẳng thắn, vui vẻ lạc quan. Một lứa tuổi với những hoài bão với những ước mơ thật đẹp . Anh gặp và quen biết một người . Sau những năm tháng gần bó tìm hiểu, anh thật sự yêu, thật sự mong muốn ngày anh ra trường cũng là ngày anh đón rước nàng về ra mắt mẹ cha. Nhưng rồi những ước muốn của anh tan theo mây gió, khi cô ấy cùng gia đình sang định cư tận

nước Mỹ xa xôi. Những tháng đầu với những trang thư thương nhớ xa cách, rồi dần dần thưa vắng theo thời gian. Anh được tin cô ấy có người yêu mới, bao tình cảm tốt đẹp ấy thoảng chốc sụp đổ dưới chân anh. Một người con gái hiền hậu như cô ấy có thể phụ lời hứa son sắt thủy chung, thì trên đời này lấy có ai chung thủy . Rồi thời gian trôi qua, nỗi đau trong lòng anh lại dần theo năm tháng . Anh bắt đầu tìm kiếm chọn lọc cho mình một tình cảm vĩnh cửu, nhưng hạnh phúc đâu không thấy chỉ thấy toàn chiếc bóng, thứ chiếc bóng được mang dáng hạnh phúc .

Cầm Tú khàn giọng :

- Và anh đã bỏ cuộc .

Khắc Vĩ nhìn vào khoảng không gian vô tận .

- Anh không phải là con người dễ buông xuôi theo số phận . Anh tin rồi sẽ có một ngày có một người con gái yêu anh bằng cả trái tim, sẵn sàng cùng anh đi trọn cuộc đời .

"Người đó là em . Ngọt, bùi, cay đắng, đói nó, bệnh tật nếu được cận kề bên anh, em cũng đều cố gắng cho chúng ta một cái tên hạnh phúc . Em cần anh, thật sự cần anh trong cuộc đời em, anh có biết không Khắc Vĩ ". Cầm Tú nghẹn ngào với dòng độc thoại .

- Em có chúc cho anh tìm thấy hạnh phúc không, Cầm Tú ?

- Em sẽ chúc cho anh và mong anh sẽ có một ngày đạt ước nguyện .

Cầm Tú đứng dậy rời khỏi phiên đá :

- Mình đi thôi anh, ở mãi một nơi cũng buồn .

Hai người đi dọc theo bờ đá . Cầm Tú cởi giày đi chân trần trên cát . Khắc Vĩ đi bên cạnh cô, chỉ lặng lẽ hút thuốc và suy tư.

Nắng gió biển làm nước da mịn của Cầm Tú đen sạm lại . Đi mãi, gót chân nóng ran, nhưng Cầm Tú chẳng màng . Cô vẫn đi, mãi mê nhìn ngắm từng đàn chim hải âu tung bay trên biển .

Khắc Vĩ nhắc nhở :

- Mang giày vào đi cô bé, kéo phòng chân đấy !

Rồi anh đỡ lấy đôi giày trên tay Cầm Tú, móc từ túi quần ra một chiếc khăn tay rồi cẩn thận anh lau sạch cát trên đôi chân nhỏ trắng hồng thật xinh của Cầm Tú .

Cầm Tú đứng lom khom người, đặt tay lên vai anh làm điểm tựa, giở một chân lên cho anh nhẹ nhẹ mang giày vào .

Xong, Khắc Vĩ đứng dậy .

- Ra đây không ăn đặc sản uống lắm, cô bé có công nhận lời anh nói không ?

Hai người đi vào một quán nhỏ nhưng lịch sự gần đó . Khắc Vĩ gọi nhiều món ăn, trong đó có cả ốc hương, thứ ốc mà Cầm Tú thích ăn nhất . Cầm Tú ăn ngon lành bên cạnh Khắc Vĩ . Anh gọi cho cô một lon Côca và anh một chai Tiger.

Cầm Tú hỏi :

- Anh uống bia có say không ?

Khắc Vĩ cười :

- Bia này say gì, cô bé .

- Thế uống rượu mới say hả ?

- Một chút thôi thì không say.

- Tại sao đàn ông lại thích uống bia uống rượu và cả khói thuốc thế ?

- Tại vì buồn .

- Em thấy có nhiều người không buồn mà vẫn hút thuốc, vẫn uống rượu bia say mềm đó thôi. Tự mình hư thì đừng bao giờ đổ thừa hoàn cảnh ...

Khắc Vĩ nhìn Cầm Tú chăm chăm, không trả lời câu hỏi của cô .

Sau đó hai người rời quán ăn, đi lang thang ra Bãi Trước thuê hai chiếc ghế bố, gọi hai chai nước . Giấu mình trong đám thùy dương, Khắc Vĩ nằm hút thuốc, và bên cạnh Cầm Tú nhìn mênh mông trời biển với cái nắng buổi chiều dịu dần .

Mặt trời lần lần lặn xuống biển . Màu đỏ rực của ráng chiều rơi xuống mặt biển tạo thành một vẻ đẹp hoành tráng, đó cũng là một tuyệt tác của tạo hóa .

Cầm Tú đắm chiều nhìn ngắm cảnh hoàng hôn suy tư, rồi chép giọng nói :

- Anh Vĩ ! Anh có biết không ? Hoàng hôn đẹp thật, nhưng sau hoàng hôn sẽ là đêm tối . Đời người cũng vậy thôi.

Nghe Cầm Tú nói, Khắc Vĩ đọc được trong người Cầm Tú là cả một bầu trời bi quan tuyệt vọng . Tại sao thế ? Một người con gái xinh đẹp, trẻ tung, tương lại rạng rỡ cộng thêm vào đó là một gia đình giàu sang. Một người như Cầm Tú có biết bao nhiêu người ao ước vẫn không được . Thế tại sao cô vẫn không lạc quan suy nghĩ như những cô gái hồn nhiên vui vẻ bình thường . Cầm Tú cũng đồng trang lứa như Như Nguyệt, nhưng giữa Cầm Tú và Như Nguyệt khác nhau cả một trời một vực . Cầm Tú mộng mơ, dịu dàng, nhưng niềm lạc quan tưởng chừng như đã biến mất khỏi người con gái trẻ vốn mang nhiều mộng đẹp .

Trái lại, Như Nguyệt bướng bỉnh, ngông nghênh, niềm tin sức sống của tuổi trẻ tưởng chừng như bất diệt trong cô . Tại sao thế ? Khắc Vĩ lặp lại một lần nữa, nhưng vẫn không tài nào giải đáp được .

Anh không chấp nhận câu nhận xét tưởng chừng như đơn giản nhưng sâu xa lại ẩn chứa nhiều bi quan của Cầm Tú . Anh không tin sau hoàng hôn sẽ là đêm tối . Anh nói :

- Không phải . Hoàng hôn hay bình minh cũng chỉ là một, nghĩa là ráng hồng chỉ là một tượng trưng . Hoàng hôn là cái nhìn màu sắc của tình yêu chung thủy, có sáng có chiều bên nhau... Sau hoàng hôn sẽ là bình minh.

Tự nhiên, đôi mắt Cầm Tú sáng rực mất đi vẻ tối tăm buồn bã . Cô như hồi sinh sau câu nói của Khắc Vĩ .

- Có thật thế không anh? Có phải sau đêm tàn sẽ là bình minh ?

Khắc Vĩ nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp nhưng buồn như lá úa mùa thu, như mùa đông đầy âm đạm với tuyết phủ trắng xóa đầy khắc nghiệt, giờ chợt nhiên đôi mắt ấy sáng long lanh, nét rạng rỡ của tuổi trẻ trong Cẩm Tú dường như đâm chồi nảy lộc . Hạnh phúc lạc quan tin tưởng chợt bùng lên sống lại trong người Cẩm Tú . Khắc Vĩ gật đầu cương quyết :

- Vâng. Em hãy tin anh !

Cẩm Tú lần đầu tiên nhìn thẳng vào đôi mắt của Khắc Vĩ . Và lần đầu tiên Khắc Vĩ cảm thấy rung động toàn thân, khi anh đôi diện với đôi mắt nai lấp lánh . Một tia nhìn mà anh dám chắc suốt đời này cho đến ngày nhắm mắt cũng không hề quên, khi anh đọc được trong đôi mắt ấy da diết một tình cảm nồng nàn, tha thiết khó nói thành lời của Cẩm Tú .

"Hình như cô đã yêu" .

Khắc Vĩ thầm nghĩ nhưng lại không hiểu nổi một điều là người đàn ông nào có bản lĩnh chiếm được tình yêu nồng nàn của Cẩm Tú . Một tình yêu chân chính được đôi mắt ấy nói lên tất cả .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 5

Tiếng chuông trường vừa vang lên . Cổ Thạch nhấp nhòm ngò không yên. Trong anh là hồi hộp, thấp thỏm đợi chờ, một cảm giác thật lạ lùng nhưng cũng thật tuyệt vời lần đầu tiên có trong đời anh.

Thấy Như Nguyễn đi đằng xa, Cổ Thạch mừng rỡ ngấm nhìn cô bé đang hòa mình vào dòng người đang tan trường . Gương mặt xinh đẹp bướng bỉnh đã bao lần trộm nhìn nhưng Cổ Thạch vẫn không cảm thấy chán . Ngược lại, nó càng thêm mới mẻ giục anh phải khám phá cho bằng được những nét đẹp ngộ nghĩnh nơi cô.

- Như Nguyễn ! Như Nguyễn !

Như Nguyễn giật mình khi nghe ai gọi tên cô giọng đầy thiết tha trìu mến .

Thấy cô ngược mắt tìm kiếm, Cổ Thạch vội đưa tay vẫy .

Nhìn thấy Cổ Thạch đậu xe kế bên cây điệp, Như Nguyễn bước lại gần .

- Sao anh không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đến trường đón em làm gì?

Cổ Thạch đang nhìn Như Nguyễn cười vui vẻ, chợt nghe câu nói thờ ơ lạnh nhạt của cô, anh mím môi... im lặng .

Như Nguyễn biết câu nói vô tình của mình làm anh giận . Nhưng nhìn thấy gương mặt còn uể oải nhợt nhạt, tiêu tụy của anh, Như Nguyễn cảm thấy xót

xa . Nhìn anh tư lự, Như Nguyễn chậm rãi thốt :

- Em biết câu nói vừa rồi làm anh đau lòng, nhưng nó thốt ra từ trái tim chân thật, lo lắng quan tâm anh. Nhưng nếu anh không vừa ý, cho em xin lỗi .

Bao bọc bọc giờ như tan biến khi bên tai Cổ Thạch là những lời thỏ thẻ đáng yêu của cô. Cổ Thạch đưa bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bóp nhẹ .

Như Nguyễn vẫn để yên tay mình trong tay anh nóng bỏng .

- Xin lỗi em nhé Như Nguyễn . Lên xe đi em, để anh chở em đi dạo phố .

Như Nguyễn ngập ngừng :

- Nhưng còn Khả Tuấn ?

Cổ Thạch trấn an:

- Không sao đâu, Khả Tuấn sẽ thông cảm .

Nói đến đây, chợt Khả Tuấn xuất hiện nhe răng cười . Trong bóng mát của tàn cây, hàm răng anh trắng đều thật đẹp .

- Lớp trưởng đi chơi với "đại ca" vui vẻ nhé . Tuấn về trước .

Cổ Thạch cười :

- Đó, em thấy thằng em của anh biết điều không? Còn không lên xe ?

Như Nguyễn cười nhỏ rồi leo lên xe Cổ Thạch .

Cổ Thạch không nói không rằng cho tay ra sau tìm lấy đôi tay Như Nguyễn cho chúng vòng qua eo anh.

- Ngồi như thế này mới an toàn bé ơi !

Như Nguyễn ngoan ngoãn vâng lời không có lấy một phản ứng .

Cổ Thạch cho xe chạy lướt êm trên đường phố, rồi anh cho xe rẽ qua một bồn bình có vòi nước bắn thẳng lên cao rồi tỏa ra và rơi xuống bên dưới .

Chạy xe một hồi rồi cho xe dừng lại trước một quán Hồng Cát . Một quán nước nhỏ nhưng sang trọng nằm trên đường Nguyễn Đình Chiểu .

Gởi xe cho anh bồi, Cổ Thạch vẻ tự tin nắm lấy tay Như Nguyễn rồi đi vào bên trong quán . Quán trang trí khá đẹp mắt . Xung quanh là những bộ ghế tựa trang nhã dễ thương, khuất sau những cây cột to là một màn hình to mà mọi người trong quán đều có thể nhìn thấy được . Đến một bên vách gián .

Không ngần ngại, Cổ Thạch kéo Như Nguyễn ngồi xuống, mặc dù nó nằm khuất sâu trong góc, nhưng từ nơi đây có thể quan sát trọn khung cảnh trong quán . Những cô phục vụ xinh đẹp trong bộ váy ngắn màu đỏ, áo thun trắng lưng bước đến đưa "menu" và cuốn sổ "list" nhạc cho khách chọn . Cổ Thạch đón lấy đưa cho Như Nguyễn . Thấy khách quen, cô phục vụ niềm nở .

- Lâu lắm không thấy anh và bạn bè đến ủng hộ .

Cổ Thạch nheo mắt :

- Đêm nay, anh chẳng ghé là gì .

Như Nguyễn bỏ ngoài tai những lời nói của Cổ Thạch và mấy cô phục vụ .

Cô nhẹ nhàng nói thức uống mà cô đã chọn lựa .

Cổ Thạch búng tay:

- Một ly xí muối và một chai bia Tiger.

- Em có thích hát không ?

Như Nguyễn cười :

- Thích .

- Thế em chọn cho mình bài hát đi.

Đêm đó, Như Nguyễn thật bất ngờ khi phát hiện ra Cổ Thạch có một giọng hát hay tuyệt vời . Chất giọng ấm trầm đầy sức cuốn hút người nghe. Giọng ca truyền cảm của anh đã làm cho trái tim Như Nguyễn run rẩy khi nghe Cổ Thạch hát bài "Nhớ về em".

Mọi người vỗ tay dồn dập khi bài hát vừa chấm dứt .

Cổ Thạch nheo mắt cười và hỏi nhỏ bên tai Như Nguyễn :

- Nhỏ thích nghe anh hát hay không ?

Như Nguyễn nhìn anh chúm chím cười rồi đáp trêu anh:

- Tạm tạm . Nếu hát hay, anh đã trở thành ca sĩ rồi, có đâu ngồi đây với em.

- Đừng dối lòng đi cô bé ! Cử chỉ, hành động của em đã nói lên sự thật rồi .

- Nếu biết thế, anh hỏi để làm gì ?

- Anh muốn nghe sự thật thốt ra từ đôi môi xinh đẹp đáng yêu của em.

Như Nguyễn đỏ bừng mặt . Cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo trong mồm của cô bỗng biến đi đâu hết để cô trở thành cô bé biết thẹn thùng, e ấp .

Cô tìm một câu nói "bá cháy" để độp lại anh nhưng không ra .

Nhìn cô e thẹn cúi đầu trong bóng tối , Cổ Thạch khe khẽ lắc đầu cười :

- Anh đã nói "bi nhiêu" mà đã cúi đầu mắc cỡ ư ?

Nghe Cổ Thạch nói, Như Nguyễn càng lúng túng hơn khi anh thấu rõ tâm trạng của mình lúc này . Lấy lại bản tính ngang bướng, "xù lông nhím", Như Nguyễn hất mặt kiêu kỳ :

- Anh có tin em "ngủ chơi" anh ra không?

Cổ Thạch vờ rùng mình tỏ vẻ kinh sợ, nhưng giọng nói thì đầy vẻ tiểu lâm:

- Ôi ! "Huỳnh" sợ quá, xin "tiểu muối" rộng lòng tha thứ tội . Đa tạ, đa tạ tiểu cô nương.

Nghe giọng nói sắc đầy vẻ "kiếm hiệp", Như Nguyễn buồn cười .

- Anh thật đáng ghét !

Cổ Thạch cười cợt .

- Con gái nói ghét là thương !

- Ai nói thương anh !

- Em vừa nói chứ ai.

Như Nguyễn phụng phịu, mắt cô ngó sang hướng khác làm mặt giận .

- Như Nguyễn ! Anh nói chuyện này hay lắm !

Như Nguyễn vẫn không thèm nhìn .

Cổ Thạch móc từ trong túi ra chiếc hộp màu đỏ xinh xinh. Anh nói bằng giọng :
:

- Tiếc thật ! Định tặng cho người ta món quà thật vô tuyệt vời, thật bất ngờ, nhưng giận rồi ... thì thôi vậy .

Như Nguyễn tò mò ghé góm khi nghe Cổ Thạch tặng cho cô món quà thật tuyệt vời . Nhưng khi thấy anh có ý định bỏ nó vào túi, Như Nguyễn lúng túng :

- Đồ keo kiệt ! Đem đồ tặng người ta rồi sợ hao tổn đem cất lại . Món quà không có ý nghĩa nữa rồi khi người tặng không có thành ý .

- Ai nói anh không có thành ý ? Nếu muốn, anh sẽ quỳ xuống dâng tặng cho người đẹp vừa lòng .

- Không cần phải như vậy .

- Thế anh có cách này, nếu món quà anh tặng em vừa ý, thì hứa với anh một điều kiện . Còn nếu không thì tùy em xử trí anh .

Như Nguyễn hờ hững gật đầu :

- Em nhắm mắt lại đi rồi xòe bàn tay ra.

- Tặng quà thôi mà, sao rắc rối thế ?

Nói vậy nhưng Như Nguyễn vẫn khép hờ mắt lại, làm theo yêu cầu của Cổ Thạch .

Cổ Thạch đặt chiếc hộp đỏ vào lòng bàn tay của Như Nguyễn .

- Mở mắt ra đi nhỏ !

Như Nguyễn cầm chiếc hộp đỏ trên tay, hỏi :

- Em có quyền mở ra xem không ?

Cổ Thạch gật đầu cười .

- Em cứ tự nhiên.

Như Nguyễn cười :

- Anh làm em hồi hộp quá .

Rồi chiếc hộp cũng được mở trước mắt đôi mắt sững sốt, lặng người đi, khi trước mắt cô là một sợi dây chuyền hình quả tim có đính những chiếc kim cương nhỏ li ti, trong bóng tối, màu sắc rực rỡ bảy màu sắc lấp lánh .

- Ở đâu anh mua được mặt sợi dây chuyền này ? Em đã lặn lội tìm kiếm khắp nơi...

Cổ Thạch bối rối trước tình cảm nồng nhiệt của Như Nguyễn . Anh tự trấn an cảm xúc của mình bằng cách bông đùa :

- Phía sau có một chốt, em hãy bấm vào đó và đọc câu thần chú : "Vùng ơi, mở ra" là thấy ngay phép lạ .

Như Nguyễn chăm chú tìm cái chốt theo lời Cổ Thạch . Còn anh ngồi nhìn sâu vào đôi mắt đã làm anh ngày đêm mất ngủ .

Rà đúng cái chốt, nó nằm khuất sau lưng của mặt quả tim, cô ấn nhẹ, bỗng nghe cách một tiếng . Một quả tim mở ra thành hai quả tim dính liền nhau, bên trong phát ra tiếng nhạc . Chỉ mới lắng nghe thôi, Như Nguyễn cũng biết đó là bản nhạc "Love story", một bản nhạc cô vốn yêu thích .

- Tuyệt quá, Cổ Thạch ! Anh muốn em cảm ơn anh như thế nào đây ?

Cổ Thạch đưa tay gõ gõ lên má .

Như Nguyễn bối rối nhưng lòng thì tràn niềm vui. Liếc mọi người ngồi xung quanh, thấy chẳng ai để ý đến mình, Như Nguyễn bặm gan chu môi lên má Cổ Thạch, trong tiếng đánh thành thịch của trái tim.

Cổ Thạch cười :

- Đây, "nụ hôn" bé tặng chính là lời đính ước : Từ này, cô Thắm Như Nguyễn chính thức trở thành bạn gái của Hoàng Cổ Thạch rồi nhé .

Như Nguyễn cong môi nũng nịu:

- Trở thành bạn gái anh dễ thôi, nhưng anh phải hứa với em một điều kiện ...

Cổ Thạch gật đầu hào phóng :

- Một trăm cũng được, huống chi chỉ có một .

Như Nguyễn nghiêm giọng :

- Chỉ một thôi, em còn sợ anh làm không được .

- Hãy yên tâm. Điều gì, Cổ Thạch này hứa thì quyết tâm làm được . Chỉ trừ những việc mà con người làm không được, ví dụ như hái trăng sao trên trời thì Cổ Thạch chấp tay chịu đầu hàng .

- Em không ngờ đến mức độ đó . Em chỉ muốn anh hứa với em một điều : "Kể từ giây phút này, anh không được quan hệ bừa bãi với bất cứ người con gái nào khác . Và em muốn trái tim anh chỉ có mỗi hình bóng em là duy nhất "

Cổ Thạch cười thích thú :

- Sao em tham lam thế nhỉ ?

Như Nguyễn không ngần ngại trả lời :

- Đúng . Trong tình cảm, em là đứa con gái ích kỷ, em không chấp nhận một tình cảm nửa vời . Một là có tất cả, hai là không.

- Nhưng anh lại thích điều đó . - Rồi đưa tay nâng cằm Như Nguyễn để đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô - Anh có quen nhiều cô gái thật, nhưng với họ chỉ là đùa vui có thỏa thuận . Còn em thì khác, em là người duy nhất làm trái tim kiêu ngạo của anh phải đầu hàng trước em...

...Em như mụ phù thủy với nhiều phép lạ, bắt trái tim anh phải toàn tâm toàn ý nhớ về em, chứ không phải ai khác . Anh yêu em. Lần đầu tiên, Cổ Thạch này mới nếm được mùi vị tình yêu và thật không ngờ nó lại tuyệt vời đến thế .

Không dần được nữa . Cổ Thạch từ từ cúi xuống chạm khẽ vào đôi môi cong cắn đỏ hồng rất con gái kia với tiếng thì thầm tha thiết :

- Như Nguyễn ! Như Nguyễn ...

Lần đầu tiên trong đời, Như Nguyễn mới biết được cảm giác ngọt ngào của nụ hôn. Nó êm ái dịu dàng lại khiến cô ngây ngất, mê mẩn. Nụ hôn kéo dài mãi, những tưởng thời gian như ngừng lại . Và không rõ từ giây phút nào, cô

đã vòng tay choàng qua cổ anh, hồn lảng đãng như phiêu diêu tận phương nào .

Khi môi anh rời khỏi môi Như Nguyệt thì cô không còn biết gì nữa . Mắt nhắm nghiền, bên tai cô là giọng anh thì thầm tha thiết :

- Như Nguyệt ! Em là món quà tuyệt tác mà tạo hóa đã ưu đãi ban tặng cho anh.

Đêm nay, trong khoảng không gian ngát hương tình yêu, Như Nguyệt đã thay da đổi thịt thành một người hoàn toàn khác trước đây. Tự nhiên cô thích khoe, thích cười, thích hát một cách ngây ngô. Vung tay, vươn rộng đôi vai như một nàng công chúa ngủ say hàng trăm năm bỗng tỉnh giấc nhờ nụ hôn đánh thức của chàng hoàng tử đáng yêu. Đời sống đẹp vô cùng, cảm giác hạnh phúc khiến tâm hồn cô lâng lâng như bay bổng . Đôi má cô đỏ hây hây và trong người cô rạo rực một niềm vui khôn tả . Chưa bao giờ cô yêu cuộc sống nhiều như lúc này .

Đưa tay vẽ vòng quanh phiến môi căng hồng của Như Nguyệt, Cổ Thạch cười cả mắt môi:

- Nguyệt ơi...

Cổ Thạch lên tiếng gọi khẽ . Như Nguyệt vẫn im lặng nhìn Cổ Thạch bằng đôi mắt ngọt ngào của tình yêu. Tim Cổ Thạch run rẩy trước đôi mắt quyến rũ đầy ma lực .

- Như Nguyệt đừng nhìn anh như thế ! Nếu em như vậy, anh sợ sẽ không trốn được ...

- Anh muốn trốn em à ?

- Không phải ...

- Thế anh sợ gì ?

Giọng Cổ Thạch như một con chiên ngoan đạo đang đứng xung tội trước chúa .

- Chỉ vì em thánh thiện quá . Còn anh chỉ là một tên hư đốn .

Như Nguyệt tròn mắt :

- Hư đến độ nào ?

- Anh không trong sáng như em. Anh đã từng sống lang bạt, đã từng trụy lạc, uống rượu, cờ bạc, nhất là từng tuổi này mà anh chẳng làm nên tích sự gì ra hồn .

- Hiện tại, anh có em rồi, anh có còn muốn sống như quá khứ nữa không ?

Cổ Thạch chân thành :

- Chỉ nghĩ đến, anh đã cảm thấy rùng mình ... Này, Như Nguyệt ! Em.. - Cổ Thạch nuốt nước miếng khó khăn - Em có khinh ghét anh không ?

- Không ai trên đời này khinh ghét tình yêu chân chính của mình cả .

Như Nguyệt vụt trưởng thành sau bao ngày tháng vô tư.

- Hôm qua là quá khứ, anh hãy lật sang trang. Hôm nay là tương lai, anh hãy

bắt đầu một con đường mới .

Cổ Thạch bàng hoàng rồi như chợt hiểu . Anh siết chặt vòng tay Như Nguyên trong vòng tay, rồi nụ hôn thứ hai lại nở .

- Từ nay, em sẽ là một vị thần hộ mạng của anh. Anh xin hứa sẽ không bao giờ hư hỏng nữa và sẽ sống xứng đáng với tình yêu của em trao tặng .

Như Nguyên cười tươi hơn bao giờ . Cô tin tưởng nép đầu vào ngực anh.

Cổ Thạch vuốt mái tóc dài chấm vai thơm mùi cỏ dại, ngồi lặng đó với một cảm giác hạnh phúc . Sực nhớ, Cổ Thạch nói :

- Ngày mai, anh chở em đến nhà anh nhé !

- Em sẽ đến . Nhưng mẹ anh...

- Yên tâm đi. Dù chỉ gặp một lần nhưng bà rất quý mến em. Kể cả chị Hai là người khó tính cũng chăm em điểm mười đó, em tin không ?

- Làm sao tin được . Một người con gái vụng về, tính ngang ngạnh bướng bỉnh khó ưa, lại toàn vện trong mắt mẹ và chị Hai anh ử ?

- Không tin, ngày mai em sẽ biết những lời anh nói là sự thật !

oOo

Như Nguyên ngồi đu đưa trên chiếc ghế xích đu, trên tay cô là một quyển tiểu thuyết văn học Mỹ "Roméo và Juliette". Mặc dù được đọc đi đọc lại nhiều lần nhưng quyển sách bao giờ cũng hấp dẫn cô nhờ hai tuyến nhân vật chính là Roméo và Juliette. Giữa họ là một tình yêu bất chấp mọi quan niệm cổ hủ của hai gia tộc . Họ sống và gắn bó keo sơn như bao đôi lứa khác trên đời . Nhưng tình yêu của họ vượt lên đỉnh điểm, khi họ xem thường sự sống chết, quyết giữ mối tình đẹp và trong sáng như pha lê... Một tình yêu giúp họ sống mãi trong lòng người đọc ...

- Nhỏ đang đọc sách à ? Thôi, để khi khác xem tiếp, anh muốn anh em mình tâm sự .

Khắc Vĩ nói thế chứ không dám tin Như Nguyên sẽ làm theo yêu cầu của anh, bởi anh vốn biết con bé là người ngang bướng chuyên trái ý người khác . Nhưng nay... nói đúng hơn là cả tuần nay... con bé đã trở thành một con người hoàn toàn khác : dịu dàng, mơ mộng, đôi mắt thì long lanh rạng rỡ hạnh phúc . Điều gì đã xảy ra với nhỏ ?

Và hôm nay, thêm một điều mà Khắc Vĩ kinh ngạc khi thấy con bé làm theo lời anh : khép sách lại, đặt hai tay lên đùi và tròn mắt nhìn Khắc Vĩ, chờ đợi chứ không lóc chóc như mọi khi.

Nhìn cô, Khắc Vĩ hỏi :

- Có phải em đang yêu không ?

Như Nguyên thích thú :

- Sao anh dám đoán chắc điều anh chưa biết ?

- Nhỏ không cần nói, thằng anh Hai này cũng biết : Nhỏ vui vẻ, yêu đời, gương mặt rạng ngời tia nhìn hạnh phúc, tính tình thì đằm thắm lại không còn ba gai, láu cá với "sáu tháng nắng sáu tháng mưa" như trước , và nhất là ưa ngồi ghé đá đặt ngay cạnh cửa sổ nhìn xuống vườn tư lự, hồn như trôi dạt về phương nào .

- Anh Hai giỏi lắm, quan sát và tìm hiểu em tỉ mỉ ghê đi. Nhưng giờ đến lượt em không chịu thua, em muốn hỏi lại anh đây ?

Khắc Vĩ ngạo nghễ :

- Cho em thoải mái . Anh Hai này là người "quang minh chính đại ", không có điều gì hổ thẹn với ai mà phải giấu giếm .

Như Nguyễn gật gù cười, nụ cười thật vô tư nhưng tia nhìn lại ánh lên vẻ lém lỉnh .

- Có phải anh Hai cũng đang yêu không ?

Khắc Vĩ cười vang, giọng cười đầy thích thú .

- Cũng như nhỏ thôi .

Như Nguyễn xụ mặt :

- Anh không được ví giống em. Anh có hai ba mối tình một lúc thì chuyên hợp tan đoàn tụ là chuyện thường tình, chẳng bao giờ chân thực với anh.

Còn em thì khác, tình yêu đầu cũng là tình yêu cuối, em thề suốt đời giữ mãi mối tình đầu này và nuôi dưỡng, chờ đợi có một kết thúc thật tuyệt đẹp .

- Nhỏ đúng là "ngốc tử" ! Chẳng một ai biết được tương lai. Yêu chỉ là yêu thể thôi. Hạnh phúc không phải là điều ai muốn cũng có được . Còn anh, báo cho nhỏ biết là anh đã thật sự yêu và thật sự muốn xây dựng một mái ấm hạnh phúc do chính mình làm chủ . Anh chán rồi nếp sống tự do phóng túng, chán cảnh cô đơn, lẻ loi...

Nghe Khắc Vĩ hân hoan nói, vẻ mãn nguyện lộ rõ trong ánh mắt cương nghị, Như Nguyễn thầm giật mình, xót thương cho một mối tình mãi mãi đơn phương của cô bạn thân.

Anh Hai có tình yêu, hạnh phúc với tình yêu của chính bản thân. Như Nguyễn thầm mừng cho anh Hai. Nhưng khi nghĩ đến Cẩm Tú, Như Nguyễn lại đau cái đau chung của người thân duy nhất .

"Ta xin lỗi mi nghe Cẩm Tú . Chỉ một điều còn con mà ta cũng không giúp được mi. Nhưng mi đừng buồn ! Rồi ta tin chắc rằng mi sẽ có được một người đàn ông chân thành yêu mi tha thiết . Xin lỗi, ta ngàn lần xin lỗi đã không giúp ích được mi ước nguyện trở thành "em chồng chị dâu", cùng sống chung trong một mái nhà . Nhưng giờ thì ước nguyện đó đã không thành khi anh Hai đã tìm được cho mình một người bạn đời".

Thấy em gái đứng ngẩn người ra suy tư, Khắc Vĩ ngạc nhiên gọi :

- Như Nguyễn ! Nhỏ làm gì ngẩn người ra đó ? Nhớ người yêu phải không ?

- Chợt Khắc Vĩ xuống nước nhỏ hỏi giọng tò mò - Cho anh biết người lọt

vào "mắt xanh" của em ra sao?

- Tại sao em phải nói cho anh biết chứ ?

Khắc Vĩ vờ dọa:

- Em có muốn anh ủng hộ hai đứa không ? Nếu muốn, hãy thành thật khai báo ngay !

Như Nguyễn trề môi đồng đánh :

- Người có đủ thẩm quyền quyết định em là là ba mẹ . Nhưng anh yên tâm, ba mẹ thương em nhất nhà, chuyện gì cũng cho em định đoạt, huống chi là chuyện tình yêu của em.

- Em nói đúng phần nào thôi. Ba mẹ ủng hộ em mọi chuyện . Nhưng chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng, ba mẹ chẳng bao giờ đồng tình mặc cho em lựa chọn người bạn trăm năm. Trong mắt ba mẹ, mặc dù em đã rời tuổi đại từ lâu, nhưng ba mẹ vẫn cho em là người khờ nhất nhà, việc hôn nhân chắc chắn không đến phiên em chọn lựa .

Như Nguyễn nghe Khắc Vĩ nói vậy, cô lộ vẻ không tin, môi thì cứ trề ra, còn đầu thì lắc nguầy nguậy :

- Em không tin... không tin lời anh nói đâu. Anh thật ác! Chỉ vì một chuyện nhỏ là em không kể cho anh nghe chuyện tình yêu của em, anh lại đem một điều "ác độc" ra hù dọa em !

Khắc Vĩ gần giọng:

- Hồn nha Út ! Anh làm anh không bao giờ hù dọa em mình điều "ác đức" đó cả, mà đó là sự thật . Sự thật, em có nghe rõ không ?

Như Nguyễn tái mặt, ấp úng :

- Sự thật ?

- Phải . Vô tình, anh ba bàn tính với mẹ, khoảng 26, 27 Tết, ra phi trường đón bác Nhật Hào về nước, sẵn dịp bàn tính chuyện hôn nhân của em và Vĩnh Kha.

Như Nguyễn rời ghế xích đu bỏ chạy, sau khi vọng lại câu nói :

- Dù điều anh Hai nói là sự thật, dù Vĩnh Kha là người tốt, nhưng em không bao giờ chấp nhận ba mẹ sắp đặt chuyện hôn nhân của em một cách mù quáng như thế !

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 6

Cả buổi chiều, Như Nguyễn nhốt mình mãi trong phòng, sau khi điện thoại cho Cổ Thạch . Nằm trên giường, Như Nguyễn úp mặt vào gối . Cô biết lời

anh Hai nói là sự thật . Hơn nữa, bác Nhật Hào với ba cô là đôi bạn nối khố thời trai trẻ, từng gắn bó chia sẻ cho nhau từng manh áo, bát cơm cho đến cả ... điều thuốc lá . Thời gian trôi qua, tình bạn giữa hai người càng thêm bền vững và để thắt chặt hai họ Thẩm-Triệu, cuộc hôn nhân giữa cô và Vĩnh Kha xảy ra là điều tất yếu .

Nếu không có Cổ Thạch, có lẽ Như Nguyễn nhắm mắt vâng lời cha mẹ để lấy Vĩnh Kha. Vốn quen Vĩnh Kha từ nhỏ, cô biết Vĩnh Kha là một người tốt, tài giỏi và bản lĩnh, là mục tiêu của các cô gái mọi thời đại mơ ước .

Nhưng Như Nguyễn đã yêu Cổ Thạch, yêu bằng cả sự rung động của trái tim thơ ngây, Như Nguyễn nhất định bảo vệ tình yêu của mình, nhất định ba mẹ sẽ mến Cổ Thạch như mẹ và chị Cổ Thạch mến thương cô vậy .

Yêu Cổ Thạch, yêu luôn con người lẫn quá khứ không mấy tốt đẹp của anh, nhưng điều cô buồn nhất là Cổ Thạch không có sức phấn đấu, tạo dựng một nền tảng vững chắc cho tương lai của hai người . Đã bao lần Như Nguyễn gợi ý, nhưng Cổ Thạch đều lần tránh bằng những nụ hôn ngọt ngào . Như Nguyễn chỉ sợ khuyết điểm này sẽ trở thành nguyên nhân để ba cô không chấp nhận anh. Vốn tự lập bằng hai bàn tay trắng nên ông Lê Vũ rất quý trọng những người có óc cầu tiến, sức phấn đấu không ngừng mệt mỏi . Còn Cổ Thạch, sung sướng từ tấm bé lại quen kiếp sống phong lưu, luôn có người hầu hạ nên anh mất dần đi sức phấn đấu, chỉ biết mãi vui chơi hưởng thụ . Như Nguyễn đã suy nghĩ nát óc, không biết cách nào để khuyên anh, mà để anh không mất lòng tự trọng của một con người luôn cao ngạo lẫn tự phụ . Đó là nguyên nhân vì sao Như Nguyễn không dám giới thiệu anh cùng gia đình, nhất là ba mẹ .

Như Nguyễn lẩn mình tìm chiếc gối ôm. Cô thở dài đầy bi quan, điều mà xưa nay chưa xảy ra với cô bao giờ .

- Cô Út ơi ! Xuống dùng cơm. Ông bà cùng cậu Hai đang đợi cô ở phòng ăn đấy ?

Như Nguyễn nói vọng ra :

- Được rồi vú . Con xuống ngay đây.

Như Nguyễn uể oải ngồi dậy, bước vào toa-lét . Cô rửa mặt, chải tóc gọn gàng rồi mở cửa bước xuống phòng ăn .

Thấy mọi người đông đủ, Như Nguyễn khẽ mỉm cười, kéo chiếc ghế của mình ngồi xuống .

Ông Lê Vũ vui vẻ :

- Chà ! Công chúa Út của ba sao hôm nay hiền thế ? Này, báo cho con một tin mừng là gia đình bác Nhật Hào cùng Vĩnh Kha sắp về quê hương ăn Tết cùng gia đình mình . Rồi con sẽ nhận được nhiều quà và tha hồ nhõng nhẽo cùng hai bác như ngày xưa.

Như Nguyễn cố gượng nở nụ cười cùng cha rồi ngồi vào bàn cỗ lừa vội chén

cơm.

Khắc Vĩ nhìn cô em út buồn thiu ngồi xuống ăn cơm, anh chạnh lòng . Đến những món nhỏ khoái khẩu như : tôm lăn bột, bò xào củ hành, cùng tô canh chua cá lóc béo ngậy là những món mà Như Nguyễn thích thú trong mỗi bữa ăn, thế mà hôm nay nhỏ cũng không màng . Vội gấp con tôm, Khắc Vĩ bỏ vào chén Như Nguyễn .

- Sao em ăn cơm không gấp thức ăn, bộ giữ eo hả ?

Ông Lê Vũ gấp thức ăn vào chén cho bà Lê Vũ . Ông nói bằng giọng hồi tưởng :

- Mộng Diệp này ! Thấm thoáng, mới đó mà đã hơn ba mươi năm. Nhớ ngày anh cùng anh Hào đeo đuổi hai cô nữ sinh hoa khôi trường Gia Long, mà nay người nào cũng đã trở thành đầu hai thứ tóc .

Bà Lê Vũ cười dịu dàng :

- Đã lâu không gặp Thanh Trúc, không biết cô ấy ra sao ? Hồi đó, anh Hào đeo đuổi cô Thanh Trúc thật khổ sở, bởi tính rắn mắt của cô bạn ấy .

- Còn anh lại chết vì cô hoa khôi dịu dàng khả ái . Ba mươi năm trôi qua, trong mắt anh, em vẫn như ngày nào ... Anh thật hạnh phúc khi có em trong đời . Người xưa nói đúng : đằng sau sự thành đạt của người đàn ông phải có sự ủng hộ của người đàn bà .

Bà Lê Vũ cười rạng rỡ, hòa theo dòng suy tưởng cùng chồng :

- Có được vinh quang như ngày hôm nay, em không bao giờ quên thuở cơ hàn của hai vợ chồng mình ngày xưa. Khổ nhất là úc mang thai thằng Khắc Vĩ, nhà chỉ còn một nhúm gạo để bắc nồi cháo nhỏ, anh đã nhịn nhường cho mẹ con em.

Ông Lê Vũ cười khà khà :

- Nhờ cảnh đó anh đã cố gắng tạo dựng sự nghiệp như ngày hôm nay, vì anh đã thề hứa với lòng sẽ không để em và các con khổ sở như anh thời còn trai trẻ . Anh nhớ lần đầu gặp em, anh nghèo đến mức chẳng có lấy một chiếc áo lành lặn để mặc đi gặp người yêu, đành phải lấy áo anh Hào, tài sản chung duy nhất của hai thằng thuở đó. Để có được tập đoàn xây dựng nhà cao ốc, anh và Hào đã bỏ ra biết bao nhiêu mồ hôi và công sức. Rồi anh Hào định cư ở nước ngoài, nhường lại sự nghiệp cho anh trông coi... Giữa anh và anh thân nhau như hai anh em ruột thịt. Giờ tình thân đó càng thêm thắt chặt sợi dây thông gia sắp tới đây giữa Như Nguyễn cùng Vĩnh Kha.

- Ba! Con còn nhỏ xíu mà...

- Nhỏ nhít gì nữa. Ngày xưa bằng tuổi con bây giờ, mẹ đã chuẩn bị làm mẹ rồi đấy.

Như Nguyễn cố chống chế ngỡ hờn ông Lê Vũ giúp cô xóa được cuộc hôn nhân sắp tới, dù cô biết đó chỉ là một việc làm mò kim đáy biển.

- Nhưng con còn phải học.

- Điều đó, Vĩnh Kha sẽ thông hiểu. Con hãy yên tâm.

Như Nguyễn mím môi:

- Muốn con thành hôn, phải cho con thời gian tìm hiểu...

Ông Lê Vũ khoát tay:

- Giữa con và Vĩnh Kha có chung một thời thơ ấu gắn bó bên nhau. Vĩnh Kha hiền lành, thông minh của tuổi thơ giờ đã trở thành nhân chi mĩ, thật lòng yêu thương và mong muốn cưới con làm vợ, và cha đã nhận lời với anh Hào.

Ông Lê Vũ lừa vội chén cơm rồi nói tiếp:

- Làm vợ Vĩnh Kha con sẽ hạnh phúc suốt đời trong sự yêu thương của cha mẹ chồng, cùng sự nâng niu chiều chuộng của Vĩnh Kha. Con nhớ xem hồi con còn nhỏ, Vĩnh Kha đã yêu thương, chiều chuộng con như thế nào? Điều con muốn có thì y như rằng Vĩnh Kha cố thực hiện cho được để cho con được vui lòng. Hơn nữa, con còn sống như ngày hôm nay cũng là do công của Vĩnh Kha đã không tiếc sinh mạng để cứu con.

Nghe cha nhắc, Như Nguyễn nhớ có một lần nhà cúp điện, cô đã lén vào nhà kho đóng cửa lại, đốt đèn cầy khắp nhà, không ngờ... đã gây ra trận cháy lớn. May nhờ Vĩnh Kha phát hiện, bất chấp nguy hiểm lao vào cứu cô ra. Kết quả là anh bị phỏng nặng, nhưng nặng nhất là phải nói đến trên lưng anh, do anh đã dùng nó để che chắn cho cô. Và Như Nguyễn nhớ cô đã khóc ngất khi thấy anh đau đớn và đã bật thốt lên lời an ủi ngây ngô:

“Ráng lên anh Vĩnh Kha! Em hứa suốt đời sẽ không hành hạ và nhất là em chỉ “ưng” anh, không thêm chơi với người con trai nào khác.”

Nhớ đến điều này, Như Nguyễn nghe lòng xốn xang ray rứt, dù cho cô không phải chịu trách nhiệm về lời nói ngây ngô của một em bé chỉ vừa trong mười ba tuổi.

Cổ nuốt hết chén cơm, Như Nguyễn đặt chén xuống, đứng lên rồi bàn ăn:

- Con no rồi, xin phép ba mẹ cho con lại nhà nhỏ Cẩm Tú.

Sau khi lên phòng thay đổi trang phục, Như Nguyễn thần thờ đi ra cổng. Cô không biết phải làm thế nào để giải quyết được cuộc hôn nhân sắp tới.

Bỗng chiếc xe trắng gấp trước mặt cô. Như Nguyễn chột giật mình ngược mặt nhìn lên. Trước mặt cô là Cổ Thạch, anh đang nhìn cô nồng nàn, ánh mắt chứa cả một trời yêu thương.

Như Nguyễn lặng lẽ leo lên xe ngồi, mặc cho Cổ Thạch chạy đi đâu tùy ý. Như Nguyễn úp mặt lên vai anh, khép hờ đôi mắt để nghe mùi da thịt quen thuộc của anh như hoà quyện vào cô. Vuốt ve nhẹ cánh tay trần của Như Nguyễn đang ôm anh, Cổ Thạch cất tiếng hỏi:

- Nhỏ muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn có anh bên cạnh, dù địa ngục cũng thành thiên đàng.

Cổ Thạch nghe giọng nói tho thả ngọt ngào của Như Nguyệt, anh cảm động siết chặt tay cô. Từ ngày quen biết, yêu thương Như Nguyệt, anh đã rời bỏ quá khứ với những mối tình lãng nhăng qua đường. Bởi Cổ Thạch biết anh đã thực sự yêu cô, thật sự cần cô, và thật sự mong cô luôn vui vẻ mỗi khi bên anh. Cổ Thạch hiểu những thay đổi của anh phần nào đã làm cô vui.

Điều Như Nguyệt ước mong duy nhất ở anh là mong anh có một sự nghiệp, một nghị lực phấn đấu vươn đến tương lai mà không nhờ sự giúp đỡ của gia đình. Cổ Thạch hiểu và quyết tâm thực hiện. Nhưng để tạo sự bất ngờ, anh đã âm thầm sắp xếp, chờ đợi một ngày thuận tiện sẽ báo tin để làm quà tặng bất ngờ, anh dám chắc đó là món quà mà Như Nguyệt mơ ước bấy lâu nay. Dừng xe ở Dancing Mưa Rừng (may là hông phải mưa buồn), Cổ Thạch rất mê thích khiêu vũ, dù gặp chuyện u buồn mà được nghe nhạc sống, nhảy thoải loạn cuồng theo điệu nhạc trẻ thì sẽ quên hết chuyện buồn phiền. Cổ Thạch nhớ có lần Như Nguyệt đã thốt như thế.

Đêm nay, anh cảm nhận được có một điều, hình như Như Nguyệt có tâm sự, một tâm sự làm cô không được vui.

- Khiêu vũ nhé!

Như Nguyệt cười:

- Em đã bảo để anh được tự quyết định mà.

- Ok.

Ngồi bên bàn nước, Như Nguyệt nhìn mọi người trong điệu nhạc Rap khởi động đầy sôi nổi. Nhạc sống vang lên dồn dập:

- Em thích uống gì?

- Cocktail.

Cổ Thạch búng tay điệu nghệ, anh bồi bước lại trong bộ đồng phục cài nơ đỏ trên cổ rất lịch sự. Nhả nhận, anh bồi hỏi:

- Anh chị dùng chi?

- Cho hai ly cocktail!

- Xin vui lòng chờ ít phút!

Tiếng nhạc sôi động trong chốc lát đã gạt được nỗi long nặng nề trong lòng Như Nguyệt. Cô vui vẻ hạnh phúc cùng Cổ Thạch lướt theo những điệu nhạc Cha Cha Cha, Rumba, Tango... điệu nào, cô cũng yêu thích, kể cả nhạc Jazz êm dịu, Pop Rock trẻ trung. Nhưng Như Nguyệt thích nhất là điệu Tango, với những bước nhảy dứt khoát trong động tác, quyến rũ qua bước nhảy. Như Nguyệt và Cổ Thạch trở thành “cây đình” trong đêm khiêu vũ tối nay. Mọi người thích thú, trầm trồ khen tặng khi thấy cả hai nhảy đẹp đôi trong điệu Tango.

Ông chủ vũ trường Mưa Rừng bước ra tiến đến chỗ Cổ Thạch và Như Nguyệt ngồi. Ông vui vẻ lịch sự nói:

- Tôi có việc riêng muốn bàn với hai bạn. Xin hai bạn vui lòng vào bàn tôi ít

phút.

Cổ Thạch nhìn Như Nguyễn như dò hỏi.

Như Nguyễn không ngần ngại gật đầu. Thấy thế, Cổ Thạch buông gọn:

- Được. Chúng tôi sẽ đi theo ông.

Người đàn ông đó đứng lên mỉm cười:

- Thế thì tốt! Mời hai bạn theo tôi!

Cổ Thạch nắm tay Như Nguyễn theo bước chân ông đi trước dẫn đường.

Đến một căn phòng nhỏ ấm cúng, lịch sự, cả ba ngồi xuống ghế xa lông.

- Hai bạn muốn dùng gì?

Cổ Thạch khoát tay:

- Không cần đâu. Có gì ông cứ nói thẳng.

- Để tiện xưng hô, hai bạn cứ gọi tôi là chú Minh.

Người đàn ông xoa xoa tay vào nhau, nhìn Cổ Thạch và Như Nguyễn rồi thẳng thắn nói:

- Nghe quản lý khen hai bạn khiêu vũ rất đẹp, nên tôi muốn mời hai bạn tối thứ bảy, chủ nhật đến giúp vui, tiền cát-sê do hai bạn tự quyết định.

Cổ Thạch cười:

- Chuyện bất ngờ quá!

Ông Minh khoát tay:

- Hai bạn cứ yên tâm suy nghĩ rồi trả lời tôi sau cũng không muộn. Đây là số điện thoại đặc biệt của tôi, hai bạn cứ giữ... Tôi rất mong sự cộng tác của hai bạn.

Cổ Thạch đón lấy:

- Được rồi, ông cứ yên tâm. Dù nhận lời hay không nhận lời, tôi cũng sẽ gọi điện thoại cho ông biết, sau khi chúng tôi suy nghĩ kỹ.

Cổ Thạch nắm tay Như Nguyễn đứng lên:

- Tối rồi, chúng tôi xin về. Cảm ơn nhã ý của ông.

Ông Minh đứng dậy tiễn hai người vui vẻ:

- Được rồi hai bạn cứ về đi, tôi rất mến hai bạn. Trông hai bạn rất đẹp đôi.

o O o

Rời khỏi vũ trường Mưa Rừng, Cổ Thạch và Như Nguyễn thả bộ dọc ra Nguyễn Huệ. Về đêm, khu Nguyễn Huệ thật đẹp, thật sang trọng, không hổ danh là nơi trung tâm của Hòn Ngọc Viễn Đông.

Ngồi xuống ghế đá sau những vòi nước phun và những bụi lái, Cổ Thạch nhẹ nhàng hỏi:

- Em nghĩ sao về lời đề nghị của ông Minh?

Như Nguyễn trầm ngâm:

- Trước nay, em cứ nghĩ khiêu vũ đơn thuần chỉ là một bộ môn nghệ thuật dùng để giải trí những lúc buồn vui, em không nghĩ rằng mình sống bằng nghề này, nên em nghĩ mình nên từ chối ông Minh là hay nhất.

- Ý em sao, anh cũng ủng hộ hoan nghinh cả hai tay, hai chân luôn.

Như Nguyễn neho mắt:

- Anh nói thật chứ?

- Đúng vậy?

- Vậy anh nghĩ sao, khi em yêu cầu anh phải có một sự nghiệp ổn định?

Cổ Thạch lảng tránh:

- Điều đó tất nhiên, nhưng em phải để từ từ anh suy tính.

- Từ từ của anh là bao lâu? Anh có nghe qua chuyện cổ tích này chưa...

Không đợi cho Cổ Thạch trả lời, Như Nguyễn kể:

- Ngày xưa, ở một vương quốc nọ có một vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú đã đến tuổi trưởng thành. Vua cha muốn tìm cho hoàng tử một người vợ xứng đáng nhưng hoàng tử đều từ chối. Ngày nọ, vì mãi đuổi theo một con mồi trong rừng, hoàng tử đã lạc lối. Sau một hồi nhắm hướng mà đi hoàng tử đã dừng chân nghỉ tại một túp lều nhỏ. Chủ túp lều là một người đàn ông góa vợ sống với một đứa con gái xinh đẹp nét na. Lần đầu gặp, hoàng tử đã đem lòng yêu người con gái của người tiều phu tha thiết. Về hoàng cung, chàng tâu với vua cha cho phép mình cưới người con gái ấy làm vợ, nhưng nhà vua từ chối. Buồn lòng do ý nguyện không thành, hoàng tử sinh bệnh nặng. Nhìn thấy đứa con trai độc nhất ngày càng yếu đi vì căn bệnh tương tư, nhà vua đau lòng đành chấp nhận theo ý nguyện của hoàng tử. Ông cho thừa tướng thay mặt ông đến hỏi cưới nàng con gái tiều phu cho hoàng tử. Trong khi người cha vui mừng khi biết hoàng tử cầu hôn con gái mình, thì người con gái vẫn giữ vẻ thản nhiên hỏi hoàng tử có nghề gì không. Vị thừa tướng trả lời rằng: Hoàng tử là con vua, sau này sẽ thừa kế ngai vàng, hoàng tử có bao nhiêu uy quyền giàu sang, thì cần gì một nghề như bao nhiêu người dân thường. Nghe thừa tướng trả lời, người con gái tiều phu, thờ ơ đáp: “Thế thì tôi không đồng ý, phiền ông về tâu lại với hoàng tử rõ.”

Thừa tướng về tâu cho nhà vua nghe. Sau khi nghe xong, ông cứ ngỡ hoàng tử bỏ cuộc. Nào ngờ hoàng tử triệu tập những người thợ tài hoa nhất chọn cho mình một cái nghề để học. Cuối cùng hoàng tử chọn nghề dệt thảm hoa, một nghề học được với thời gian ngắn nhất, nhưng nó đòi hỏi phải có đôi bàn tay khéo léo cùng một trí óc thông minh tuyệt vời. Sau ba tháng miệt mài học tập, hoàng tử đã dệt được tấm thảm hoa, trong đó được bí mật ghi những lời tỏ tình nồng thắm, nếu người không tinh ý, không thông minh thì không thể đọc được. Nhưng người con gái tiều phu đã đọc và hiểu tình ý hoàng tử nên chấp nhận về hoàng cung làm vợ chàng...

Một thời gian sau nhà vua và hoàng hậu lần lượt qua đời, hoàng tử chính thức nối nghiệp của vua cha. Có lần, vị vua cải trang đi xem tình hình dân chúng sinh sống ra sao thì bị bọn cướp bắt cóc. Vị vua trẻ bảo với bọn chúng là hoàng hậu rất mê thích thảm hoa, nếu vào hoàng cung dâng tặng thì sẽ

được tặng thưởng xứng đáng. Ham mê vàng bạc, bọn chúng hí hửng đến hoàng cung theo lời nhà vua trẻ chỉ dạy. Nhận ra tầm thảm cho chính tay chồng mình thù dặt và hoàng hậu đọc được những lời bí mật, lập tức cho người bắt bọn cướp và đích thân đi cứu chồng mình. Sau khi thoát nạn, nhà vua hiểu được một điều quan trọng là con người nếu muốn tồn tại thì phải tạo cho mình một nghề nghiệp vững chắc, dù nghề ấy sang hay hèn, quyền uy or dân dã...

Như Nguyễn kết thúc câu chuyện. Cổ Thạch hiểu ý định của cô muốn nhấn nhủ điều gì qua câu chuyện trên. Nhưng ý định đã quyết, Cổ Thạch đành lảng tránh:

- Em kể chuyện hay quá. Giọng em kể chuyện rất âm áp, truyền cảm, đầy sức cuốn hút.

Như Nguyễn không chịu được sự hờ hững, vô tư của Cổ Thạch và không kềm nén được cơn tức giận, cô nói:

- Em không cần anh khen. Em muốn mượn câu chuyện để nhắc nhở anh rằng “Cuộc sống người ta không chỉ biết hưởng thụ vật chất, mà còn phải biết tạo ra nó.”

- Em khinh dễ anh đã ăn bám gia đình ư?

Thấy lần đầu tiên Cổ Thạch nổi giận, Như Nguyễn lúng túng:

- Ý em không phải vậy, những điều em nói đều là thành ý, em muốn anh nhìn lại bản thân. Em biết anh yêu em và em cũng rất yêu anh. Nhưng chúng ta không chỉ sống bằng tình yêu là đủ, và em không muốn người chồng mà mình kính trọng, nương tựa suốt đời lại là người không có ý chí và tinh thần cầu tiến. Lời thật méch lòng nhau, nhưng vì yêu anh, muốn anh sống tốt đẹp hơn nên em không ngại anh giận em.

Cổ Thạch trù mến nâng cằm Như Nguyễn lên để cô nhìn vào mắt anh:

- Em nghĩ anh nhỏ mọn, sẽ giận hờn trách móc vì những lời em nói ư?

Như Nguyễn ngây thơ gật đầu, không hiểu điều anh muốn nói:

- Vâng.

- Nếu anh giận, em có làm hoà với anh không?

Như Nguyễn thẳng thắn:

- Nếu người có lỗi là em. Còn nếu không dù có đánh chết em cũng không bao giờ chấp nhận.

- Dù yêu anh?

Như Nguyễn buồn giọng lập lại lời Cổ Thạch:

- Dù yêu anh. Nhưng em rất rộng lượng, bao giờ cũng biết tha thứ cho những người biết hối lỗi.

Cổ Thạch cười:

- Em tự tin thế ư?

- Em không tự tin, mà là em tôn trọng lẽ phải. Hơn nữa, người em yêu phải

xứng đáng, đúng nghĩa người đàn ông được ví như cây tùng cây bách, dù trước sóng gió cuộc đời vẫn vững vàng ngàn năm.

Cổ Thạch đùa dai cổ bốp méo những lời Như Nguyệt:

- Có như cây tùng, cây bách không, khi trước nguy hiểm nào anh vẫn không hề sợ sệt, điều nào càng khó, anh càng quyết tâm chinh phục, điển hình là em.

Như Nguyệt xụ mặt đứng dậy bỏ đi:

- Em về. Anh khỏi cần đưa em.

Cổ Thạch lại kéo tay Như Nguyệt lại ngồi trên ghế:

- Này, nhỏ giận gì? Người giận đáng ra là anh, nhưng anh không giận, mà ngược lại là em ư?

Như Nguyệt mím môi đầy bướng bỉnh:

- Anh nói xong chưa? Nếu xong, em về, đừng làm phiền em phải nghe những lời anh nói.

Cổ Thạch nổi giận khi nghe những lời Như Nguyệt vừa dứt:

- Những lời anh nói, em nghe phiền ư?

Như Nguyệt cũng không vừa:

- Vâng. Em rất phiền, anh nghe rõ không? Phiền một người không hiểu lý lẽ, phiền một người sống không biết quý trọng lao động, phiền một người chỉ biết hưởng thụ mà không biết tạo ra, phiền..

- Thôi đủ rồi! Trong mắt em anh là một người tệ đến thế ư? Thôi thì chào em vậy.

- Vâng, chào anh.

Như Nguyệt vội ngoắc một chiếc taxi đang chờ tới. Không nói không rằng và cả không thèm nhìn Cổ Thạch, cô mở cửa bước lên xe, bỏ mặc Cổ Thạch chết đứng như “Tù Hãi”.

Nhất định cô sẽ làm cho Cổ Thạch trở thành một người sống có chí hướng chứ không như hiện tại. Cô biết điều đó khó, nhưng cô không nản lòng. Đơn giản chỉ vì cô yêu anh.

Cổ Thạch lăm li cho xe chạy về nhà. Anh không trách Như Nguyệt thẳng thắn nói sự thật như tát nước vào mặt anh. Anh chỉ trách một điều duy nhất, điều thật sự làm cho Cổ Thạch đau lòng, đó là Như Nguyệt có lẽ không hiểu anh, hoàn toàn không hiểu. Chẳng lẽ trong mắt cô anh là người tệ đến thế ư?

Như Nguyệt ngồi chống cằm nhìn đôi bướm quẩn quýt đùa giỡn bên vườn hồng mà thở dài, khi cô chợt nhớ giữa cô và Cổ Thạch đã giận nhau hai hôm. Nghĩa là bốn mươi tám tiếng đồng hồ trôi qua, Như Nguyệt chẳng có lấy một chút tin tức gì về anh. Vừa lo lắng, vừa buồn rầu không biết cuộc tình của hai đứa rồi sẽ đi về đâu?

Ngày Vĩnh Kha về nước đã khá cận kề, cô không biết phải nói làm sao để Vĩnh Kha hiểu mà rút lui trong vui vẻ. Cô không muốn anh buồn, cũng như

không muốn anh tổn thương tự ái. Anh là người bạn có chung với cô thời hoa mộng, mà sinh mạng của cô có còn được như ngày hôm nay cũng là do anh bạn này tặng lại cho cô.

Lắc đầu nhẹ nhẹ như để gạt bỏ khỏi óc bé nhỏ của mình những suy nghĩ rối rắm, chợt Như Nguyễn nghe tiếng rên “ư ư” của cô Minô bé nhỏ, Minô là giống chó cái Bắc Kinh lai Nhật thật xinh đẹp với bộ lông trắng muốt gương mặt “cô ả” được chia làm hai: nửa bên đen, nửa bên trắng, chính giữa lưng là một vòng xoáy tròn trông tựa như hình đóa hoa. Như Nguyễn nghe nói những loài chó có hình xoáy như thế rất thông minh và cũng dữ đáo đấy.

Như Nguyễn cất giọng gọi:

- Minô nè! Chó cưng lên ngồi chung với chị, nhưng không được làm nũng, nghe chưa?

Nghe Như Nguyễn nói như thế, Minô đang nằm dưới thảm cỏ liền nhảy phóc lên người Như Nguyễn, vẻ mừng rỡ. Vừa vẫy đuôi, cô nhỏ vừa đưa chiếc lưỡi đỏ hồng liếm nhẹ tay Như Nguyễn.

- Nằm yên nào Minô, nhột quá!

Như Nguyễn lên giọng cảnh cáo, nhưng không dần được trận cười, khi thấy cô ả nằm cụp tai ngoan ngoãn.

Minô đang nằm yên trong lòng Như Nguyễn, chợt nhảy phóc xuống, sủa lên. Qua giọng sủa của “cô ả”, Như Nguyễn biết “cô ả” đang mừng rỡ chứ không tỏ ra khó chịu. Như Nguyễn đoán chắc có người quen đến thăm. Định đứng lên ra phòng khách xem ai, thì cô nghe giọng nhỏ Cẩm Tú:

- Như Nguyễn! Mi làm gì mà mặt mày trông bí xị, chẳng có lấy một tí mùa xuân?

Như Nguyễn nhìn Cẩm Tú rạng rỡ xinh đẹp trong bộ mini jupe màu hồng cánh sen. Cô tròn mắt ngạc nhiên, vì từ trước tới giờ Cẩm Tú không thích màu sắc quá sặc sỡ, mà nay thì...

- Mi thật xinh đẹp trẻ trung trong trang phục này đấy, Cẩm Tú.

Cẩm Tú nhướn đôi mày thanh thanh, mắt long lanh rạng rỡ:

- Thật ư? Mi không làm ta mừng huyệt chứ?

Như Nguyễn vờ hờn giận:

- Ta không thích làm người nói dối để lấy lòng người khác bao giờ. Mi tin hay không thì tùy.

Cẩm Tú lúng túng:

- Ta chỉ lỡ thốt ra lời làm mi không vừa ý. Đừng giận ta nha nhỏ.

Nhìn Cẩm Tú lúng túng vì lo lắng, Như Nguyễn bật cười nói:

- Ta đâu phải kẻ nhỏ mọn dễ giận hờn, mà mi rồi lên như thế. Nay, đến tìm ta có việc gì không mà diện đẹp thế?

- Đến rủ mi đi xem ca nhạc. Đêm nay là đêm trình diễn của ca sĩ Đan

Trường ở câu lạc bộ Lan Anh.

- Thật thế ư? Nè, mi ra phòng khách chờ ta thay quần áo nhé. Lẹ thôi.
Lát sau, Như Nguyễn bước xuống thang lầu, trong chiếc áo đầm cổ lọ, sát cánh màu xanh rêu màu bằng nhung, món quà chị Vân tặng vừa rồi.

Cầm Tú xuýt xoa:

- Mi đẹp quá Như Nguyễn. Đẹp, nét đẹp đầy nữ tính, khác hẳn thường ngày chỉ quen Jean với T-shirt or pull đầy ngổ ngáo.

Như Nguyễn cười. Cô biết những lời khen của Cầm Tú được thốt ra bằng những lời chân thật. Thật hiếm khi Như Nguyễn mặc áo đầm ngắn. Đi chơi cùng Cổ Thạch, cô chỉ mặc quần jean, áo thun hay chỉ mặc quần "pát" bằng vải cùng áo sơ mi model Hàn Quốc. Chỉ duy nhất một lần trong đêm sinh nhật Khả Tuấn, anh được trông thấy cô mặc áo đầm phủ gót màu trắng sang trọng. Nay, thấy cô mặc áo đầm trắng anh sẽ ra sao? Có xuýt xoa khen tặng như mọi người, hay anh vẫn thản nhiên không khám phá được vẻ đẹp nơi cô? Gần cạnh anh, Như Nguyễn chỉ nghe những lời yêu thương, chứ chưa bao giờ cô nghe anh khen cô đẹp như mọi người con trai từng đeo đuổi tán tụng cô. Như Nguyễn thầm nghĩ: trái tim Cổ Thạch bằng đá, thứ đá khô khan lạnh lùng không cảm giác.

Như Nguyễn lắc đầu như muốn dẹp bỏ sang bên ý nghĩ về Cổ Thạch. Cô muốn đêm nay mình thật sự vui vẻ bên Cầm Tú.

- Nào, ta đi thôi nhỏ!

Cầm Tú lúng túng:

- Chưa đi được. Anh Vĩ...

Như Nguyễn ngạc nhiên:

- Ta và mi đi xem ca nhạc có liên quan gì đến anh hai ta?

Như Nguyễn vừa dứt lời thì đã thấy Khắc Vĩ xuất hiện ngay trước mặt. Anh nheo mắt cùng với cô em gái út đồng danh.

- Sao không liên quan, khi vé xem ca nhạc đó anh cố công lắm mới mua được. Nào, ta đi thôi hai nhỏ.

Khắc Vĩ cùng Như Nguyễn lái xe ra cổng. Như Nguyễn thắng xe bên cạnh Cầm Tú đang đứng:

- Lên xe đi nhỏ.

Khắc Vĩ lên tiếng ngăn cản:

- Cầm Tú lên anh chở! Con nhỏ đó chạy lạng quạng, lại đèo thêm em, anh chẳng tin tưởng tí nào khi phải "khi phải giao trứng cho ác".

Như Nguyễn nhìn Khắc Vĩ bằng "đôi mắt hình viên đạn".

- Anh hai bán rẻ em gái không một chút thương tiếc. Cũng may, em ở trong tâm trạng vui nên không tính toán với anh. Nào, Cầm Tú! Mi lên xe anh hai ta chở. Còn ta vọt đây!

Như Nguyễn cho xe vọt thẳng. Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ về hai người. Hình như giữa họ xảy ra chuyện gì, trông họ thật lạ. Anh hai thì nhìn

Cầm Tú bằng đôi mắt ẩn chứa tia nhìn tựa như Cổ Thạch nhìn cô mỗi khi hai người bên nhau. Còn Cầm Tú, nhỏ ta rạng rỡ lên, đâu giống như kẻ mang trong mình đôi tình đơn phương. Chẳng lẽ...

Như Nguyễn khám phá ra một điều. Chẳng lẽ... giữa họ là đôi tình nhân đang trong thời kỳ tìm hiểu nhau? Thôi đúng rồi. Nhưng... không biết bằng cách nào họ yêu nhau nhỉ? Cái con ranh Cầm Tú, mi sẽ biết tay ta, cái gì cũng đợi ta hỏi mới chịu khai ra chứ chẳng bao giờ chịu tự giác cả.

Như Nguyễn đưa mắt băng quor nhìn thành phố. Chiều tối cuối tuần, thành phố bao giờ cũng tấp nập vui vẻ hơn hẳn mọi thường ngày. Từng cặp, từng cặp diu bên nhau đi trên đường phố trông thật hạnh phúc. Chứ chẳng có ai như cô, mang tiếng có người yêu mà người yêu nữ để cô so-lo một mình. Không biết giờ này Cổ Thạch đang làm gì nhỉ? Không biết anh có nhớ đến cô như cô đang nhớ đến anh không? Chạy một quãng khá xa mà chẳng thấy bóng dáng Cầm Tú và ông anh thân yêu của mình đâu cả, cô tự nhủ: Chẳng lẽ họ lạc đường rồi ư? Thoáng lo lắng, Như Nguyễn vội dừng xe sát vào lề đường, nhìn ngắm từng dòng người, xe tấp nập đang lưu thông. Và kia rồi, cô chợt thở phào khi thấy anh chị quần quýt cười nói rạng rỡ như đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Như Nguyễn cho xe vọt chạy theo, bất ngờ vỗ nhẹ lên vai Cầm Tú:

- Mi vui vẻ hạnh phúc quá nên quên mất nhỏ bạn này rồi.

- Như Nguyễn... - Cầm Tú nói đến đó ấp úng.

- Không có Như Nguyễn này Như Nguyễn nọ gì hết! Hãy mau khai báo thành thật, ta nương tay. Nếu không, tội chồng tội càng nặng thêm.

Cầm Tú bối rối lẫn ngượng ngùng. Cô đưa mắt như van xin Như Nguyễn buông tha cho cô. Nhưng Như Nguyễn vẫn làm lơ như không biết. Cầm Tú biết mình không thể nào lẩn tránh được nên đành hứa hẹn:

- Để lúc khác tao sẽ thành thật khai báo. Giờ mi làm ơn buông tha cho ta giùm một cái.

Khắc Vĩ sốt ruột. Cái con nhỏ xíu xon "mồm năm miệng mười" này, nếu anh không lên tiếng thì cô ả sẽ làm tới và càng làm Cầm Tú ngượng ngùng hơn.

- Đây nhỏ! Mi chạy xe xích ra một chút coi! Làm gì mà chạy sát bên, không sợ công an giao thông thổi phạt ư?

- Không sao, có anh hai, anh hai sẽ gánh tội giùm em út.

- Còn lâu! Xe mi mi tự lo, chẳng việc gì liên quan đến anh hai cả.

Như Nguyễn lém lỉnh:

- Anh hai có chắc không?

- Như đinh đóng cột!

- Anh đóng cột gì, cột giấy thì có!

- Mi nói thêm một câu nữa, xem anh hai có cắt "viện trợ" không thì biết.

Nghe đến đây, Như Nguyễn sợ anh hai làm thật thì nguy cho cô. Gần đến

Tết...cô còn phải "móc hầu bao" của anh hai dài dài.

- Thôi mà anh hai! Em út giỡn chơi, mà anh nở buông lời phũ phàng, không sợ em út giận sao?

Nghe giọng ăn năn hối lỗi thật tội nghiệp của Như Nguyễn, Khắc Vĩ gạt gù hài lòng:

- Nhỏ biết thế thì tốt!

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Khắc Vĩ giục:

- Thôi, không đùa giỡn nữa, nhỏ chạy nhanh lên kéo trẻ đây.

Đến nơi, câu lạc bộ Lan Anh hôm nay nghẹt cứng người. Đệ Cẩm Tú đứng cạnh xe thuốc, Khắc Vĩ và Như Nguyễn đem xe đi gửi.

Khi tất cả đến nơi thì buổi diễn đang chuẩn bị bắt đầu. Đêm diễn khai mạc trong sự chờ đợi náo nức của mọi người.

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 7

Uyển Nhã để ý thấy cả tuần lễ nay em trai mình thật lạ . Nếu không ra ngoài đến tối thì ở nhà nhốt mình trong phòng như "tiểu thư khuê các", chẳng hề hé răng với bất cứ một ai với vẻ ngoài lầm lì hiện rõ trên gương mặt rắn rỏi ngang tàng . Cô cứ ngỡ khi có được tình yêu, thằng em mình sẽ thay đổi nhưng nào ngờ ...

Uyển Nhã thật lo âu. Chỉ còn ăn cái tết này là cô sẽ xuất cảnh sang đoàn tụ cùng chồng . Để mẹ và Cổ Thạch ở nhà, cô chẳng an tâm tí nào ...

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Uyển Nhã thấy Cổ Thạch từ thang lầu bước xuống, áo quần chỉnh tề như chuẩn bị ra phố . Cô cau mày hỏi :

- Cổ Thạch ! Em đi đâu mà cứ đi hoài . Cửa tiệm, em chẳng màng trông coi, cứ ỷ ỷ vào mấy người thợ có ngày đóng cửa vì em đấy !

Cổ Thạch thản nhiên :

- Chị biết em không hứng thú mà chị cứ ngang nhiên mở thì cứ lo.

- Hứng thú ? Có công chuyện nào em cho là hứng thú cho em, nói thử chị nghe xem. Chỉ còn khoảng ba tháng nữa thôi, chị không còn ở đây lo lắng nhắc nhở em. Còn ngân hàng, ai sẽ trông coi. Tất cả tâm huyết của ba chẳng lẽ lại đổ sông, đổ biển hết cả sao ?

Cổ Thạch chắt lưỡi :

- Chị lo xa quá, chị đi rồi vẫn còn em ở đây chị ?

- Em ư ? Cho em trông coi khác nào kêu em phá sập có lẽ dễ dàng hơn. Tốt nghiệp đã lâu không chịu ra ngân hàng phụ giúp, cứ mãi lo ăn chơi chẳng

làm nên tích sự gì . Giờ muốn dùng một cái, một mình em quản lý được cả ngân hàng . Em là thiên tài chắc .

Nghe chị cứ mãi ca cẩm bài ca "con cóc", Cổ Thạch buồn cười . Bà chị này chỉ hơn anh có hai tuổi mà cứ như "bà cụ non" . Qua bên không biết anh rề có được sống yên thân, hay phải chịu mần tra tấn như mình nữa ? Chắc, chắc

...

- Chị yên tâm đi. Dù gì thằng em này từng tốt nghiệp đại học Ngân hàng chứ đâu bỏ . Ngân hàng có được em vào làm việc, chắc chắn rồi đây sẽ phát triển hơn nữa .

Uyển Nhã nghe thằng em nói mà vẫn không yên tâm, vì cô quá hiểu rõ Cổ Thạch . Xưa kia, vì bị gia đình thúc ép dữ lắm, Cổ Thạch mới chịu thi vào trường đại học Ngân hàng, chứ nghề nó thích, nó mê chẳng ai trong gia đình này chấp nhận ... Uyển Nhã lắc đầu thở dài :

- Em thử nói dự định của mình xem, em sẽ làm gì khi chị rời khỏi gia đình ? Cổ Thạch nghĩ nếu không nói những dự định tương lai của mình chắc có lẽ chị Hai không yên tâm mà ra đi. Gần ba mươi tuổi, chị mới tìm cho mình một bến đỗ . Thương chị, muốn chị yên lòng xây dựng hạnh phúc cuộc đời, Cổ Thạch đành ngồi xuống bộ ghế xa lông, đối diện với chị . Cổ Thạch nhìn thẳng vào mắt của chị với ánh mắt quả quyết .

Lần đầu tiên, Uyển Nhã mới thấy được vẻ nghiêm nghị trưởng thành ở nơi thằng em vốn ham chơi.

- Em tốt nghiệp đại học Ngân hàng, điều đó chỉ là trên lý thuyết . Muốn áp dụng, em cần phải lên Lâm Đồng theo chú Út học hỏi thêm kinh nghiệm . Chỉ cần một, hai tháng theo chú, em tin chắc rồi đây em sẽ thay thế được chị thôi.

Uyển Nhã hài lòng cười :

- Em dự định bao giờ lên Lâm Đồng ?

- Ăn cái tết này rồi em sẽ đi. Khi em trở về, chị hãy yên tâm mà qua Mỹ sống cuộc đời hạnh phúc cùng anh rề .

- Như Nguyễn có biết được ý định của em không ?

Cổ Thạch cười :

- Nhỏ không biết, vì em cố giấu để tạo sự bất ngờ cho nhỏ . Nhưng không ngờ điều đó đã hại em, nhỏ hiểu lầm nên đã giận em cả tuần nay.

- Sao em không giải thích cho nó hiểu ? Còn hai ngày nữa đến ngày giỗ ông ngoại, lỡ nhỏ giận không xuống Lái Thiêu thì sao ?

Cổ Thạch tự tin:

- Chị khỏi lo. Nhỏ tuy trẻ con nhưng rất giữ uy tín . Thôi, chị ở nhà chơi em có hẹn bạn .

Uyển Nhã nói theo:

- Nè, thằng quý ! Có làm gì thì làm, nhưng nhớ đừng quá đáng với nhỏ

Nguyễn nghe không ? Nếu không, đừng trách chị với mẹ thẳng tay với em.
- Chị yên tâm. Em chỉ muốn nhờ bỏ đi tính ngang bướng, chứ nếu không, đời em trai chị sẽ khổ dài dài .
Nghe Cổ Thạch nói, Uyên Nhã cười thầm nghĩ : "Không biết rồi ai sẽ trị ai đây ?"

oOo

Sau một trận nhậu bù khú tung bừng khói lửa, Cổ Thạch đã tuyên bố rời bỏ cuộc chơi tốc độ . Mọi người nhón nháo phản đối, nhưng sau khi nghe những lời anh phân tích lý lẽ hơn thiệt, tất cả đồng tán thành ý kiến anh.

- Anh Hai! Tụi em ủng hộ anh.
- Từ nay, không còn nhóm "Sói bạc" nhưng chúng ta vẫn là anh em mãi mãi .

Cổ Thạch nhẹ nhõm . Anh cứ nghĩ rằng mình sẽ phải khó khăn lắm, nếu muốn thuyết phục mọi người đồng ý . Nào ngờ ...

Và đêm đó họ đã vui vẻ say khướt bên nhau.

Cổ Thạch giật mình khi ánh nắng đã tràn vào phòng . Lão đảo bước vào toilet . Thọc đầu la-va-bô, Cổ Thạch xả nước cho tỉnh táo . Anh chuẩn bị một ngày mới bắt đầu .

Bước xuống phòng khách, Cổ Thạch chỉnh tề trong chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, quần âu đen. Gọn gàng, lịch sự không chê vào đâu được . Thấy mẹ và chị Hai dùng điểm tâm, Cổ Thạch cười rạng rỡ :

- Chào mẹ, chào chị, chúc một buổi sáng tốt lành .

Bà Cổ Phong âu yếm nói :

- Con dùng gì ? Mẹ gọi vú Tâm chuẩn bị .

Cổ Thạch bước lại, choàng tay lên vai mẹ và chàng hôn nhẹ lên má bà .

- Được rồi, con tự biết lo lắng chăm sóc cho bản thân, mẹ hãy yên tâm.

Vú Tâm bước lên phòng khách với khay đựng hai ly sữa tươi . Bà mỉm cười :

- Con dùng gì, cà phê sữa hay đen ?

- Cho con ly đen cùng với ốp la, cảm ơn vú nhiều .

- Được rồi, đợi năm phút sẽ có ngay cho con.

Bà Cổ Phong buông đũa :

- Hôm nay, con có làm gì không ? Mẹ muốn con chở mẹ đi thu hụi .

Cổ Thạch hào hứng :

- Con sẽ dành cho mẹ nguyên, nhưng buổi tối con có hẹn .

Bà Cổ Phong cười híp mắt :

- Ngoan lắm ... - Rồi bà chợt hạ giọng - Này, tối nay có phải con có hẹn cùng Như Nguyễn, phải không ?

Cổ Thạch nheo mắt như đồng tình cùng mẹ .

- Mẹ biết rồi còn phải hỏi .

- Con bé thật dễ thương, mẹ rất thích . Con hãy dẫn con bé về nhà chơi thường xuyên nhé !

Cổ Thạch nhăn nhó :

- Đâu được mẹ . Con bé bận học nhiều lắm !

Bà Cổ Phong cảnh cáo :

- Con hãy nhìn lại mình đi, kéo thua con bé đấy !

- Mẹ hạ thấp con trai mình nữa rồi .

- Mẹ không hạ thấp con, mẹ chỉ muốn con nhìn lại bản thân. Người ngợm gì chẳng giống ai, con hãy dẹp cái đầu tóc loe hoe vài sợi bạc thêm cái màu khét nắng y như râu bắp của con đi. Người đàn ông hoàng, không ai có bề ngoài giống như những kẻ ăn chơi lêu lổng như vậy . Con có bấp ba mẹ Như Nguyễn chưa ? Mẹ sợ ngoại hình con làm hai người bên ấy kinh sợ, không chịu gả cho con đâu đấy .

Cổ Thạch cười tự tin:

- Tuy chưa dịp gặp ba mẹ Như Nguyễn, nhưng con tin chắc rằng hai người sẽ chấp nhận con. Con trai mẹ đâu tệ, cũng tốt nghiệp đại học, cũng ngoại hình dễ coi và hơn nữa miệng mồm con không tệ ...

Bà Cổ Phong mừng yêu :

- Ủ, tự tin cho lắm, coi chừng có ngày con làm nũng mẹ cho xem.

Vừa lúc này, vú Tâm bưng lên đĩa tâm sáng cho Cổ Thạch . đĩa ốp la thật ngon mắt, được bà vú điệu làm thêm miếng thịt nguội, chả lụa, có cả nem chua thật hấp dẫn .

Cổ Thạch xuýt xoa :

- Vú thật tuyệt vời !

Vú Tâm nhìn Cổ Thạch âu yếm .

- Nếu ngon, con mau ăn đi kéo nguội .

Nhìn Cổ Thạch háo hức ăn như một đứa trẻ, bà Tâm cảm thấy sung sướng . Được chăm lo từng miếng ăn ngon cho cả gia đình là hạnh phúc duy nhất của cuộc đời bà vú Tâm. Vì ngoài gia đình này ra, bà đâu còn ai là người thân trên đời này nữa .

Bà Cổ Phong nhẹ nhàng :

- Được rồi, vú lo ăn điểm tâm trước đã . Cứ mãi lo cho gia đình, có bao giờ vú ăn được một bữa ăn sung sướng . Cổ Thạch, ăn sáng xong chuẩn bị theo mẹ !

Cổ Thạch nheo mắt :

- Con đã nói dành cho mẹ cả ngày rồi, mẹ hãy yên tâm.

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 8

Chiếc xe du lịch chạy bon bon trên đường hướng ra xa lộ . Ghế trên, chị Nhã cùng bà Cổ Phong đang xem tuồng cải lương "Nhị thập quả phụ chinh Tây". Bỗng sau, Cổ Thạch ngồi cùng Như Nguyễn . Nhưng giữa hai người vẫn còn cảnh "hòn anh giận em" . Như Nguyễn giữ nguyên vẻ mặt kín bưng mãi nhìn ra cửa sổ, như thằm nói cùng Cổ Thạch cảnh vật bên ngoài còn hấp dẫn gấp trăm lần vẻ mặt lầm lì khó ưa của anh. Liếc nhìn vẻ mặt nhìn nghiêng của Như Nguyễn, Cổ Thạch chợt ao ước được đưa tay lên "nựng" đôi má bầu bĩnh trắng hồng như trẻ thơ. Nhìn gương mặt xinh đẹp dễ thương của Như Nguyễn, người ta cứ ngỡ cô rất nhu mì, ngoan hiền, nhưng coi chừng "bé cái lắm" . Cổ Thạch đưa tay sờ cằm, nhớ lại đêm qua...

Cả ngày đi theo mẹ thâu hụi, Cổ Thạch đi về nhà tắm rửa, dự định đến nhà làm hòa cùng Như Nguyễn . Nhưng mệt quá, anh nghĩ lung vài phút rồi đi tìm nhỏ . Chợt giật mình tỉnh dậy, Cổ Thạch nhìn lên đồng hồ . Kém mười lăm phút mười giờ . Hoảng hồn, anh vội vã vào toa-lét rửa mặt rồi thay quần áo . Dẫn xe ra khỏi cổng, anh mới dám nổ máy .

Gió thổi mang hơi ẩm ướt . Cổ Thạch đoán chắc hôm nay trời sẽ mưa, nhưng anh không ngại . Điều làm Cổ Thạch muốn làm là được làm hòa cùng Như Nguyễn . Mọi việc anh đã yên tâm giải quyết xong xuôi, chỉ còn mỗi việc làm hòa cùng cô bé . Cố chạy trận mưa đêm, nhưng anh vẫn không thoát được . Người anh ướt loi choi như chuột lột . Gió mang hơi lạnh kèm theo trận mưa làm Cổ Thạch rùng mình liên tục .

Đến trước nhà Như Nguyễn, anh thấy đèn trong nhà tắt hết, chỉ còn mỗi đèn trong phòng Như Nguyễn là vẫn cháy sáng . Sau một hồi do dự, Cổ Thạch nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy ai, anh đưa tay bấu chặt thân cây to lớn liều lĩnh tìm cách leo vào hàng rào . Đã cố gắng mà những dây kẽm gai vẫn đâm vào người anh đau điếng, nhưng anh vẫn không màng, khi nghĩ nếu không gặp nhỏ đêm nay, dám chắc Như Nguyễn sẽ không cùng gia đình anh xuống Lái Thiêu để dự đám giỗ ông ngoại . Rồi anh sẽ ăn nói làm sao với mẹ và chị ?

Thoát nạn được hàng rào kẽm gai, Cổ Thạch đu người theo ống thoát nước được gắn cạnh cửa sổ phòng Như Nguyễn . Trời mưa nên ống thoát nước trơn trượt rất khó bám . Cổ Thạch phải vát vả khó khăn lắm mới đu lên được thành cửa sổ, lòng thì ngập tràn hạnh phúc hân hoan... Nhỏ thấy anh khổ sở như thế này, dám chắc nhỏ sẽ cảm động mà không ngần ngại trao cho anh những nụ hôn ngọt ngào và nhất là sẽ quên đi cơn giận hờn tuần nay.

Như Nguyễn ngồi bên cửa sổ xem truyện . Thỉnh thoảng, cô nhìn qua cửa sổ

nhìn màn mưa như xối nước ngoài trời . Cuối năm, trời gần đến Tết rồi mà trời vẫn đổ mưa .

Cả tuần lễ nay, Cổ Thạch trốn ở xó xỉnh nào mà Như Nguyễn không có lấy một chút tin tức . Ngày mai là giỗ ông ngoại của Cổ Thạch, cô không biết có nên đến nhà anh cùng xuống Lái Thiêu không nữa .

Như Nguyễn gấp sách, đưa tay chống cằm, nghĩ ngợi mông lung. Chợt cô nhìn thấy một bàn tay bầu chập vào cửa sổ, rồi một đầu người đang nhô lên... "Ăn trộm ? Dám chắc đêm nay "đạo chích" đến viếng thăm nhà cô đây".

Với suy nghĩ trong đầu, Như Nguyễn liền vội vàng tìm cách đối phó với tên đạo chích . Nhưng bằng cách nào, Như Nguyễn sẽ cho hắn một bài học đây. Như gà mắc đẻ, Như Nguyễn loay hoay nhìn tới nhìn lui mãi trong phòng . Cô chẳng tìm thấy thứ khí giới nào khác ... ngoài viên đá thủy tinh găm viết . Không ngần ngại, Như Nguyễn đưa tay nắm chặt chờ đợi .

Cửa sổ bật mở, cô giơ tay định gõ mạnh vào đầu tên trộm, nhưng nhờ ánh đèn sáng nơi bàn học giúp cô nhận ra tên "đạo chích" không ai khác hơn là gã đàn ông đã khiến cô mất ăn mất ngủ cả tuần nay vì lo lắng ... Như Nguyễn bậm môi:

- Cổ Thạch ! Ai cho phép anh lên tận phòng tôi ?

Cổ Thạch bước xuống cửa sổ . Người lạnh run vì dầm mưa lâu, nhưng anh không cảm thấy bằng vẻ mặt lạnh lùng xa cách của Như Nguyễn .

- Cả tuần anh bận việc không đến gặp nhỏ được, mà mai là ngày giỗ ông ngoại ...

Cổ Thạch đứng run lập cập . Từng tự hào mình khỏe mạnh, không điều nào có thể làm anh đổ ngã, nhưng trong đời anh chưa từng đối diện cơn lạnh nào dữ dội như thế này .

Nhìn anh môi tái đi vì lạnh, Như Nguyễn thật xót xa. Bản năng giục cô đưa nhanh cho anh chiếc khăn lông to, nhưng cô vẫn nói bằng giọng lạnh tanh.

- Anh lau đi cho đỡ lạnh .

Cổ Thạch đưa tay đón bắt .

- Cám ơn em . Còn ngày mai...

Như Nguyễn khoát tay ngăn Cổ Thạch nói tiếp :

- Anh yên tâm . Điều đó, tôi đã hứa với bác gái, tôi sẽ không quên . Giờ tôi buồn ngủ lắm rồi, mời anh về cho...

Cổ Thạch ngần ngừ :

- Nhưng ...

- Anh đến bằng cách nào thì về bằng lối đó . Tôi không muốn cả nhà hốt hoảng vì anh.

Giọng Cổ Thạch buồn thiu:

- Nhưng anh...

- Anh muốn tôi đổi ý không ?

Hoảng hồn, Cổ Thạch khoát tay lia lịa .

- Thôi, anh về đây . Sáng mai, anh đến đón em sớm .

- Khỏi cần, tôi tự đến được .

Còn hất xì nhảy ra liên tục, làm cắt đứt dòng hồi tưởng của Cổ Thạch .

Bà Cổ Phong quay xuống :

- Con làm sao thế Cổ Thạch ?

- Không sao đâu mẹ .

Nghe Cổ Thạch nói thế, bà Cổ Phong yên tâm nhìn Như Nguyễn triu mến, bà nói :

- Con tự nhiên nha Nguyễn . Đừng ngại sự có mặt của bác và Uyên Nhã mà hai đứa mất vui.

Cổ Thạch nheo mắt, góp theo lời bà :

- Em nghe mẹ nói rồi đây !

Như Nguyễn lặng yên không đáp, mắt lại hướng nhìn ra nơi khung cửa kính, như đang say mê ngắm cảnh vật hai bên đường .

- Mình huề nghe nhỏ . Nhỏ giận hoài, "đau tim" nhau lắm nhỏ ơi.

Cổ Thạch nhích sát người, nói nhỏ vào tai Như Nguyễn . Cô ngúng nguẩy chẳng màng nghe, còn đưa tay véo mạnh vào tay Cổ Thạch . Chợt cô phát hiện ... người anh thật nóng .

Nhìn anh, Như Nguyễn thấy anh bặm môi cố nén tiếng xuýt xoa, cô thấy thương thương và nhớ lại đêm nào . Con giận chắt ngắt những tưởng khó nguôi ngoai chợt tan đi nhanh chóng, để lại trong cô giờ nổi phập phồng lo lắng .

- Anh sao vậy Thạch ?

Nghe cô nhỏ nhẹ hỏi, Cổ Thạch mừng rỡ biết mình đã được "ân xá". Lén đưa bàn tay nóng hổi nắm lấy tay cô đặt hờ hững dưới nệm ghế, anh cũng thì thầm :

- Anh không sao.

- Vậy mà còn bảo không sao. Mau nói ! Nếu không, em sẽ nói cho bác và chị Nhã biết .

- Thôi mà nhỏ . Anh đã bảo không sao.

Thấy Như Nguyễn trợn mắt như đe dọa, hoảng hồn, Cổ Thạch nói lẹ :

- Có lẽ anh bị cảm sau trận mưa đêm qua. Nhưng không sao đâu, chỉ khoảng một, hai ngày là hết . Xưa nay sức khỏe anh tốt lắm !

Như Nguyễn vẫn không an tâm:

- Đến nơi, anh tìm thuốc cảm uống cho khỏe . Người anh sốt lắm .

- Lo cho anh lắm hả nhỏ ?

Vờ không nghe câu hỏi của Cổ Thạch, Như Nguyễn đưa mắt nhìn ra ngoài .

Đến gần khoảng một giờ sau, xe đã đến thị xã Lái Thiêu. Và ít phút sau, xe đỗ trước một nhà ven sông, gió thổi lồng lộng mát rượi .

Nhà ngoại Cổ Thạch thật đông, người ra vào tấp nập, Như Nguyễn chẳng nhớ được tên một ai. Bước ra nhà sau, Như Nguyễn định phụ giúp công việc . Nhưng bà Cổ Phong và Uyên Nhã đẩy cô lên nhà trên.

- Con đi dạo với Cổ Thạch cho biết Lái Thiêu. Vườn nhà trồng nhiều loại cây trái lắm đó Như Nguyễn .

Ngần ngừ một lúc, Như Nguyễn mới bước lên nhà trên, nhưng cô không thấy Cổ Thạch đâu. Lạc lõng giữa bao nhiêu người bận rộn, Như Nguyễn định bước ra ngoài vườn thì cô đã bị giữ chặt và giọng nói Cổ Thạch cất lên:

- Đi dạo với anh, Như Nguyễn !

Như Nguyễn ái ngại nhìn bà Cổ Phong đang cảm lợ lay-ơn lên bàn thờ tổ tiên. Hiểu ý, Cổ Thạch nói :

- Mẹ cho phép hai đứa đi chơi, không sao đâu.

Như Nguyễn và Cổ Thạch dắt tay nhau ra vườn . Vườn nhà ngoại Cổ Thạch thật rộng, trồng đầy những cây ăn quả : cam, bưởi, xoài, ổi, chôm chôm, măng cụt lẫn lộn vào nhau. Những quả xanh lủng lẳng trên cành chạm cả vào vai Như Nguyễn . Đi một đoạn, Như Nguyễn còn phát hiện phía sau vườn được trồng khá nhiều cây sầu riêng với những quả xanh tươi gai nhọn tua tủa .

- Bà anh có trồng cả sầu riêng ư ?

Cổ Thạch cười :

- Lái Thiêu trồng nhiều dâu, sầu riêng, măng cụt, nhưng sầu riêng là chính . Tiếc rằng em không ở qua đêm. Nếu không, em sẽ được ngửi hương thơm của hoa sầu riêng . Chúng thơm một mùi thơm dễ quyến rũ lòng người, nếu ai bất chợt được ngửi một lần sẽ nhớ mãi không quên.

Và Cổ Thạch ngọt giọng tình tứ :

- Hoa sầu riêng có mùi hương tuyệt thế nhưng vẫn thua em.

Như Nguyễn chu môi:

- Anh là chúa ba hoa bên mép !

Rồi cô chạy đến những gốc cây sầu riêng, nhìn cây nở hoa trắng xóa nhưng hương thơm chẳng thấy đâu.

Cổ Thạch cười :

- Đặc điểm cây sầu riêng không giống bất cứ loại cây nào . Hương thơm của nó chỉ bay về đêm, trái chín cũng rụng về đêm.

- Vườn nhà ngoại chỉ trồng mỗi cây ăn trái thôi ư ?

Cổ Thạch định lên tiếng thốt lời, nhưng chưa kịp thì một tràng hắt xì liên tục đã ngăn chặn anh lại .

Như Nguyễn nhăn mặt :

- Anh uống thuốc chưa ?

- Rồi . Đây, đi theo anh đến đây, bảo đảm nhỏ thích mê luôn.

Như Nguyễn bước lại gần Cổ Thạch, nhón gót đưa tay sờ trán anh, xuýt xoa:

- Anh vẫn còn sốt lắm đấy .
- Không sao đâu. Chiều nay, hoạt động nhiều sẽ đẩy lùi được cơn bệnh ngay thôi.

- Nghe anh nói trên đời này cần gì bác sĩ ?

Cổ Thạch nheo mắt láu lỉnh :

- Này, yêu anh lắm phải không nhỏ ?

Như Nguyễn vụt chạy :

- Anh đừng có mơ. Anh nói vận động nhiều thì sẽ hết bệnh, vậy đồ anh bắt đuổi được em .

Cổ Thạch hào hứng :

- Anh mà bắt được, em sẽ biết tay anh.

- Bắt được hãy nói !

Như Nguyễn lên giọng khiêu khích . Cô chạy loanh quanh băng qua những gốc cây bằng dáng vẻ hết sức nhanh nhẹn . Bước chân chạy tung tăng đưa Như Nguyễn băng qua chiếc cầu nhỏ xinh xinh. Càng chạy vào sâu, cô ngỡ mình lạc vào tiên cảnh . Quên cảnh rượt đuổi đùa giỡn cùng Cổ Thạch, Như Nguyễn đứng ngẩn nhìn say mê.

Nơi đây trồng hoa, hoa với muôn ngàn màu sắc đang khoe mình trong nắng sớm . Và phía xa xa là hòn non bộ khá to có thác nước chảy, có tiếng chim ríu rít và những chú khỉ leo trèo, rượt đuổi nhau la chí choé . Cảnh vật càng hiện ra, Như Nguyễn như ngỡ mình lạc vào trong mơ. Vì chỉ trong mơ mới có cảnh đẹp thoát thực như vậy thôi.

Hiểu được cảm giác đang diễn ra trong hồn Như Nguyễn, Cổ Thạch nhẹ nhàng đến đứng bên cạnh cô và choàng tay lên vai cô, âu yếm nói :

- Đẹp lắm phải không nhỏ ?

Như Nguyễn mơ màng nằm dài xuống trên thảm cỏ, gối đầu bằng đôi tay nhìn bầu trời rộng mênh mông với những đám mây lững lờ buông trôi.

Cổ Thạch mỉm cười nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh Như Nguyễn . Như Nguyễn nhìn anh, đôi mắt cô long lanh ánh lên tia nhìn hạnh phúc, mãn nguyện .

Nhìn gương mặt ngây thơ như thiên thần của cô rạng rỡ, Cổ Thạch thật sự rung động bởi gương mặt, ánh mắt cả tính nét bướng bỉnh dễ yêu của cô . Chưa bao giờ Cổ Thạch yêu ai nhiều như yêu Như Nguyễn . Vì cô, anh có thể sẵn sàng làm tất cả để cô vui, kể cả nếu cô muốn anh nhảy xuống vực thẳm, anh vẫn vui lòng . Đưa tay vuốt nhẹ đôi má bầu bĩnh rồi lần xuống đôi môi đỏ hồng cong cong mỗi khi lý sự cùng anh, Cổ Thạch không kiềm chế được nữa, và anh buộc phải nói tiếng lòng bấy lâu nay anh cố giấu .

- Em đẹp quá nhỏ ơi ! Nét dịu dàng pha lẫn trẻ trung nghịch ngợm đầy quyến rũ làm "cưa đổ" lòng anh ngay phút đầu gặp gỡ .

Như Nguyễn gối đầu lên người anh, cười rạng rỡ :

- Thì anh cũng giống như mọi người bình thường . Em cứ ngỡ tim anh bằng đá như tên gọi khô khan .

Cổ Thạch nhìn hút lấy chiếc miệng xinh xinh của cô đang cười rạng rỡ khoe hàm răng trắng đều như ngọc .

- Đúng . Trái tim anh bằng đá, nhưng với người khác kia. Còn từ khi gặp em, nó đã trở thành trái tim màu đỏ thắm và rực lửa yêu thương ...

Rồi Cổ Thạch hạ giọng :

- Nhỏ biết không ? Ngay lần đầu gặp em, anh biết rồi đây anh sẽ lao đao khổ sở vì em. Nhưng anh vẫn chấp nhận, vẫn cam tâm sẵn sàng chịu giam cầm trong đôi mắt sâu thẳm đẹp tuyệt vời của em, Như Nguyễn ạ !

Như Nguyễn như ngộp thở trong tình yêu của Cổ Thạch . Đâu rồi vẻ lì lợm gàn bướng của anh ? Đâu rồi gã đàn ông ngông nghênh tự cao tự đại ?

Trước mắt cô giờ đây chỉ là một Cổ Thạch bằng xương bằng thịt đáng yêu trong từng câu nói . Từng chữ, từng lời anh thốt ra như mật ngọt khiến Như Nguyễn ngây ngất cả tâm hồn .

Đưa tay vẽ vòng quanh chiếc môi xinh xắn, Cổ Thạch trầm giọng :

- Nhìn em cười, anh thật hạnh phúc vì anh hiểu đã mang hạnh phúc đến cho em.

Rồi anh chợt nghiêm giọng :

- Đây nhỏ ! Em hãy hứa với anh một điều được không ? - Câu cuối được Cổ Thạch nói bằng một giọng thật lạ .

Như Nguyễn như bị thôi miên bởi tia nhìn sâu thẳm :

- Vâng, em hứa !

- Anh muốn em đừng bao giờ ban tặng nụ cười cho bất cứ người đàn ông nào khác . Anh muốn nó mãi mãi thuộc về anh .

Như Nguyễn chớp nhẹ mắt :

- Anh thật ích kỷ . Em thích dùng nụ cười ban tặng cho những những người xung quanh, thế mà anh lại cấm em !

Cổ Thạch cắn môi :

- Anh không cấm em cười . Nhưng nụ cười hạnh phúc rạng rỡ trên môi hiện tại chỉ được mỗi mình anh nhìn ngắm . Anh không muốn gã đàn ông nào nhìn thấy được ngay cả khi vô tình bắt gặp, anh cũng không thích .

Chợt hiểu ẩn ý nghĩa sâu xa của Cổ Thạch, Như Nguyễn phá lên cười ngặt nghẽo:

- Trời ơi ! Anh đừng nói với em anh là người đàn ông mang dòng máu ghen bậc nhất trên đời nha, điều đó làm em sợ lắm đấy !

Cổ Thạch điềm nghiêm gật đầu :

- Vâng. Anh là người đàn ông ghen bậc nhất . Anh ghen với gã đàn ông nào nhìn em say đắm, ghen khi thấy em cũng ban tặng lại nụ cười si mê quá quyến rũ ... Em vô tư nên có biết đâu, em là đóa hoa quý hiếm mà bất kỳ

người đàn ông nào cũng đều muốn chiếm hữu cho được em. Anh thề : nếu không có được em trong đời, anh sẽ trở về cát bụi và sẽ mang em theo cùng .
Như Nguyễn nghe Cổ Thạch nói đến đây, cô vờ rùng mình le lưỡi :

- Em biết trên đời này mấy ai không yêu không ghen, nhưng nét yêu, nét ghen như anh thì thật kinh khủng .

Cổ Thạch nén cơn ho trong họng :

- Thì anh noi trước để em hiểu . Nhưng em hãy yên tâm, tuy ở anh có nhiều điểm xấu, nhưng nổi bật nhất là tình yêu dành cho em.

Nhìn gương mặt Cổ Thạch đỏ gay, mồ hôi lấm tấm, Như Nguyễn âu yếm đưa tay chạm nhẹ những giọt mồ hôi trên trán anh. Cô thủ thỉ :

- Em yêu anh, yêu con người có ưu lẫn khuyết điểm . Em hứa sẽ không ngang tàng bướng bỉnh để làm anh đau lòng nữa .

- Những lời nói chân thành tốt đẹp của em khiến anh nhìn lại bản thân mình rõ hơn. Anh nói thật, trước khi chưa quen em, anh như một trăn lười ích kỷ chỉ biết hưởng thụ, bất cần tương lai, giỏi tài đua xa, ăn nhậu, ca hát . Thế mà cứ ngỡ mình tài giỏi, mình là cái rồn của vũ trụ . Nhưng giờ đây chính là lúc anh xây dựng lại, tuy muộn nhưng không trễ phải không em ?

Như Nguyễn thân thương nắm tay anh đặt lên má cô, âu yếm :

- Anh nói đúng . Nhưng mình vào nhà đi, kéo bác và chị Nhã lo lắng . Hơn nữa, em muốn anh nghỉ ngơi và nhất là em thấy anh bệnh càng nặng thêm rồi đây . Anh phải biết giữ gìn sức khỏe chứ .

- Nhưng anh...

Đến đây không còn gượng được nữa, Cổ Thạch vừa hắt xì ho lên một tràng dài không nén được . Người anh ngầy ngật sột .

- Anh phải nghe lời em nói, nếu muốn em yên lòng .

Cổ Thạch cười :

- Anh rắc rối khi tự rước cho mình một vú em.

Như Nguyễn ngúng nguẩy quay mặt, không màng trả lời cùng Cổ Thạch .

Cổ Thạch cười thích thú khi thấy cô giận dỗi .

- Em giận à ?

Như Nguyễn quay mặt đi.

- Anh chỉ đùa giỡn cùng em một tí xiu . Đây ...

Nhìn cô bé tỏ vẻ hờn giận, Cổ Thạch lắc đầu khe khẽ . Anh bứt chiếc lá xanh non đưa lên miệng, nén hơi thổi ra những âm thanh véo von làm say đắm lòng người .

Đang giận hờn, Như Nguyễn chợt nghe những âm thanh kèn lá thoát ra từ miệng Cổ Thạch . Cô mở to đôi mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên lẫn thán phục .

- Còn giận anh nữa không ?

Như Nguyễn cười nũng nịu đưa cằm lên vai anh:

- Khiếp ! Em không ngờ anh có tài thổi kèn lá hay đến thế .

Cổ Thạch rùn vai:

- Đừng nâng anh lên nữa, anh sợ lên mây lắm .
- Tại sao ? - Như Nguyễn ngây thơ hỏi .

Cổ Thạch thích thú :

- Trên ấy không có người con gái mang tên Thẩm Như Nguyễn và anh sẽ rất buồn .

Như Nguyễn e thẹn :

- Quỷ anh ! Đây, mau vào nhà nghỉ ngơi, anh chỉ có tài "múa mép" là hay nhất . Anh lên cung trăng...
- Cung trăng thì có Hằng Nga nhưng nàng ta là người yêu của Hậu Nghệ chứ không phải của Cổ Thạch . Người yêu của Cổ Thạch là ...

Như Nguyễn chỉ cười :

- Em chưa nói hết, anh đã cắt lời em. Ý em muốn bảo anh giỏi tài múa mép thế lên cung trăng sống cùng chú Cuội để thường xuyên "thọ giáo, so tài" Đến đây, Cổ Thạch xụ mặt không nói gì .

Như Nguyễn nhìn gương mặt anh y như chiếc bánh bao bị nhúng nước nên cô thấy buồn cười . Nắm tay lôi về hướng nhà ngoại Cổ Thạch, Như Nguyễn nói :

- Thôi, về nhà đi, ông tướng ! Ông cứ mãi giờ trò cù cưa. Có bệnh nhẹ mà không lo chữa, để qua cúm, thương hàn hay viêm phổi cho biết thân.

Trước khi đi, Cổ Thạch cố vớt vát :

- Lo cho anh dữ lắm hả nhỏ ?
- Em lo cho anh vì lỡ anh có mệnh hệ nào anh sẽ lôi em theo như lời anh đã nói . Nhưng em còn yêu đời, không muốn chết sớm nên lo cho anh cũng là đúng thôi.

Cổ Thạch đẩy tay Như Nguyễn bước đi, để lại sau lưng giọng nói càu kình .

- Em đúng là một người yêu lý tưởng .

Như Nguyễn tủm tủm cười bước theo sau. Hình như giữa anh và cô không giận không hờn thì cảm thấy ăn ngon, ngủ không yên và người thì nặng nề ray rứt không vui thì phải .

Buổi tối ...

Sau khi dùng cơm cùng gia đình Như Nguyễn giấu niềm sung sướng nhảy phóc lên lầu về phòng riêng. Bác Nhật Hào đánh điện tính hẹn ngày về đời lại ba tháng sau, thay vì mấy ngày nữa . Tin đó, Như Nguyễn nghe được khiến cô muốn nhảy cẫng lên mừng rỡ, nhưng cô đã kiềm chế lại được để về phòng riêng. Nếu để ông Lê Vũ đọc thấy tia nhìn hân hoan ấy, dám chắc cô sẽ không yên thân.

Cả ngày nay, Như Nguyễn mệt mỏi vì phải đi cùng gia đình Cổ Thạch xuống Lái Thiêu. Tuy mệt nhưng Như Nguyễn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc . Gặp ai, bà Cổ Phong cũng đều giới thiệu là "con dâu tương lai" của bà làm Như Nguyễn ngượng cứng người .

Còn Cổ Thạch thì cố giấu nụ cười khoái trá, nhưng anh cũng ráng khêu cô chọc, để được nhìn gương mặt ửng hồng vì thẹn của cô.

Ngày lại ngày, giữa cô và Cổ Thạch càng thắt chặt tình yêu, hai người như bay vào bầu trời hạnh phúc . Được sự đồng ý ủng hộ của gia đình Cổ Thạch, họ như được chấp thêm đôi cánh mặc tình vùng vẫy . Tuy đôi lúc cô và anh giận hờn, nhưng sau những cuộc giận hờn đó, họ càng gần bó nhau hơn, ngày càng yêu nhau hơn. Và Như Nguyễn phát hiện thêm một điều là dù đôi lúc nghe Cổ Thạch nói những điều vô lý nhưng cô vẫn ủng hộ anh không một chút phản đối . Như khi nghe những lời anh nói về yêu và ghen của anh đối với cô, nhưng Như Nguyễn vẫn mỉm cười cho qua, dù trong lòng không mấy thích thú . Cô muốn nói tình yêu không phải thuộc lĩnh vực sở hữu vị kỷ, mù quáng ghen tuông, vì đó là một điều tối kỵ trong tình yêu. Hơn nữa, nó còn tỏ ra không tôn trọng người bạn tình . Nhưng Như Nguyễn vẫn dễ dàng bỏ qua, vì cô yêu anh, yêu những nét tốt đẹp đáng yêu, yêu con người rắn rỏi có dáng vóc cao to, ngăm đen quyến rũ, yêu nụ cười ánh mắt, yêu cả mái tóc gọn sóng được nhuộm vàng trắng hai bên mà đã có thời gian Như Nguyễn rất ghét . Nhưng nay đã trở thành quen thuộc . Thỉnh thoảng, cô còn đưa tay vuốt nhẹ thích thú, để nghe hạnh phúc ngụp lặn trong biển mắt sâu nghị lực nhưng đa tình đó của anh. Bên cạnh những điều đáng yêu của Cổ Thạch, Như Nguyễn yêu cả những nét xấu của anh, như độc đoán, quyền hành, cùng những sở thích lạ kỳ ... Cổ Thạch có hiểu tình yêu của cô dành cho anh không, mà anh dám quyết đoán vội vàng : tình yêu cô không bằng một góc nhỏ tình anh? Yêu anh nhiều như thế nhưng Như Nguyễn không bộc lộ nồng nhiệt, cô không muốn Cổ Thạch đọc được tình yêu của cô. Vì sao, Như Nguyễn vẫn không biết .

Có tiếng gõ cửa phòng, Như Nguyễn nói vọng ra giọng láu lỉnh :

- Như Nguyễn ngủ rồi, miễn tiếp khách .

Như Nguyễn nghe có tiếng cười nho nhỏ thích thú, giọng cười "đáng ghét" thật giống Cổ Thạch . Như Nguyễn biết chắc chủ nhân của giọng nói đó không ai khác hơn là anh Hai... Khắc Vĩ .

- Mở cửa đi nhỏ, làm như gà giò này đã ngủ . Anh cùng Như Vân ở dưới vườn chờ em đấy . Mau xuống ! Nếu không, anh sẽ phá cửa phòng, xách em xuống như xách một con gà !

Như Nguyễn bật ngồi dậy, mở cửa nhìn Khắc Vĩ càu nhàu :

- Anh Hai thật đáng ghét ! Người ta muốn ngủ mà không yên với anh.

Khắc Vĩ trợn mắt :

- Nhỏ nói lão không sợ Diêm vương cắt lưỡi sao ? Nhìn đôi mắt ráo hoảnh của nhỏ thì dễ gì nhỏ ngủ được giờ này . Vả lại, người đang hạnh phúc đâu cần ngủ .

Như Nguyễn trề môi lý sự :

- Anh Hai nhầm rồi, người càng hạnh phúc họ càng ngủ nhiều . Vì trong mơ, họ lại tiếp tục bơi trong hạnh phúc .

Khắc Vĩ đưa tay bóp chiếc mũi đang hình lên đầy đáng ghét của nhỏ Út .

Anh nói :

- Em đúng là con nhỏ "mồm năm miệng mười", mau xuống vườn, kéo nhỏ Vân chờ tội nghiệp . Nhỏ bay suốt, ít có thời giờ sum họp cùng gia đình . Nhỏ không hiểu chị mình mà cứ trốn mãi trong phòng . Nhỏ không thương Như Vân phải không ?

Như Nguyễn giãy nảy la lên:

- Anh không được "đổ oan" cho người tốt . Điều đó thất đức lắm, coi chừng người yêu duy nhất của anh cũng sẽ biến mất theo cái miệng ác của anh đó . Dứt lời, Như Nguyễn vội co giò vọt lẹ, tránh cái cú đầu quen thuộc của anh Hai. Xuống vườn, Như Nguyễn thấy Như Vân đang ngồi chống tay mơ màng .

- Chị Ba! Chị không có hẹn cùng anh Huy ư ?

Mỉm cười cùng cô em út, Như Vân nhẹ giọng đáp :

- Không. Chị muốn nghỉ ngơi sau một chuyến bay dài . Ngồi đây Út ! Nghe anh Hai nói em có người yêu phải không ? Anh ta có tốt với em không ?

Như Nguyễn cười lớn lên gật đầu :

- Anh ấy cùng gia đình thương em lắm .

- Thế thì tốt ! Được người thân bạn trai ủng hộ là một điều tốt đẹp . Chị mừng cho em.

Như Nguyễn chột hạ giọng thì thầm tỏ vẻ bí mật :

- Còn anh Hai có người yêu, chị biết không ?

Như Vân gật đầu :

- Nhìn anh Hai, chị đoán chứ anh không nói . Này Út, biết người đẹp của anh Hai là ai không ?

Như Nguyễn trề môi:

- Anh Hai chỉ giỏi tài thầy lay, còn chuyện bản thân thì giấu kín .

- Em có biết mặt chị dâu tương lai của mình chưa ?

Như Nguyễn cười khúc khích :

- Không dám chị đâu ! Nhỏ ta bằng tuổi em. Nhưng nói chính xác hơn, nhỏ thua em bảy tháng tuổi .

- Sao em biết rành thế ?

- Sao không rành được, bởi nó là Cẩm Tú, bạn thân của em.

Như Vân lăm bắm :

- Cẩm Tú ư ? Nhỏ đó tuy còn nhỏ nhưng dịu dàng, chín chắn đáng yêu, chấp nhận được . Còn em thì sao ?

- Em ủng hộ Cẩm Tú cả hai tay hai chân. Nhưng có điều nhỏ bằng tuổi, em không biết xung hô sao đây ?

Như Vân gật gù :

- Ủ nhỉ !

Khắc Vĩ bước ra vang vang hỏi :

- Hai nhỏ nói xấu gì anh Hai đó ?

- Anh Hai có gì tốt đẹp để em nói tốt ?

- Con nhỏ này ! Miệng lưỡi mi có chua ngoa thì cũng vừa vừa phải phải thôi, coi chừng có ngày thằng bạn trai mi bỏ chạy trốn mất .

- Như Nguyễn nheo mắt :

- Còn lâu. Bạn em chỉ khoái yaourt. Còn mật ngọt, ảnh bảo dễ chết ruồi nên ảnh không thích .

Thế là hần đồng một bệnh như mi.

Ngạc nhiên Như Nguyễn hỏi :

- Bệnh gì ?

Khắc Vĩ khoái trá buông giọng:

- Không bình thường !

Như Nguyễn ré lên :

- Á, anh Hai ! Anh có tin em xúi Cẩm Tú cắt đứt quan hệ cùng anh không ?

Như Vân cười ngặt nghẽo khi thấy Khắc Vĩ và nhỏ "đấu võ mồm" đến hồi gay cấn . Nhưng khi nghe nhỏ Nguyễn tung chiêu bài Cẩm Tú ra, thì ông anh quý xiu xuống thấy rõ . Dù biết nhỏ Út chỉ là hù dọa thôi, thế mà anh cũng mất hết khí thế . Điều này chẳng những chứng tỏ anh đang yêu, mà lại yêu rất đậm đà .

- Dĩ nhiên anh muốn có người cột chặt "trái tim hoang" của anh. Nhưng ...

- Không nhưng gì hết . Anh yêu Cẩm Tú và chỉ muốn cưới Cẩm Tú làm vợ .

Không ai ngăn cản được anh nổi đâu.

Như Vân cười ranh mãnh :

- "Trái tim hoang" của anh Hai thật sự biết yêu, biết tôn trọng tình yêu từ bao giờ vậy ?

Khắc Vĩ không trả lời câu hỏi láu lỉnh của Như Vân. Anh ký nhẹ lên đầu cô em gái rồi hỏi ngược lại :

- Con nhỏ này bắt chước miệng lưỡi của con nhỏ Nguyễn nhà này từ bao giờ vậy ?

Như Nguyễn mãi ngồi im chóp chép nhai trái cây. Nghe anh hai nhắc đến tên mình, cô chu môi nói :

- Em không đụng chạm gì đến anh, thì cấm anh đụng đến em !

Khắc Vĩ lắc đầu chịu thua cô Út nhà họ Thẩm. Thời gian nhỏ bắt đầu yêu,

anh cứ ngỡ nhỏ sẽ thay đổi cá tính, nhưng rồi..., "mèo lại hoàn mèo".
Và đêm đó, dưới ánh trăng rằm soi sáng cả một không gian, ba anh em ngồi bên nhau tâm sự, vui đùa tràn đầy hạnh phúc . Thứ hạnh phúc bình thường giản dị nhưng không phải bất cứ ai cũng có được .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 9

Trong đời, suốt hai mươi năm qua, lần đầu tiên, Như Nguyệt mới hưởng một năm mới tràn đầy hạnh phúc trong tình thương gia đình và Cổ Thạch . Khấp mọi nẻo đường in dấu chân cô và Cổ Thạch vào đêm giao thừa, sáng mừng một . Cô đã cùng anh đi khắp các chùa đốt nhang, xin xăm với lòng kính ngưỡng mong cùng anh có một ngày "duyên tròn mộng thắm".
Rồi những ngày tết cũng trôi qua trong sự tiếc nuối, Như Nguyệt trở lại trường học vui cùng sách vở, bạn bè và nhất là ngụp lặn trong tình yêu của Cổ Thạch .

Tối nay, trong phòng riêng, Như Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm làm đẹp . Không biết từ bao giờ, trước mặt Cổ Thạch, cô luôn muốn đẹp, mình dễ yêu và nhất là khác lạ hơn trong mắt anh. Thế nên Như Nguyệt không ngần ngại bỏ thời gian làm đẹp .

Chiếc quần đầm màu xanh lá mạ trẻ trung càng tôn thêm nước da trắng ngần và ôm tròn đáng hấp dẫn đối diện đầy nữ tính . Như Nguyệt nghiêng đầu ngắm nhìn những chiếc bikini nhỏ được kẹp trong những con bọ đủ màu trông thật ngộ nghĩnh dễ thương . Sợi dây chuyền trên cổ lấp lánh sáng rực tia ngũ sắc . Cô mơ nhẹ mặt sợi dây chuyền, lắng nghe tiếng nhạc một hồi rồi mới khép lại và mở cửa phòng bước xuống thang lầu, khi thấy Cổ Thạch vừa đến đậu xe ở một cây to trước nhà .

Ông bà Lê Vũ đang ngồi trên bộ ghế xa lông nói chuyện, trông vui vẻ lắm . Thấy Như Nguyệt vừa bước xuống, ông Lê Vũ ngừng lời, trêu hỏi:

- A ! Đi đâu mà diện đẹp thế, công chúa Út ?

Như Nguyệt làm dáng xoay một vòng rồi nũng nịu hỏi mẹ :

- Con đẹp không mẹ ?

Bà Lê Vũ nói trong tự hào :

- Bao giờ con gái mẹ chẳng đẹp . Cha hỏi con đi đâu, sao không trả lời ?

- Con đi dự tiệc sinh nhật bạn . Thôi, đến giờ rồi, thưa ba mẹ, con đi.

Bà Lê Vũ nhìn theo bước chân như reo vui của con. Bà nói cùng chồng .

- Như Nguyệt càng lớn, càng xinh đẹp anh nhỉ ? Vĩnh Kha khi về nước, bảo

đảm sẽ điều đúng vì cô Út nhà mình .

Như Nguyễn mở cổng đi về phía Cổ Thạch . Cô không nhìn thấy cái chau mày thật khế chứa đầy vẻ không hài lòng từ từ hiện lên trên khuôn mặt của Cổ Thạch .

- Sao em không mặc quần Jean như mọi khi ?

Như Nguyễn nghiêng đầu :

- Dự tiệc sinh nhật, em muốn mình diện một chút đỉnh . Anh thấy em đẹp không ?

Cô Thạch làm li :

- Lỡ lần này thôi. Lần sau ra đường, anh thích em mặc quần Jean hay hơn. Vừa dễ thương, vừa lịch sự .

- Chẳng lẽ em mặc đầm khó coi lắm ư ?

- Không khó coi. Nhưng anh không thích .

Như Nguyễn bực dọc :

- Anh không thích ở điểm nào ?

Cáu kỉnh, Cổ Thạch tuôn một tràng dài :

- Anh không muốn những ánh mắt sỗ sàng tập trung nhìn em, không thích tiếng xuýt xoa khen tặng của người khác cho em. Em bằng lòng chưa ?

Như Nguyễn bực dọc không kém :

- Ý anh ra sao ? Có muốn dự sinh nhật, hay thôi không đi nữa ?

Cổ Thạch yên lặng .

Như Nguyễn lên xe, miệng lẩm bầm :

- Người gì thật vô lý hết sức !

Rồi cô giữ luôn vẻ im lặng giận dữ, khác mọi khi, bao giờ ngồi sau lưng anh, cô cũng như chim riu rít với đủ mọi chuyện trên đời .

Cổ Thạch chợt ngừng xe lại, anh cởi áo khoác đưa cho cô rồi nói :

- Lần sau, nếu mặc áo sát cánh, em nhớ mang theo áo khoác để đỡ cảm . Ngày mặc đỡ áo anh đi.

Như Nguyễn im lặng . Cô lặng lẽ đón lấy rồi khoác lên người .

Cổ Thạch hạ giọng :

- Vẫn còn giận anh hả nhỏ ? Anh chỉ muốn tốt cho em thôi... Với áo đầm mỏng manh này, anh sợ em ốm ... rồi chuyện thì cứ sắp đến ...

Không nén được nữa , Như Nguyễn nói một tràng dài như kể tội Cổ Thạch .

- Anh thật có nhiều lý do . Lần trước, em mặc đầm đi đưa dâu, anh nhăn mặt nói không nên mặc đầm ban ngày vì dưới ánh nắng mặt trời sẽ làm hư làn da đẹp của em. Giờ anh viện lý do khác bảo là sợ em bị cảm lạnh . Nhưng nói gì thì nói, anh đang ghen với cặp mắt mọi người nhìn ngắm em phải không ?

- Đúng . Một phần do anh quan tâm lo lắng cho em, nhưng cũng một phần do anh ghen. Anh không muốn mọi người nhìn ngắm em bằng đôi mắt sỗ

sàng .

Hiểu những lời anh nói, Như Nguyễn hạ giọng phụng phịu :

- Họ nhìn mặc họ . Còn em đi với người yêu thì phải diện đẹp . Nếu không, mất người yêu rồi ai bồi thường ?

Đang nhăn nhó như khi ăn ớt cay, chợt nghe những lời Như Nguyễn nói, mặt Cổ Thạch giãn ra :

- Thì ra cũng như anh, em cũng sợ mất anh ư ?

- Anh nghĩ có mình anh là biết yêu biết sợ mất . Còn người ta làm như vô tâm chẳng bằng .

- Nghe những lời em nói, anh yên tâm rồi . Lên xe đi nhỏ, kéo bọn họ ngồi chờ rồi nhăn nhó nghe nhúc xương lắm .

Như Nguyễn lên xe ngồi, choàng tay ôm anh. Cổ Thạch trách yêu:

- Ban này, em ngồi cách xa làm anh buồn ghê gớm .

- Tại anh chứ ai ?

- Ủ, tại anh tất cả, vừa lòng chưa bé ? - Cổ Thạch đưa tay nhìn đồng hồ -

Thôi, dù gì cũng trễ, mình khởi dự . Anh chở em đi chơi, mình gửi quà cho tụi nó sau.

Nghe Cổ Thạch nói, cô hăng hái gật đầu như con "bữa củi" . Chợt nhớ anh không nhìn thấy mình, cô vội trả lời :

- Mình lên quán Sông Trăng trên Thanh Đa nghe nhạc Trịnh đi ạnh

Nép vào người Cổ Thạch, Như Nguyễn mơ màng lắng nghe tiếng hát Khánh Ly trong bài "Quỳnh hương". Không biết tự bao giờ, thói quen thích nghe nhạc Trịnh do Khánh Ly hát của Cổ Thạch đã truyền sang cho cô. Một người trẻ trung, ham hoạt động như Cổ Thạch, không hiểu sao lại thích nghe nhạc cần chiều sâu tâm hồn để thưởng thức, hơn là loại nhạc nhẹ giải trí nghe rồi bỏ qua như phong trào hiện tại .

Giờ thì Như Nguyễn biết tại sao. Bởi nhạc Trịnh như thơ, trong thơ có một chút triết lý nói về thân phận con người, về tình yêu, về những nỗi đau hữu hạn hay vô hình ... khiến người hát, người nghe như bắt gặp mình trong đó để đồng cảm với những nỗi vui buồn sâu kín cùng tác giả . Riêng Như Nguyễn, càng nghe nhạc Trịnh, càng thấy hồn mình trải rộng ra, trước một tình yêu sâu nặng mà tác giả muốn gửi gắm vào .

Cổ Thạch lặng yên nghe nhìn dòng sông về đêm dưới ánh trăng bàng bạc, lung linh thật huyền ảo . Bên anh, Như Nguyễn vẫn lắng nghe say mê Khánh Ly hát . Hít một hơi thuốc trước khi dụi tắt, Cổ Thạch quay sang trầm giọng hỏi điều anh đã suy nghĩ, dẫn đo từ khi quen biết và yêu Như Nguyễn .

- Như Nguyễn ! Anh muốn ra mắt ba mẹ em, để được hai người thừa nhận anh. Đồng thời mẹ anh sẽ đến để nói chuyện cùng hai bác về chuyện anh và em. Em nghĩ sao ?

Một điều mà cô lo lắng bấy lâu nay, giờ phải đối diện trước nó . Không phải

cô không muốn giới thiệu Cô Thạch với gia đình, nhưng cô sợ cha mẹ sẽ không chấp nhận Cổ Thạch . Đến từng tuổi này, anh không có lấy một nghề ổn định, huống chi cha cô đã chắt Vĩnh Kha cho cô. Một Vĩnh Kha tài giỏi nhất định là có lợi thế hơn hẳn so với Cổ Thạch . Anh mới 20 tuổi lại là một thạc sĩ đầy triển vọng, làm việc trong viện nghiên cứu tại New York với tương lai đầy rạng rỡ . Đã vậy, anh lại là con trai duy nhất của người bạn thời nổi khổ của cha cô. Còn Cổ Thạch, có gì ngoài tình yêu của cô .

Cổ Thạch trầm giọng :

- Em sao thế Như Nguyễn ?

Như Nguyễn nhìn thẳng vào mắt Cổ Thạch .

- Anh có yêu em không ?

Cổ Thạch ngạc nhiên :

- Sao em hỏi một điều mà em đã biết ?

- Nhưng em muốn anh trả lời .

Cổ Thạch nhìn cô đăm đăm . Bao giờ cũng vậy, đối diện ánh mắt long lanh của cô, anh luôn xao xuyến . Cổ Thạch nói bằng con tim chân thật :

- Em là tình yêu, là sinh mạng của anh. Em không biết anh yêu em đến mức độ không gì so sánh được . Trên đời này, Cổ Thạch quen rất nhiều người con gái, nhưng chưa từng yêu ai nhiều như yêu em. Nếu bắt anh thôi yêu em, chỉ trừ khi tim anh ngừng đập, em có hiểu không ?

- Nếu anh yêu em nhiều như anh nói, em xin anh hãy kiên nhẫn chờ đợi ngày . Đến lúc nào em cảm thấy thích hợp nhất sẽ dẫn anh về ra mắt ba mẹ . Em tin chắc ngày đó không đâu xa, nhưng hãy cho em thời gian.

Cổ Thạch suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Được . Anh cho em một thời gian . Thời gian đó, anh sẽ cố gắng tạo dựng tương lai. Bao giờ anh cảm thấy yên tâm, anh sẽ chính thức cùng mẹ bước đến, xin cha mẹ em cho phép anh hỏi cưới em.

Như Nguyễn nghe anh quả quyết như vậy thì cũng yên tâm. Cô nói đùa :

- Xem kìa, nhìn anh xấu quá, chữ muốn vợ lòi ra tận mắt .

Cổ Thạch cười nheo mắt :

- Trên đời này cưới vợ không ham thì còn ham muốn gì nữa chứ, phải không bé ?

Nhìn gương mặt đầy "tà ý" của Cổ Thạch, Như Nguyễn cảnh giác .

- Anh đừng lôi kéo em vào ý đồ đen tối của anh.

Cổ Thạch trợn mắt :

- Anh làm gì mà em cho là ý đồ đen tối . Nói mau! Nếu không, anh sẽ phạt đền .

Như Nguyễn dẫu môi nũng nịu :

- Anh xấu, chưa gì đã bắt nạt người ta.

Cổ Thạch cười nho nhỏ, giọng đầy vẻ thích thú :

- Đã mang tiếng anh cho mang tiếng luôn !
Còn ngờ ngác chưa kịp hiểu ý định của Cổ Thạch thì cô đã bị anh nhắc bổng đặt cô ngồi trong lòng anh. Và tiếp theo là nụ hôn tình yêu kéo dài như bất tận, khiến chị Hằng phải thẹn thùng nép mình sau đám mây, nhưng vẫn hé mắt "nhìn trộm" đôi uyên ương đang hạnh phúc .

oOo

Vừa nghe xong cú điện thoại . Khắc Vĩ vội thu dọn những hồ sơ vào cặp . Xong, bước đến giá tạo bản đồ án công trình vừa hoàn thành lúc ăn cơm trưa, anh vội cuộn lại, cho vào ống cẩn thận .

Khắc Vĩ gọi máy bộ đàm qua phòng cô thư ký riêng :

- Alô. Hương đó phải không ? Nếu ông Tổng có gọi tôi, cô làm ơn nói tôi đến công ty Vạn Hưng bàn thêm về đồ án sắp tới . Thôi được rồi, nếu không có việc gì quan trọng, tôi cúp máy đây .

Gài cặp lại xong, Khắc Vĩ khóa lại những học tủ đựng hồ sơ quan trọng .

Rồi anh xách cặp với ống đồ án rời khỏi phòng làm việc .

Bước đến thang máy, cũng vừa lúc thang máy mở ra. Khắc Vĩ vội vàng bước vào . Thoáng thấy một cậu thanh niên nhỏ hơn anh vài tuổi khá đẹp trai bước ra, Khắc Vĩ neho mắt thăm ghĩ : Trông anh ta quen lắm nhưng không nhớ là ai. Khắc vĩ từng tự hào cho mình có một trí nhớ hơn người, nhưng hôm nay... Rõ khi thiệt

Người trong thang máy vừa bước ra mà Khắc vĩ trông thấy quen quen đó không ai khác hơn chính là Cổ Thạch .

Cổ Thạch đang ở trông coi ga-ra sửa xe hơi và tiệm phụ tùng thì được vú Tâm gọi điện thoại nhắn anh đến công ty xây dựng Nhật Vũ gặp mặt ông Lê Vũ, ba của Như Nguyễn .

Cổ Thạch không nghĩ ra nguyên nhân nào mà ba của Như Nguyễn muốn gặp mặt anh. Nhưng ông đích thân gọi thì dù bận cách mấy anh cũng phải đến .

Đền dãy hành lang dài có nhiều phòng liên lạc, trên mỗi cửa phòng đều có gắn tấm biển ghi chức năng của từng phòng và Cổ Thạch cũng tìm được nơi anh muốn đến . Đó chính là phòng ông Tổng giám đốc công ty xây dựng Nhật Vũ, một trong những nhà doanh nghiệp thành công nhấ thiện nay.

Mặc dù hồi hộp nhưng Cổ Thạch vẫn đưa tay gõ nhẹ cửa phòng .

Một giọng no lạnh lùng uy nghiêm vọng ra:

- Mời vào !

Cổ Thạch đưa tay mở chốt cửa, anh bước vào . Ấn tượng đầu tiên khi gặp ba của Như Nguyễn, Cổ Thạch đã có cảm tình lẫn kính mến ông ngay. Không phải vì ông là ba Như Nguyễn, mà là vì chính bản thân ông toát lên một vẻ uy nghi đáng kính . Với mái tóc hoa râm, dáng dấp phong độ, dù gương mặt

ông nghiêm nghị, cố để lộ vẻ khó khăn đăm đăm nhưng anh vẫn nhận thấy ông là một người nhân hậu, khá giản dị, dù ông là chủ một công ty lớn . Ông Lê Vũ nhìn thẳng Cổ Thạch, thầm nghĩ : Thăng nhóc này cũng khá lắm . Với dáng vóc người cao ráo chắc, đầy vẻ quyền rũ đàn ông, cùng đôi mày sâu quả cảm . Một con người như thế, bảo sao con bé Như Nguyệt không đem lòng si mê. Quả con anh Hữu Bằng nói đúng . Thăng nhóc này là mối nguy hiểm cho con gái ông.

Cổ Thạch lễ phép :

- Chào bác !

Ông Lê Vũ không nói đưa tay chỉ bộ ghế xa lông trước mặt :

- Cậu ghé ngồi đợi tôi ít phút . À này, cậu dùng gì ?

- Cho cháu dùng trà được rồi, thưa bác .

Ông Lê Vũ mở máy bộ đàm gọi thư ký riêng :

- Cô Tâm làm ơn cho hai tách trà Lipton đem lên phòng tôi.

Ông Lê Vũ ngồi đối diện Cổ Thạch, đi thẳng vào vấn đề :

- Cậu quen con gái tôi bao lâu ?

- Dạ, hơn hai tháng nay ạ !

Ông Lê Vũ thản nhiên :

- Nhưng giữa cháu và Như Nguyệt thành thật yêu nhau ?

Có tiếng gõ cửa phòng, ông Lê Vũ nghiêm nghị cất tiếng :

- Vào đi !

Cô thư ký tên Tâm bưng vào hai tách trà nghi ngút khói và một hũ đường kèm vài lát chanh mỏng . Đặt mọi thứ lên bàn, cô chuẩn bị rút lui.

Ông Lê Vũ khóat tay ngăn lại bước chân của cô thư ký .

- Đây, cô Tâm! Nếu có người nào cần gặp tôi, cô hãy hẹn lại nửa giờ sau nhé .

- Dạ vâng, thưa ông Tổng .

- Được rồi, cô cứ làm việc của cô đi.

Đợi cô thư ký khuất dạng, ông Lê Vũ thông thả nói :

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi ?

- Dạ, cháu hai mươi tám tuổi ạ !

- Ở tuổi đó, con trai lớn tôi đã có một sự nghiệp vững chắc, đi lên bằng đôi tay, khối óc . Còn cậu chắc chẳng kém gì con trai tôi ?

Cổ Thạch cảm thấy bất an trước câu hỏi của ông Lê Vũ, nhưng anh vẫn thẳng thắn lắc đầu nói :

- Cháu chưa có sự nghiệp gì ổn định cả . Nhưng

Ông Lê Vũ đưa tay ngăn Cổ Thạch định nói tiếp .

- Tôi hiểu cả rồi . Những cậu ấm, quý tử con nhà giàu vốn được cưng chiều thì lo gì tương lai. Nhưng với Như Nguyệt, nó là một đứa con gái được chúng tôi thương yêu nhất trong gia đình . Từ lúc con bé chào đời, tôi đã dự

định gả nó cho một người đàn ông xứng đáng . Một người đàn ông thực thụ với đầy đủ nghị lực, trưởng thành trong cuộc sống và nhất là một sự nghiệp vững chắc .

Cổ Thạch lo lắng .

- Cháu ...

- Tôi không thích khi mình đang nói chuyện lại có người khác chen vào ngắt lời .

Cổ Thạch ấp úng .

- Cho cháu xin lỗi . Điều duy nhất cháu muốn nói với bác là cháu rất thật lòng yêu Như Nguyễn . Cháu hứa sẽ tạo một sự nghiệp vững chắc rồi cháu sẽ tiến tới cùng cô ấy .

Ông Lê Vũ khe khẽ lắc đầu :

- Muộn rồi . Từ nhỏ, con bé Như Nguyễn đã có nơi đính ước . Họ là những người bạn chí cốt của tôi . Hơn nữa, Vĩnh Kha và con bé Nguyễn là một đôi "thanh mai trúc mã" vốn từ nhỏ đã gắn bó cùng nhau.

Cổ Thạch nghe ông Lê Vũ nói một điều anh không sao ngờ trước được, nhưng anh vẫn nghiêm giọng cương quyết nói :

- Nhưng cháu yêu Như Nguyễn, không bao giờ cháu bỏ cuộc .

- Nhưng tôi không chấp nhận, bởi đơn giản là tôi không bao giờ bội hứa với ai một điều gì , huống chi với anh Nhật Hào, người bạn cùng tôi sống chết có nhau thời niên thiếu . Tôi nói bấy nhiêu, tôi còn nhiều cuộc họp .

Cổ Thạch đứng dậy, mím môi cương quyết :

- Vâng, chào bác, cháu về . Nhưng cháu muốn nói cùng bác một lời cuối .

Không một điều gì có thể chia cắt được giữa cháu và Như Nguyễn . Cháu tin chắc rằng, rồi sẽ có một ngày bác chấp nhận cháu .

- Được, cậu tin thì tùy cậu .

Cổ Thạch ngẩng cao đầu kiêu hãnh bước ra khỏi phòng làm việc của ông Lê Vũ . Về ngoài của anh thần nhiên là vậy, nhưng trong lòng là cả một trời, tính tự tôn của anh đã bị người ta chà đạp không thương tiếc, chẳng những không dám phản ứng mà anh phải yên lặng lắng nghe. Mình có còn là một Cổ Thạch của ngày nào không ?

Bị Lê Vũ xem thường, Cổ Thạch không buồn bằng việc Như Nguyễn nỡ giấu anh về chuyện gã đàn ông tên Vĩnh Kha. Về điều đó chứng tỏ cô không toàn tâm toàn ý tin cậy anh, không yêu anh tha thiết bằng tình yêu của anh dành cho cô. Như Nguyễn có biết đâu vì cô mà anh đã từ bỏ quá khứ hướng đến tương lai, một tương lai tốt đẹp của hai người . Đã bao lần anh mơ ước cùng cô xây dựng chung một lâu đài hạnh phúc, nó phải thật sự được dựng bởi nền tảng tình yêu vững chắc . Nhưng giờ đây... có lẽ lâu đài hạnh phúc đó chỉ là trong mơ. Với một Vĩnh Kha xuất hiện với đầy đủ bản lĩnh do ông Lê Vũ chọn lựa sẽ cướp mất Như Nguyễn của anh. Anh phải làm sao đây ?

Cổ Thạch thật sự điên đầu khi anh không tìm thấy một lối đi tốt đẹp theo ước mơ . Tuy bề ngoài anh nói cùng ông Lê Vũ cứng rắn thế, nhưng Cổ Thạch không biết bằng cách nào để ông Lê Vũ chấp nhận anh ?

Hòa cùng đoàn người tập nập, Cổ Thạch cho xe chạy hướng về nhà . Mở cửa cho anh vẫn là vú Tâm với nụ cười hiền hậu trên môi. Mọi khi bao giờ vú mở cửa, Cổ Thạch cũng cười đáp trả cùng một vài câu nói ân cần . Nhưng nay chỉ là một nụ cười dù nhếch mép Cổ Thạch còn cười không nổi, hướng chỉ một vài câu nói đùa cùng vú . Anh lặng lẽ cho xe chạy thẳng vào nhà để xe, không thấy tia nhìn đầy ngạc nhiên của vú Tâm hướng về cho anh.

Bà nheo mắt trầm nghĩ : "Lạ thật ! Thằng bé không biết có chuyện gì mà nó có vẻ buồn phiền ?"

Tự hỏi nhưng vú Tâm không có câu trả lời . Bà chỉ biết thở dài nhìn hút theo dáng Cổ Thạch chạy khuất vào ga-ra, bà mới chịu khép cửa .

Bước đi trên lối trái cuội , dẫn vào phòng khác, Cổ Thạch thọc tay vào túi quần với dáng đi uể oải chứ không còn là bước sải dài bản lĩnh, cao ngạo của một gã thanh niên vốn nhìn đời bằng lăng kính màu xanh ngập tràn hy vọng . Vào tới phòng khách, Cổ Thạch cầm cúi đi, không thấy chị Uyên Nhã ngồi trên ghế xa lông với gương mặt rạng rỡ nhìn anh.

Thấy Cổ Thạch, Uyên Nhã gọi giật lại :

- Cổ Thạch ! Em đi đâu về đó ? Mẹ nhắn em qua tiệm, đưa mẹ đi công chuyện gấp .

Cổ Thạch vẫn bước đi, để lại sau lưng là giọng nói uể oải :

- Chị nhờ ông Tư đưa mẹ đi đi. Em mệt lắm ?

- Đây, Cổ Thạch ...

Cổ Thạch nói rồi bỏ đi, không màng lời gọi của chị mình .

Thấy vú Tâm lon ton bước vào, Uyên Nhã dò hỏi :

- Vú có biết thằng Thạch gặp chuyện gì không ?

Bà vú thành thật :

- Vú không biết, nhưng trông thằng Thạch có vẻ buồn sao đó . Xưa giờ, vú chưa từng thấy nó có vẻ khác lạ như lần này .

Cô Nhã chép miệng :

- Có lẽ lại là cảnh "anh giận em hờn" rồi . Tụi này đúng rồi con nít . Thôi, vú cứ yên tâm đi, vài ba ngày đâu lại vào đó thôi.

Bà Vú gật đầu :

- Vú cũng nghĩ thế .

Cổ Thạch mở cửa phòng, thả phịch người lên chiếc giường êm ái, nằm trần trọc suy nghĩ . Anh không biết phải làm gì trong những ngày sắp tới . Vẫn thân nhiên vui đùa cùng Như Nguyệt và vẫn hạnh phúc cùng cô đạo phó mỗi đêm ư ? Nhưng liệu anh có làm được chăng ?

Cổ Thạch với tay lấy gói thuốc lá đặt trên bàn bên cạnh giường . Bật quẹt

gas châm vào điều thuốc, đầu óc chàng đang suy nghĩ đầu đầu không định hướng .

Ngước mắt nhìn lên trần nhà, Cổ Thạch nhìn hai chú thạch sùng đang rượt đuổi nhau, miệng anh rít thuốc liên tục và nhả khói thờ ơ.

- Như Nguyễn ... Anh phải làm sao đây ?

Nằm suy nghĩ một hồi, Cổ Thạch nhồm dậy vội thu xếp quần áo cho vào một túi du lịch .

- Anh cần phải rời thành phố, tìm một nơi yên tĩnh giúp anh suy nghĩ cho thật kỹ về hướng tương lai và cùng để Như Nguyễn có thời gian nhận rõ lại lòng mình . Giữa anh và Vĩnh Kha, cô sẽ chọn ai ? Anh sẽ im lặng để cô mặc tình quyết định tương lai cho cô. Anh không muốn sau này về chung sống với anh, cô phải buông lời hối hận .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 10

Chủ Nhật, Như Nguyễn cho phép mình cùng Cẩm Tú lang thang qua các siêu thị mới mở . Dừng chân trước siêu thị Nguyễn Đình Chiểu, trong lúc Cẩm Tú đưa xe đi gửi, Như Nguyễn đi lại quầy kem trước cổng mua cho mình một cây kem bánh chocolate. Như Nguyễn đang nhóp nhép ăn thì thấy nhỏ Cẩm Tú bước vào, cô nheo mắt hỏi :

- Ngon lắm, ăn không nhỏ ?

Cẩm Tú rùng mình :

- Ê răng lắm !

Rồi cả hai cùng gởi túi xách . Đến trước quầy bán kẹp thời trang Eva nổi tiếng, Như Nguyễn thích thú lựa cho mình những cây kẹp nhỏ xinh xắn, cùng những chiếc băng-đô đủ màu sắc trẻ trung.

- Đẹp không nhỏ ?

Cẩm Tú mỉm cười, nhưng vẫn lên giọng chì chiết quen thuộc như và cụ :

- Cái nào với mi cũng xinh, cũng đẹp . Mi mua riết, có ngày trở thành một gian hàng đấy !

Như Nguyễn trề môi :

- Chưa gì mà đã lên giọng chị Hai rồi !

Cẩm Tú ửng hồng đôi má . Để giấu lúng túng , cô vội thò tay véo Như Nguyễn một cái rõ đau.

- Mi ăn với nói ... Mi tin có ngày ta may cái "mỏ" cho mi khỏi có lép nhép lếu láo không ?

Như Nguyễn rùn vai :

- Ôi ! Nghe chị dâu hăm, nhỏ Út này sợ quá .

- Mi... mi...

Cầm Tú áp úng, không biết dùng từ nào thích hợp để tặng cho nhỏ bạn lấu cá, đành giậm chân bỏ đi, sau khi buông một câu:

- Mi thật đáng ghét mà !

Như Nguyễn khoái chí cười giòn giã rồi mới chịu đi theo Cầm Tú đến gian hàng quần áo may sẵn . Cầm Tú hăm hở sẫm soi bên những chiếc áo sơ mi nam. Cuối cùng, cô cũng rút ra một chiếc rồi hỏi Như Nguyễn mà quên mất giận hờn .

- Áo này chắc anh Vĩ mặc vừa lắm phải không nhỏ ?

Như Nguyễn cũng rút ra một chiếc áo nam, nhưng không phải sơ mi, mà là áo thun nam. Nhìn ngắm chiếc áo sọc carô với những màu sắc thật trang nhã, lịch sự trên tay Cầm Tú , Như Nguyễn mím môi :

- Không những hợp mà còn đúng sở thích của anh Hai ta. Này Cầm Tú ! Mi thấy áo thun nam đen này như thế nào ?

Cầm Tú trề môi:

- Ta không biết đôi mắt thẩm mỹ của mi chạy đi đâu mất tiêu để mi chọn cái áo "ghê" thế này .

Như Nguyễn phùng má :

- Mi mới đúng là không có mắt thẩm mỹ . Chiếc áo thun này có hình chú cá sấu đang nhe răng này thật ngộ nghĩnh, ta bảo đảm không dễ gì tìm thấy chiếc thứ hai... Anh Thạch mặc chắc thật trẻ trung nhưng cũng đầy bụi bặm .

- Nhưng...

Không để Cầm Tú nói tiếp , Như Nguyễn cương quyết :

- Ta mua nó tặng anh Thạch !

- Mi... đúng là con nhỏ vừa cứng đầu vừa ngang ngạnh như cua.

Như Nguyễn liếm môi lấu lếu nói :

- Mi nói sai rồi . Ta thích ghẹ hơn, con ghẹ có những đốm trắng trông quyến rũ lịch sự không như con cua đen ồm .

Cầm Tú tiếp tục giận dữ, mà hễ cô giận dữ là cô lại nói lắp .

- Mi ... mi.. đúng là con cua. Một ... con cua ... khó ưa, chuyên bò ngược .

Như Nguyễn chu môi:

- Mi mà nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ lấy quyền hạn nhỏ Út được cưng nhất nhà mà tố cáo mi tội "ỷ quyền" làm chị mà "bắt nạt" ta.

Nghe Như Nguyễn nói, Cầm Tú không nén được cơn cười giòn giã . Đưa tay ôm bụng ngăn tràng cười tiếp theo, Cầm Tú cố nói :

- Cái mặt mi không bắt nạt người thì thôi, chứ ai bắt nạt mi. Chuyên thật buồn cười khó tin.

Như Nguyễn xụ mặt :

- Mi làm như ta chần lăm không bằng ?

- Mi đâu có chần !

- Ủ, nãy giờ mới nghe mi nói một câu lọt lỗ tai.

- Ta chưa nói hết . Mi không có chần mà giống "sư tử Hà Đông " mà thôi !
 Như Nguyễn bậm môi, quay ngoắt bỏ đi te te đến quầy thanh toán tiền . Cẩm Tú lo lắng chạy theo sau :

- Mi giận ta hả nhỏ ?

- Ai dám giận ! Giận để người ta gán thêm vài "mỹ tự" nữa à ?
 Ngờ Như Nguyễn giận, Cẩm Tú xuống nước nhỏ :

- Thôi nào, nhỏ cho ta xin "cục giận" mi đi nha.

- Không xin xỏ gì hết .

- Thế thì cho ta mua cục giận mi tương đương đầu châu bún kèm theo châu nước xí muối .
 Gương mặt Như Nguyễn đang xụ xuống, khi nghe Cẩm Tú nói tới "âm thực" liền giãn ra với nụ cười toe toét .

- Nếu thế ta chấp nhận. Duyệt !

Cẩm Tú chỉ giỏi tài nói suông, chứ mỗi lần thấy cô giận, nhỏ đã "quýnh quáng" cố tìm mọi cách để cho cô vui để quên. Bằng chứng là lúc này chẳng hạn .

Hai đứa mang những chiếc túi xách linh kinh ra khỏi siêu thị . Như Nguyễn ngồi sau lưng để Cẩm Tú chở cô đến một quán bún mắm quen thuộc . Cả hai đến vào đúng buổi trưa nên quán đông nghẹt, tìm mãi Như Nguyễn mới tìm được nơi tạm tạm để hai đứa ngồi, vì nói khuất trong góc và hơi chật hẹp .

Trong khi chờ đợi, Như Nguyễn lưỡng lự nói :

- Không biết sao từ sáng đến giờ ta thấy một cảm giác hồi hộp không yên. Dù ta cố gắng vui vẻ nhưng không quên được chút nào ?

Lo lắng, Cẩm Tú nói :

- Hay mi sắp bị bệnh ?

Như Nguyễn gạt ngang:

- Không sao đâu. Thôi, bỏ qua đi, mặc xác nó, giờ ta với mi nạp năng lượng trước đã .

Hai tô bún nghi ngút được bung ra, kèm theo một gói cuốn chấm mắm nêm hấp dẫn .

Cả hai ăn trong tiếng cười vui vẻ . Sau cùng là hai ly xí muối cũng được mang đến .

Sau khi buông ống hút ra khỏi miệng, Cẩm Tú tiết lộ bí mật :

- Anh Vĩ từng dẫn ta đến đây ăn và anh khen ngon.

- Xí ! Có thể cũng nói ... - Chợt Như Nguyễn nheo mắt nói - Nhỏ nhỏ ! Hãy thành thật khai báo, có phải mi yêu anh Hai của ta lắm, phải không?
 Cẩm Tú đỏ mặt, ngượng Như Nguyễn dài cả cây số .

- Mi ăn với nói ! Nếu trường hợp mi, ta hỏi mi sẽ trả lời sao ?

Như Nguyễn thân nhiên :

- Có sao đâu. Nếu mi hỏi, ta sẽ thành thật ... Nhưng ta nhớ không lầm thì ta hỏi mi trước, mi phải "khai trước" . Còn ta thì ... tính sau.

Cầm Tú chồm chồm cười :

- Cũng được . Như thế mới công bằng phải không nhỏ . Nào, cho mi được quyền "phỏng vấn " ta "chớp nhoáng" .

- Không cần, ta chỉ cần mi trả lời câu hỏi lúc này của ta là đủ .

Cầm Tú ngần ngại rồi cũng nhìn thẳng vào mặt Như Nguyễn, nói :

- Phải . Ta yêu anh Vĩ, yêu thật nhiều . Suốt cuộc đời này, ta dám chắc sẽ không yêu được người đàn ông nào ngoài trừ anh Vĩ .

Và không biết điều bí mật trong quyển nhật ký hôm nào, Như Nguyễn hỏi :

- Sao mi dám chắc một điều chưa biết rõ ?

- Ai nói mi không ! Ta yêu anh Vĩ từ năm cấp ba cho đến bây giờ, thế mà anh ấy vẫn vô tư không hay biết . Anh cứ ngỡ ta yêu anh lúc cùng anh vào một buổi trưa vô tình gặp gỡ nhưng có nhiều kỷ niệm .

Như Nguyễn vờ tròn mắt ngạc nhiên :

- Mi yêu anh ta từ năm học cấp ba, thế tại sao mi không thổ lộ tâm sự cùng ta?

Đôi mắt Cầm Tú xa xôi như nhớ lại mối tình ngỡ tuyệt vọng ngày nào .

- Ta không dám, vì năm đó ta chỉ là một đứa bé thơ mộng, còn anh Vĩ là một người đàn ông thành đạt . Hỏi sao ta dám thổ lộ cùng mi một chuyện ngỡ không có kết thúc tốt đẹp đó, nên ta cố tìm quên . Nhưng mi có biết không ? Khi người ta cố tìm quên một điều gì là hơn lúc nào người ta sẽ nhớ mãi về điều đó . Nhưng giờ thì khác rồi, ta thật hạnh phúc, thật mãn nguyện trong tình yêu của anh Vĩ . Anh thật sự yêu thương, thật sự lo lắng cho ta bằng cả tâm hồn .

Như Nguyễn vui vui trước hạnh phúc của bạn . Cô nói, giọng chân tình :

- Mi còn phải nói . Sống với anh Hai từ nhỏ tới lớn, biết anh Hai quen ba-bảy-hai mươi mốt mối tình, nhưng ta chưa bao giờ thấy anh Hai yêu người con gái nào như mi. Anh từng tâm sự cùng ta một điều khi người đàn ông đã thành đạt, điều mà họ khát khao mơ ước và hy vọng có được một tình yêu để có bến đậu, tiếp sức cho họ sau những giờ khắc bồn ba mệt mỏi và cuộc sống . Và Khắc Vĩ từng nói : mi là tình yêu, là hy vọng, là tất cả những gì tốt đẹp nhất của cuộc đời để anh phấn đấu hơn nữa .

Đôi mắt Cầm Tú long lanh :

- Ta không ngờ anh Vĩ yêu ta chân thành, tha thiết đến thế . Ta thật hạnh phúc khi có được anh. Anh là món quà mà thượng đế đã ưu ái trao tặng cho ta.

Nghe Cầm Tú nói trong niềm hân hoan, Như Nguyễn chép miệng .

- Mi thì sướng rồi . Tình yêu của mi có ngày "duyên tròn" như ước nguyện . Còn ta... ta không biết tình yêu của mình đi đến đâu, một khi Vĩnh Kha về nước để bàn tính chuyện hôn nhân của ta cùng anh ấy .

- Mi có kể cho anh Thạch biết không ?

Như Nguyễn lắc đầu mới nói khẽ :

- Ta sao dám, khi anh Thạch vừa nóng nảy ghen tuông mù quáng . Nói cho anh ấy biết , chẳng khác nào bảo ta rước thêm phiền lụy .

- Mi nói thế không đúng . Trước hay sau gì rồi anh ấy cũng biết . Hơn nữa, Cổ Thạch là người yêu, người cùng mi chia sẻ buồn vui thì anh ấy phải có trách nhiệm cùng mi gánh vác chứ . Nếu mi không nói, chắc chắn Cổ Thạch sẽ giận, sẽ trách mi cho coi.

Nghe Cẩm Tú nói cũng có lý, Như Nguyễn bỗng lo lắng :

- Theo mi, ta phải làm sao ?

- Phải chấp nhận thực tế, cùng Cổ Thạch đôi đầu tìm cách khắc phục vượt qua. Và nhất là không nên tìm cách trốn tránh, lãng quên gượng ép . Mi nên nhớ tình yêu không tự nhiên có được, mà phải do đấu tranh, phấn đấu hết lòng thì họa may mới bắt được .

Như Nguyễn nhăn mặt :

- Mi nói gì nghe "dao to búa lớn" quá . Gì mà "đấu tranh, phải nên phấn đấu" chứ ?

Cẩm Tú hùng hồn :

- Ta nói thật chứ không phải giỡn chơi. Mi không nghe ta, có ngày mi sẽ mất anh ấy và phải sống bên cạnh người mình không yêu. Đến ngày đó, mày sẽ thấy bất hạnh như thế nào ?

Cẩm Tú càng nói, cô càng hồi hộp lo âu. Cổ giấu nỗi lo, cô đứng dậy:

- Thôi, mình về nhà đi nhỏ . Ta cần phải suy nghĩ tìm cách thoát khỏi cuộc hôn nhân ngoài ý muốn của mình cùng Vĩnh Kha . Và ta biết chắc một điều, dù Cổ Thạch có nhiều thói hư tật xấu, nhưng anh ấy vẫn là niềm hạnh phúc, là người đàn ông ta cần có trong cuộc đời, mà Vĩnh Kha không tài nào thay thế được .

Buổi trưa, nhà yên vắng không có ai, Như Nguyễn tranh thủ về phòng đánh một giấc . Cô dự định chiều nay sẽ ghé thăm gia đình Cổ Thạch, tạo cho anh sự bất ngờ . Rồi giấc ngủ đến với cô vô tư hồn nhiên như bản chất vốn có của cô vậy ...

Như Nguyễn cùng Cổ Thạch sau khi lợi tung tăng khắp "Thung lũng Tình yêu". Cả hai nắm tay nhau đi trên thảm cỏ mượt như nhung . Cổ Thạch ngồi tựa vào một gốc thông, còn cô thì gối đầu lên chân anh. Mơ màng khi nhìn lên bầu trời xanh rộng co đôi cánh chim đang tung cánh bên nhau.

- Ước gì mình như đôi cánh chim hạnh phúc kia nhỉ ? Không phiền lụy, không lo âu.

Cổ Thạch nhìn Như Nguyệt âu yếm :

- Em thách ư ? Anh sẽ chiều em.

Cổ Thạch vừa dứt lời, chợt nhiên anh và cô biến thành đôi chim đang rộng cánh bay vút lên bầu trời cao.

Từ trên cao, Như Nguyệt nhìn xuống mặt đất . Vạn vật bên dưới nhỏ bé, nhỏ đến nỗi cô có cảm tưởng như mình có thể nắm trọn trong bàn tay.

- Cổ Thạch có muốn mình trở thành đôi cánh chim mãi như thế này không ?

- Nếu bên anh có em, thì dù trở thành gì anh cũng mãi nguyện .

Như Nguyệt hài lòng cùng anh bay khắp nơi, băng qua những đại dương sâu rộng, nơi có những dãy núi cao, nơi có băng tuyết đóng quanh năm. Nhưng có một điều kỳ lạ, chỉ có đôi cánh anh cùng cô có thể bay khắp nơi, vượt qua được tất cả mọi trở ngại và không có điều gì ngăn cản được cô và anh.

Chợt có tiếng kêu vang inh ỏi làm cô hốt hoảng . Đang bay ngang qua đỉnh núi cao, đôi cánh cô chao nghiêng và rớt luông xuống vực thẳm.

Như Nguyệt thất sắc kêu lên :

- Á ... Cổ Thạch cứu em với ... Cổ Thạch .

Nhưng dường như Cổ Thạch không nghe tiếng kêu cứu, vẫn thản nhiên bay thẳng để cô càng lúc càng rơi nhanh xuống vực thẳm sâu.

Như Nguyệt rung mình choàng tỉnh . Cô phát hiện tiếng chuông đồng hồ chính là thủ phạm đánh thức cô khỏi một giấc mơ đẹp . Với tay lấy đồng hồ nhỏ để trên đầu nằm, Như Nguyệt tắt tiếng chuông đang reo vang. Cô bước nhanh xuống giường đi vào toa-lét rửa mặt cho tỉnh táo .

Đến bên chiếc tủ quần áo, Như Nguyệt chọn cho mình chiếc quần tây ống "pát" màu đen mặc cùng chiếc áo sơ mi kiểu Hàn Quốc thật dễ thương .

Lấy chiếc áo thun mới mua, Như Nguyệt bỏ vào túi xộp nhỏ rồi cô rời phòng xuống thang lầu .

Thấy Khắc Vĩ đang ngồi ở phòng khách xem bóng đá, Như Nguyệt cười :

- Chúc anh Hai tối nay đi chơi với nàng vui vẻ .

- Còn mi đi đâu coi bộ hớn hờ dữ vậy ?

- Anh Hai biết rồi còn hỏi .

Khắc Vĩ nhưếng mày :

- Mày vẫn còn quen chàng "đá cũ" ư ? Còn Vĩnh Kha ?

- Chuyện đó hạ hồi phân giải . Còn bây giờ em đi đây.

Khắc Vĩ chợt nhớ gặp mặt một người trong thang máy công ty hôm trước, mà hỏi ra chính là Cổ Thạch . Anh định nói cho nhỏ Nguyệt biết, nhưng nhỏ đã "lặn" đi mất rồi . Nhìn theo dáng Như Nguyệt đang khuất dần ngoài cổng Khắc Vĩ khẽ thở dài ... Anh không biết nhỏ sẽ giải quyết chuyện tình cảm như thế nào đây. Anh biết chắc, Cổ Thạch thật sự yêu nhỏ Út nhà anh thì chắc gì hấn bỏ cuộc .

Rời khỏi nhà, Như Nguyệt cho xe chạy chậm chậm dưới hai hàng me con

đường dẫn đến nhà Cổ Thạch . Đánh vòng qua bùng binh Hồ Con Rùa, cô quẹo đường Pasteur. Chạy một quãng cô dừng lại trước một căn biệt thự có trồng những dây hồng leo khắp hàng rào toàn một màu vàng rực kiêu sa.

Như Nguyễn thật sự thích ngôi nhà thơ mộng dễ thương này .

Chồm người lên chiếc chuông nhỏ khuất sau góc cột, cô bấm một tràng dài rồi đứng nép bên tường chờ đợi .

Người ra mở cổng cho cô không ai khác ngoài vú Tâm. Trông vú chẳng khác gì vú Lan, người đã từng nuôi nấng anh em cô từ bé, lo lắng rất chu đáo và thương yêu anh em cô bằng cả tấm lòng người mẹ .

Nhìn thấy Như Nguyễn, bà vui vẻ :

- À ! Con hả Như Nguyễn ? Bà và chị thằng Cổ Thạch cứ nhắc con mãi .

Như Nguyễn cười rạng rỡ :

- Con biết, nhưng con bận học thi, vú ạ .

Như Nguyễn dựng xe vào mép góc tường rồi chờ vú Tâm cùng vào phòng khách .

Nắm tay bà đầy thân thương, Như Nguyễn khẽ khàng hỏi :

- Anh Thạch có ở nhà không vú ?

Vú Tâm ngạc nhiên nhìn cô :

- Ủa ! Không phải thằng Thạch đi chơi với con sao ? Nó ra khỏi nhà từ sáng đến giờ vẫn chưa về .

Như Nguyễn chợt nhớ lại cảm giác bồn chồn không yên khi sáng, giờ nghe vú Tâm nói, cô càng linh cảm có chuyện không hay sắp xảy đến với cô .

- Vú Tâm ! Con nói chuyện này cho vú nghe, nhưng vú đừng cười con nghe.

Bà vú Tâm cười hiền :

- Ở đâu con học được cách rào trước đón sau thế ? Vú thương thằng Thạch sao thì thương con y như vậy . Cả nhà, ai cũng chờ đợi hai đứa nên duyên chồng vợ, thì với vú, con còn ngại gì nữa ?

Như Nguyễn cười bền lên :

- Vú cứ trêu con mãi . - Rồi cô chợt hạ giọng - Không biết sao từ sáng đến giờ con thấy hồi hộp không yên. Con linh cảm giữa con và anh Thạch sắp xảy ra chuyện gì . Nếu có thể, vú giúp con liên lạc cùng anh Thạch, được không ?

- Bà vú cầm tay cô vỗ nhẹ, trấn an :

- Con yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Để vú lên phòng tìm cách giúp con liên lạc cùng nó .

- Cảm ơn vú .

- Khờ quá !

Buông lời trách yêu, vú Tâm nắm tay cô dẫn vào phòng khách . Nhìn thấy bà Cổ Phong và Uyên Nhã đang ngồi xem cải lương, Như Nguyễn cúi đầu chào :

- Thừa bác, cháu mới đến !

Trông thấy Như Nguyễn, bà Cổ Phong mừng rỡ :

- Ôi ! Lâu quá không thấy con đến thăm, làm bác cứ mong mãi .

- Con bận thi nên không đến thăm bác và chị Nhã được, xin bác thông cảm .

- Bác hiểu mà . Thôi, con ngồi xuống cạnh bác này Nguyễn .

Như Nguyễn mỉm cười rồi xuống cạnh bên cạnh bà .

Uyển Nhã đưa tay tắt máy rồi quay sang Như Nguyễn, cô mỉm cười nói vui:

- Có nhỏ Nguyễn ngồi bên, mẹ quên mất con.

Bà Cổ Phong cười :

- Con già đầu rồi mà còn cà nanh, không sợ Như Nguyễn cười sao ?

- Đồ nhỏ dám !

Như Nguyễn vờ rụt vai :

- Chị Nhã nói đúng đó bác . Dù con có muốn cười chỉ dám cười thầm thôi, chứ không dám công khai đâu ạ .

Bà Cổ Phong ngạc nhiên :

- Sao thế ?

Như Nguyễn cười thích thú :

- Nếu con công khai cười, chị Nhã sẽ giận con và con thì sẽ bị tổn thất vô cùng to lớn .

- Có gì con phải sợ tổn thất ?

- Có chứ bác . Nếu chị Nhã giận, chị sẽ cắt đi những món quà dễ thương tặng con.

Uyển Nhã tròn mắt :

- Nhỏ nói hay nha ! Chị cứ ngỡ trên đời này chỉ có thằng Thạch "hám lợi", nào ngờ xuất hiện thêm nhỏ . Quả là một cặp xứng lứa vừa đôi .

Bà Cổ Phong nắm tay Như Nguyễn vỗ nhẹ đầy trù mến . Bà cười nói :

- Con cứ trêu con dâu út của mẹ mãi . Nếu con bé giận mẹ không lo, lại lo người ta giận . Mẹ không sợ con giận luôn cả mẹ ư ?

Bà Cổ Phong đùa :

- Không sao. Con cứ việc giận dỗi thoải mái . Mẹ biết con gái là con người ta, con dâu mới là con của mẹ thôi.

- Mẹ chính là người có mối nối cũ .

Không khí trong phòng khách thật vui vẻ . Chợt vú Tâm từ thang lầu bước xuống, vẻ mặt hốt hoảng lo âu:

- Bà chủ ơi ! Cổ Thạch

Bà Cổ Phong giật mình khi nghe giọng nói đầy hốt hoảng của vú Tâm.

- Thằng Thạch sao hả vú Tâm ?

- Cổ Thạch bỏ nhà ra đi, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ

Bà Cổ Phong nóng nảy cắt ngang lời vú Tâm - một điều rất khác lạ so với bản tính điềm đạm của bà :

- Đâu ? Vú đưa mảnh giấy của thằng Thạch cho con Nhã đọc đi .
Vú Tâm vội đưa mảnh giấy nhỏ cho Uyên Nhã . Bà Cổ Phong cùng Như
Nguyễn hồi hộp lắng nghe.
"Con có việc cần đi gấp, mẹ và chị Hai đừng lo lắng . Có việc gì, con sẽ liên
lạc cùng gia đình sau. Cổ Thạch "
Như Nguyễn chết sững trước những lời Uyên Nhã vừa đọc .
Bà Cổ Phong cũng thế, gương mặt bà còn in đậm vẻ ngạc nhiên . Bà hỏi
Uyên Nhã :
- Con có biết thằng Thạch đi đâu không ?
Uyên Nhã lắc đầu :
- Con không biết !
Ngược nhìn Như Nguyễn, Uyên Nhã hỏi :
- Em chắc biết chứ Nguyễn ?
Như Nguyễn lắc đầu :
- Em không khác gì bác và chị cả .
Uyên Nhã lắc đầu :
- Cái thằng này muốn đi thì đi, không màng người thân lo lắng . Nhưng mẹ
và Như Nguyễn an tâm đi, con đoán thằng Thạch đi khoảng vài hôm sẽ về
thôi.
Như Nguyễn ngồi thẳng người nhìn mông lung nơi tấm thảm lót trong phòng
khách . Cô cũng thầm mong những lời nói của Uyên Nhã là sự thật .

oOo

Từ nhà Cổ Thạch ra, Như Nguyễn cho xe chạy thẳng về nhà . Đầu óc cô rối
rắm với bao điều thắc mắc mà ngoài anh ra, cô không biết phải hỏi ai.
- Tại sao anh phải bỏ nhà đi ? Tại sao anh đi mà không một lời nhủ cùng cô
? Hiện tại anh có dự tính gì ? Tại sao ? Tại sao ...
Sự việc anh bỏ đi không một lời nhắn nhủ cùng cô, hành động đó có còn gọi
là tôn trọng cô không ? Anh xem cô là gì ?
Hay chỉ là một người bạn như bao người bạn anh từng có trong cuộc đời .
Như Nguyễn càng suy nghĩ, càng nghe chua xót, buồn bã .
Một ngày ...
Hai ngày ...
Ba ngày ...
Rồi cả tuần lễ trôi qua, tin tức về Cổ Thạch, Như Nguyễn hoàn toàn mù tịt ...
Ban đầu, cô còn giận dỗi, nhưng giờ thì giận hờn đã trôi đi, thay vào đó là
nỗi lo âu ? Không hiểu điều gì đã xảy ra với anh ?
Bao đêm trằn trọc một mình trong căn phòng rộng, Như Nguyễn lắng nghe
con tim mình nhớ anh tha thiết, với ước mong giản dị là được trông thấy
anh, được nằm trong lòng anh, được anh vuốt ve âu yếm và cả hai trao cho

nhau những nụ hôn chứa đầy mật ngọt của tình yêu.

- Cổ Thạch ơi ! Bây giờ anh ở đâu, hãy liên lạc cùng em. Anh có biết gia đình anh và em lo lắng cho anh nhiều lắm không ?

Như Nguyễn nằm đấy, dáng vẻ đầy suy tư. Đôi mắt vốn nhìn đời đầy tự tin, lạc quan thường ngày, nay lại ánh mắt mệt mỏi, muộn phiền . Từ khi yêu Cổ Thạch, cô mới biết thế nào là hạnh phúc, là nhớ nhung, là sầu khổ ... Một người "dung khác họ" mà làm cô nhớ mãi ray rứt không yên .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 11

Gần ngày thi lấy bằng chứng chỉ B tiếng Pháp, Như Nguyễn cố gạt chuyện tình cảm sang một bên, tập trung tinh thần cho ngày thi. Cô không muốn vì chuyện tình cảm mà hỏng mất những ngày ôn tập vất vả .

Chiều nay cũng như mọi buổi chiều khác, Như Nguyễn ngồi trên chiếc ghế xích đu. Bên cạnh cô là cây ngọc lan thảnh thơi theo gió toát ra hương thơm nồng nàn quyến rũ lòng người, khiến tinh thần cô sảng khoái hơn sau những lúc cô miệt mài học tập mệt mỏi .

Mặc dù mùa xuân sắp trôi qua, nhường cho cái nóng mùa hè sắp đến, nhưng những loài hoa dường như cố níu kéo mùa xuân, mùa trời đất giao hoà, ngõ hầu tạo cho con người bầu không khí trong lành mát mẻ .

Khác với vườn nhà Cổ Thạch trồng toàn hoa hồng với đủ mọi giống quý hiếm, thì nhà Như Nguyễn chỉ trồng độc một loài hoa đỗ quyên với đủ màu sắc rực rỡ như : đỏ, vàng, hồng, cam, với các loại giống được mang từ Đà Lạt cho đến Pháp, Mỹ, Đức, Trung Quốc . Và Như Nguyễn cũng giống như mẹ, rất mê loài hoa đỗ quyên rực rỡ mà đơn sơ, kiêu hãnh nhưng sâu lắng . Mải cắm cúi ôn lại ngữ vựng tiếng Pháp, Như Nguyễn không thấy đáng một người đàn ông đang đứng trước công tay định nhấn nút chuông, nhưng vẫn còn lẩn lữa do dự, khi anh trông thấy cô đang mải mê chăm chú vào quyển sách dày cộm . Cuối cùng thì tiếng chuông cũng vang lên kéo Như Nguyễn rời mắt khỏi quyển sách . Bước ra cổng, nhìn thấy chàng thanh niên có dáng dấp cao ráo, nước da trắng hồng cùng gương mặt nửa lạ nửa quen khiến Như Nguyễn thoáng ngập ngừng . Cô hỏi :

- Xin hỏi, anh tìm ai ?

Người thanh niên gật đầu chào cùng với nụ cười trên môi khiến Như Nguyễn có cảm giác đang đối diện với một người thân hơn là một người xa lạ mới lần đầu gặp gỡ .

- Cô bé làm ơn cho hỏi, có phải đây là nhà của bác Vũ không ?

Nhìn vẻ mặt anh toát lên vẻ nghiêm nghị cứng rắn, nhưng đôi mắt long lanh như biết cười, như đang trêu chọc của anh khiến bảnh tính nghịch ngợm của cô bỗng trỗi lên. Cô nói :

- Bác Vũ à ? Ở khu này có rất nhiều bác Vũ, anh muốn hỏi thăm người nào ?

Người thanh niên bất chợt nheo mắt cười :

- Thôi đi "Nhím" ! Anh nhận ra em rồi !

Nghe gọi đến tên "húy" của mình, Như Nguyễn khẽ giật mình . Vì cái tên này đã lâu lắm rồi không còn ai gọi và không còn ai nhớ đến nó nữa . Chỉ trừ có một người biết và thường tỏ ra thích thú khi gọi, người đó không ai khác hơn là Vĩnh Kha.

- Anh... - Như Nguyễn nén hồi hộp, nhỏ giọng hỏi - Anh là ... Vĩnh Kha phải không ?

- Nhỏ đã nhận ra anh rồi ư ?

Như Nguyễn hấp tấp mở rộng công .

- Anh về rồi, còn hai bác đâu ?

Vĩnh Kha từ tốn nói :

- Ba mẹ anh kẹt ở Thái Lan vì gặp bạn bè cũ . Khoảng chừng một hai ngày nữa, ba mẹ anh sẽ về đây.

Như Nguyễn tươi cười rồi nhiệt tình đón lấy chiếc va-li :

- Để em xách hộ cho. Ba mẹ biết anh về chắc mừng lắm .

Vĩnh Kha từ chối khi cô đòi xách hộ chiếc va-li trên tay anh.

- Thôi, anh xách được rồi . Hai bác có ở nhà không "Nhím" ?

Như Nguyễn phụng phịu :

- Người ta lớn rồi, anh không được gọi là "Nhím" này "Nhím" nọ nữa .

- Anh gọi quen rồi sửa không được . Vả lại, ngoài tên "Nhím" ra, anh không biết tên thật của em. Thôi, thông cảm nha "Nhím"!

Như Nguyễn tức tối giậm chân, hai má phùng lên, mắt thì trợn to .

Nhìn thấy vẻ giận dữ của cô, Vĩnh Kha buồn cười nhưng anh cố nén . Anh vuốt giận :

- Thôi, cho anh xin "cục giận" của em nha. Nhưng anh nói thật, trông em vẫn "nhím" như ngày xưa.

Như Nguyễn cố gạt bỏ những lời của Vĩnh Kha, cô nói bằng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng :

- Anh sai rồi, em không còn là cô bé ngày xưa .

Vĩnh Kha sai bước chân dài đều bên cạnh Như Nguyễn . Anh gật gù vẻ như hiểu, rồi đáp lời nửa đùa nửa thật :

- Vâng. Em không còn là cô bé mười ba, vì giờ em đã trưởng thành, lại là một cô Nhím xinh đẹp chứ không phải cô Nhím ngày xưa với mái tóc loe hoe cột nhỏ, người ốm cao như lêu nghêu như cây sậy . Nhưng với ai anh

không biết, riêng với anh, em vẫn là cô bé ngày xưa để anh trân trọng giữ gìn .

Chợt anh hạ giọng thì thầm :

- Em có biết không ? Đã mười năm trôi qua, nhưng kỷ niệm về em không giây phút nào anh quên.

- Kỷ niệm đẹp của tuổi thơ làm sao quên được . Nhưng chuyện đó rồi sẽ ôn lại sau. Còn bây giờ nhà em đã chuẩn bị phòng cho anh cùng hai bác rồi . Anh hãy về phòng nghỉ ngơi. Chiều, anh Hai đi làm về mặc sức cho cả hai hồi tưởng quá khứ .

Vĩnh Kha cười :

- Được rồi . Hai bác có ở nhà không nhỏ ?

- Ba mẹ em đi Long Khánh, có lẽ chiều mai mới về .

Nghe tiếng Như Nguyễn trò chuyện cùng người lạ trên phòng khách, vú Lan từ nhà sau vội đi lên.

Thấy vú Lan, Như Nguyễn vội nắm tay vú, nũng nịu hỏi :

- Đồ vú nhìn ra ai đây ?

Vú Lan nheo nheo đôi mắt già nua nói cùng Như Nguyễn :

- Vú già rồi làm sao nhớ hết bạn con ?

- Thì vú nhìn cho kỹ và cố nhớ xem là ai ?

Bà vú chiều ý cô chủ, nên cố nhìn Vĩnh Kha kỹ hơn . Cũng gương mặt hình chữ điền, cũng nụ cười miệng rộng đầy đặn ông và nhất là một nốt ruồi to nằm khuất bên cổ tay trái làm bà gợi nhớ tới một người quen đã có một thời cùng Khắc Vĩ, Như Vân, Như Nguyễn chơi đùa, chạy nhảy khắp nơi trong ngôi nhà này .

- Là Vĩnh Kha, người mà ông bà nhắc nhở hơn tháng nay.

Như Nguyễn cười khúc khích :

- Trí nhớ của vú thật tuyệt vời . Con thưởng vú nè .

Dứt lời, cô hôn nhẹ lên đôi má nhẵn nheo của vú Lan đầy triu mến . Nhìn cứ chỉ đáng yêu đầy hồn nhiên của Như Nguyễn, Vĩnh Kha thầm nghĩ :

"Cô bé tuy trưởng thành nhưng tính tình cô chẳng khác ngày xưa. Vẫn nũng nịu, hồn nhiên, bướng bỉnh và vẫn đầy lòng nhân ái bao la". Là cô đấy, người bạn thuở ấu thơ rồi đây cũng sẽ là bạn đời, người cùng anh chia ngọt sẻ bùi . Chợt nghĩ đến ngày anh cùng cô trao nhẫn cưới, anh cảm thấy một niềm hạnh phúc rộn rã dâng trào. Rồi đây ngày ấy sẽ đến !

oOo

Bữa cơm tối rồi cũng đi qua. Như Nguyễn lặng lẽ rút lui về phòng, để Khắc Vĩ và Vĩnh Kha tâm sự sau nhiều năm xa cách .

Ngồi trên chiếc ghế đá đặt cạnh bàn học quen thuộc, Như Nguyễn bỏ sách

vớ sang một bên, cô muốn thư giãn đầu óc sau những giờ học căng thẳng bằng cách đọc những truyện dịch của văn học thế giới, vừa giải trí, vừa giúp tâm hồn mình thêm phong phú .

Mở quyển "Thằng gù trong nhà thờ Đức Bà", Như Nguyễn coi tiếp phần dở dang. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập . Như Nguyễn đứng dậy đến bên chiếc bàn nhỏ kê sát đầu giường, cô nhát máy :

- Alô. Xin hỏi ai ở đầu dây ?

- Anh đây Nguyễn !

Tim Như Nguyễn đập rộn rã khi nghe tiếng người thương sau bao ngày xa cách . Nhưng cổ nén lòng cổ thản nhiên:

- Sao anh không đi luôn đi, gọi đến em làm gì ?

Giọng Cổ Thạch cười nho nhỏ vang lên bên tai cô:

- Đừng giận anh mà nhỏ ! Anh nhớ nhỏ nhiều lắm .

Anh bỏ đi không một lời nhắn nhủ cùng "người ta" . Không biết trong thâm tâm anh coi "người ta" là gì ?

- Em đừng giận, đừng hờn anh làm đau tim anh lắm, nhỏ ơi! Anh đi vì muốn xây dựng tương lai cho hai đứa . Hơn nữa, anh muốn cha mẹ em yên tâm khi trao gởi đứa con gái yêu của mình cho anh.

Như Nguyễn cảm động, cô nhẹ giọng:

- Anh đang ở đâu ?

- Lâm Đồng ! Hiện anh đang ở nhà chú Út . Hằng ngày, anh theo chú học hỏi giao tiếp, kinh nghiệm trong kinh doanh.

- Anh có quen không ?

- Sao thích nghi lệ được, khi một người quen với nếp sống hừng thụ sung sướng . Nhưng vì em, vì tương lai của hai đứa mình, anh hứa sẽ không để em thất vọng .

Như Nguyễn cười rạng rỡ như đang có Cổ Thạch bên cạnh, giọng cô ngọt ngào thổ thê bên tai anh âm thầm nhớ thương:

- Em nhớ anh lắm ! Anh thật ác ! quá ác khi nỡ để cho người ta bao đêm nhỏ không biết bao nhiêu giọt lệ vì nhớ thương lo lắng .

Nghe em nói, anh hình dung được cảnh từng đêm trong căn phòng vắng lặng, em nằm nhỏ lệ trông tin người xa cách làm anh đau lòng quá, nhỏ ơi. Đừng buồn, đừng nhớ anh qua, kéo nhỏ sinh bệnh . Hãy đợi anh về, anh sẽ đền bù cho em tất cả . Cho anh gởi tặng em nụ hôn thương nhớ của những ngày xa cách .

Nụ hôn gió Cổ Thạch vang lên trong máy, Như Nguyễn nhẹ nhàng nói :

- Tạm biệt !

Đánh đổi bao ngày xa cách để anh xây dựng tương lai, Như Nguyễn hoàn toàn chấp nhận cảm giác nhớ nhung về anh, cô sẽ đợi anh về . Trong thời gian này, cô sẽ tìm cách tâm sự cùng Vĩnh Kha, mong anh hiểu mà thông

cảm cho cô...

- Nguyễn ơi ! Đi chơi với anh và thằng Kha, nhỏ !

Như Nguyễn mở cửa phòng . Thấy Vĩnh Kha đứng bên cạnh Khắc Vĩ, cô nói :

- Sao anh không nghỉ ngơi cho khỏe ? Cả ngày ngồi trên máy bay mệt đừ lắm đấy !

Kha lắc đầu cười :

- Về thăm lại quê hương, anh rất hạnh phúc và không muốn nghỉ ngơi một tí nào . Còn Khắc Vĩ, cậu có mệt không ?

- Tôi cũng hơi mệt một chút, vì cả ngày theo công trình, song vẫn có thể đi chơi suốt đêm được . Như Nguyễn ! Đi một vòng thành phố với anh hai nghe nhỏ ? Còn sớm chán !

- Hai anh có biết mấy giờ rồi không ?

Nhìn đồng hồ, Vĩnh Kha đáp :

- Hơn mười một giờ . Nhưng chúng ta vẫn có thể ra quán uống nước được như thường . Chiều anh một lần đi nhỏ ?

Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của anh, cô không thể từ chối :

- Được . Em cùng đi với hai anh.

Cô quay vào phòng khoác thêm chiếc áo choàng da khá dày rồi đi theo hai anh.

Mặc dù trời đã khá khuya, song thành phố vẫn tấp nập xe cộ qua lại . Ba người vào uống nước ở một quán nhỏ ấm cúng nhưng vắng khách . Vĩnh Kha có vẻ thích thú không khí vắng vẻ này . Anh thoải mái khi ngã người xuống chiếc ghế tựa lưng êm ái .

Như Nguyễn nhìn quanh nói :

- Quán này vắng vẻ vì không phải là Pagode, Brodard, Tigôn hay Hoàng Gia...

Vĩnh Kha cười hỏi :

- "Nhím" có vẻ rảnh quá nhỉ ? Thế tại sao uống nước ở Brodard hay Tigôn gì đó thì lại không vắng vẻ ?

- Tại vì nó giữa thành phố, và vì thiên hạ quan niệm uống nước ở đó mới sang, mới là "dân chơi" .

Vĩnh Kha nháy mắt với Khắc Vĩ, rồi anh bảo Như Nguyễn :

- Anh lại không thích sang. Anh thích uống nước trong cái quán thật vắng, có nhạc, có "Nhím" bên cạnh cũng đủ hạnh phúc rồi .

Khắc Vĩ đứng dậy tìm cơ hội rút lui:

- Hai người ngồi nói chuyện một lát . Tôi đi gọi điện thoại và mua thuốc lá .

Vĩnh Kha nhìn Như Nguyễn qua ánh đèn mờ trong quán :

- "Nhím" càng lớn càng đáng yêu. Vừa sinh động, vừa hồn nhiên giản dị .

Chắc ở giảng đường quen nhiều bạn lắm nhỉ ?

Như Nguyễn cười thoáng một chút kiêu hãnh thật dễ thương :

- Tất nhiên rồi . Với Như Nguyễn, sống mà không có bạn, khác nào sống trong một miền sa mạc khô khan.

Vĩnh Kha chợt nói :

- Giữa "Nhím" lúc này và "Nhím" lúc trước bữa cơm tối là hai người hoàn toàn khác nhau.

Như Nguyễn thầm giật mình trước sự nhạy cảm của Vĩnh Kha:

- Có gì khác đâu hở anh ?

- Khác chứ . Một Như Nguyễn mở cửa cho anh vào, tuy vui vẻ chào đón anh nhưng lại chất chứa nhiều tâm sự . Còn Như Nguyễn bây giờ là một người hoàn toàn hồn nhiên thoải mái . Anh rất thích con người lúc này của em, nó rất gần gũi chứ không lạnh lùng khó hiểu . Có phải em đã gặp chuyện buồn phiền nhưng đã giải quyết được rồi, phải không ?

Như Nguyễn gật đầu không phủ nhận lời nói của Vĩnh Kha nói :

- Phải .

- Nếu gặp chuyện buồn vui, "Nhím" có thích tâm sự cùng anh không ?

- Em cũng thường tâm sự cùng anh Hai, nhờ anh ấy lời khuyên hữu lý . Giờ có thêm anh càng tốt . Em xem anh như một người bạn tri kỷ, dù chúng ta có khoảng thời gian cách xa nhau khá lâu, nhưng không vì vậy mà tình cảm của chúng ta phai nhạt dần đi.

Ngước nhìn thật lâu vào mắt Vĩnh Kha, Như Nguyễn khẽ tiếp :

- Em vẫn nhớ sinh mạng mình còn có được như ngày hôm nay là do anh ban tặng cho em.

Vĩnh Kha nhú mày định nói một điều gì đó, nhưng Khắc Vĩ trở lại nên anh lặng im.

Khắc Vĩ lên tiếng :

- Thôi mình về đi, dù gì thì Vĩnh Kha cũng cần nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ tổ chức chuyến đi nghỉ mát dài ngày, tha hồ cho cậu tham quan ngắm cảnh Việt Nam.

Vĩnh Kha uống hết ly bia của mình rồi đứng dậy thanh toán tiền . Như Nguyễn bước ra khỏi quán . Đường phố đã thật sự vắng người . Cả ba đi bộ dọc theo con phố nhỏ, những gian hàng khép kín, những mái hiên cong nhô ra ngạo nghễ . Ánh đèn không đủ sáng để nhìn rõ mặt nhau . Vĩnh Kha như trẻ con, anh đá lung tung những hòn sỏi nhỏ vương mũi giày . Như Nguyễn nắm tay Khắc Vĩ tung tăng trong nụ cười và niềm vui chợt đến, ào ạt và nôn nao, thân thương và da diết trong ánh mắt, trong hơi thở của Như Nguyễn . Giờ này không biết Cổ Thạch đã nghỉ ngơi chưa nhỉ ? Hay anh vẫn còn nằm trằn trọc suy tính tương lai của hai đứa ? Thương anh quá anh ơi ! Mong rằng đêm nay giấc mơ mang anh đến bên em để thoả lòng nhung nhớ .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 12

Chiều tàn dần, Như Nguyệt ngồi nhìn xuống vườn hoa đang vươn mình khoe sắc thắm . Từng đàn bướm thay phiên nhau hút nhụy hoa để làm đẹp thêm đời .

Hơn tháng nay, Như Nguyệt cùng Vĩnh Kha đi du lịch khắp nơi, những cuộc vui của giữa cô và anh diễn ra êm đềm thú vị . Sự chăm sóc ân cần của Vĩnh Kha đã gieo cho cô nhiều cảm xúc, nhưng pha vào đấy là nặng trĩu ưu tư. Nhiều lúc, cô muốn kể cho anh nghe về nỗi lòng của mình nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu ?

Có tiếng kèn xe quen thuộc làm đánh thức dòng suy tưởng trong lòng Như Nguyệt cô ngược nhìn xuống đường thì thấy dáng hình thân thương của một người . Quay nhanh vào trong, Như Nguyệt mở tủ quần áo, và lần đầu tiên trong đời Như Nguyệt vượt qua kỷ lục trong việc chuẩn bị cho việc trang phục, làm đẹp cho bản thân. Sau đó, cô đi như chạy thẳng xuống phòng khách .

Trong phòng không có lấy một ai, Như Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vì không phải mất thời gian trả lời với mọi người việc mình đi đâu, thời gian gặp Cổ Thạch như được thu ngắn lại . Chưa bao giờ hơn lúc này Như Nguyệt mới quý trọng giây phút được gần bên anh.

Trước mắt cô là Cổ Thạch, tia nhìn anh thăm thẳm tình yêu ngút ngàn . Anh có vẻ phong trần, rắn rỏi và nhất là chững chạc hơn trước đây. Mái tóc dài, gương mặt đầy vẻ tự tin, điềm tĩnh của một người trưởng thành thật sự .

Như Nguyệt nói trong hơi thở run rẩy:

- Anh...

Rồi cô nghẹn ngào không thốt được nỗi niềm thương nhớ xa cách .

Cổ Thạch nhìn Như Nguyệt, cười âu yếm . Anh giơ tay sửa lại cổ áo cho cô và mắng yêu:

- Nhỏ nhìn lại mình này, lồi thối như con quạ đen xấu xí .

Như Nguyệt đón nhận hạnh phúc trong cử chỉ thương yêu của anh. Hình ảnh hạnh phúc của hai người diễn ra đã lọt cặp mắt của người đang đứng trên cửa sổ vô tình nhìn thấy, và thoáng chốc ánh mắt ấy mang đầy vẻ ưu tư.

- Lên xe đi nhỏ !

Cổ Thạch cất tiếng gọi và Như Nguyệt nhanh chóng leo lên xe. Cô cảm thấy bình yên khi choàng tay siết chặt lấy vòng eo của anh, đầu ngả vào lưng hít lấy hít để mùi mồ hôi quen thuộc đầy quyến rũ đậm chất đàn ông. Và rồi xe

lao đi trong niềm hạnh phúc của cả hai.

Dừng xe trước một quán cà phê thơ mộng âm cúng như cái tên "Hương tình yêu" của quán, Cổ Thạch gửi xe rồi đẩy cửa kính bước vào bên trong.

Hai dãy bàn được đặt dọc theo bờ tường . Chính giữa là lối đi được trang trí bằng những chậu dừa kiểng .

Ở mỗi bàn có một bộ đèn nhỏ được gắn lên tường phả ánh sáng yếu ớt xuống bên dưới, nó chỉ vừa đủ sáng cho vị trí chung quanh bàn ấy .

Cổ Thạch kéo ghế giúp Như Nguyễn ngồi yên vị trí, rồi anh mới ngồi đối diện cùng cô. Chồng tay lên cằm, Cổ Thạch hơi nghiêng về phía Như Nguyễn, anh nhìn cô bằng đôi mắt mang hình bóng tình yêu say đắm khiến Như Nguyễn không giấu được lúng túng, e dè trước mọi người xung quanh.

- Anh đừng nhìn em như thế nữa, Thạch ơi!

Rồi anh đưa tay vuốt nhẹ má cô, nói bằng giọng chứa xót xa :

- Nhỏ học thi nhiều lắm hay sao mà người gầy quá ?

Như Nguyễn vô tư:

- Cả tháng nay em đi du lịch khắp nơi, chỉ có việc ăn, nghỉ ngơi, vui chơi, thế mà không lên được cân nào .

- Em cùng đi với gia đình à ?

Như Nguyễn lúng túng, nhưng cô vẫn thành thật đáp :

- À ... phải . Em đi nghỉ mát cùng gia đình, có cả người bạn thân của cha mẹ em từ nước ngoài về thăm lại quê hương .

- Anh nghĩ là có cả Vĩnh Kha !

Như Nguyễn ngạc nhiên tột độ khi nghe Cổ Thạch thốt ra tên Vĩnh Kha.

- Anh biết Vĩnh Kha ?

- Chỉ nghe nhắc đến tên nhưng chưa biết mặt . Anh còn biết cả việc em và Vĩnh Kha là đôi bạn "thanh mai trúc mã".

Cổ Thạch chiếu tia nhìn sáng quắc thẳng vào mắt Như Nguyễn .

Không lảng tránh ánh mắt anh, Như Nguyễn gật đầu xác nhận lời Cổ Thạch nói .

- Anh nói không sai. Và hai gia đình còn muốn em và Vĩnh Kha tiến xa hơn nữa . Nhưng anh biết đấy, trong cuộc đời em chỉ yêu duy nhất có một người .

Cổ Thạch cười cả mắt môi, anh lên tiếng trong giọng bồn chột :

- Sao em khờ thế nhỉ ? Một người có tương lai rạng rỡ, là nhà khoa học trẻ làm việc trong một viện nghiên cứu có tên tuổi mà không chọn, lại chọn một kẻ có đủ thứ thói hư tật xấu, sự nghiệp tương lai chỉ mới bắt đầu bằng con số không to tướng . Anh sợ rồi có ngày em buông lời hối hận trong việc lựa chọn của mình .

- Nếu có ngày đó, anh hãy làm ơn chở em đến đường Hàm Tử .

Cổ Thạch ngạc nhiên :

- Chi vậy !

Như Nguyễn cười xòa :

- Thì vô nhà thương "Chợ Quán" chứ chi !

Nghe những lời Như Nguyễn thốt ra, Cổ Thạch không nén được tình yêu trào dâng. Chưa bao giờ hơn lúc này, anh cảm thấy thật sự cần cô. Và không biết tự bao giờ môi anh đã đặt lên môi cô để hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào . Thử hạnh phúc tuyệt vời mà tạo hóa ban tặng cho loài người .

- Nhận lời làm vợ anh nghe nhỏ ?

Như Nguyễn ấp úng :

- Em sợ cha mẹ không chấp nhận, khi...

Cổ Thạch vội đưa tay che miệng Như Nguyễn, ngăn chặn những lời cô muốn nói :

- Em chỉ được quyền "yes" hoặc "no" . Còn riêng cha mẹ em, anh tính mình sẽ thuyết phục được người . Hãy tin anh !

Như Nguyễn cười rạng rỡ khi Cổ Thạch đã thật sự trưởng thành và đầy đủ bản lĩnh . Một Cổ Thạch đã thay da đổi thịt bởi sự màu nhiệm của tình yêu.

- Được sống bên cạnh người mình thì đời người con gái còn gì mơ ước hơn nữa .

Như Nguyễn thầm thì bên tai anh . Và đêm đó, trong một quán cà phê có tên gọi "Hương tình yêu" đã làm nhân chứng hạnh phúc cho hai người .

oOo

Đêm đã khuya, Vĩnh Kha đứng lặng lẽ một mình trong bóng tối với điều thuốc không ngừng rít lên liên tục trên môi. Mưa vẫn rơi lất phất rơi ướt người nhưng anh vẫn không mang, khi trong anh đang nôn nóng, muốn tìm ra một đáp án cho một câu hỏi hóc búa, mà để giải mã được nó, chỉ duy nhất một mình Như Nguyễn .

Sau những lời từ biệt với Cổ Thạch, Như Nguyễn mở giỏ xách lấy chìa khóa riêng để mở cửa vào nhà . Mưa bụi phất nhẹ trên má, tuy trời lạnh như Như Nguyễn vẫn thích bước chậm chậm trong mưa. Những âm thanh rạt rào từ trong bụi trúc, mùi hoa dạ lý thoảng qua mũi khiến cô không muốn vào phòng vội .

Bước quanh theo con đường mòn, sỏi dưới chân cô rào rạt . Ánh đèn trên lầu hai toả sáng xuống khiến Như Nguyễn ngạc nhiên. Đèn phòng Vĩnh Kha...

Vậy là anh vẫn còn thức ? Như Nguyễn bước nhẹ chân, cô không muốn làm kinh động cả nhà, nhất là bác Nhật Hào .

Giữa lúc Như Nguyễn dè dặt bước vào thì một bóng đen từ trong vườn hoa bước ra cản trước mặt . Như Nguyễn hốt hoảng bước ra cản trước mặt . Như Nguyễn hốt hoảng định la lên, nhưng bóng đen đã lên tiếng :

- Đừng sợ ! Là anh đây "Nhím".

Giọng nói Vĩnh Kha. Như Nguyễn hoàng hôn, cô phụng phịu :

- Anh làm em hú hồn ? Cứ tưởng là ai...

- Tưởng ai à ? - Vĩnh Kha cao giọng - Anh ra đây đợi em về .

- Đợi em về ư ?

- Ồ . Em đừng về phòng vội . Chúng ta đi dạo quanh vườn một chút nhé ?

- Bây giờ à ? Anh biết mấy giờ rồi không ?

- Thế em biết không ?

Vĩnh Kha hỏi vặn lại làm Như Nguyễn bực tức . Cô xẵng giọng :

- Cha mẹ còn chưa ra lệnh cho em về mấy giờ . Thế mà anh lấy quyền hạn gì mà hỏi em câu đó ?

Vĩnh Kha nổi nóng :

- Quyền hạn gì ? Quyền hạn gì ư ? Tại sao em đi chơi long nhong cùng gã đàn ông nào đó suốt cả buổi tối thì được . Còn tôi, muốn nói chuyện với em, lại hỏi tôi lấy quyền hạn gì ... Em xem tôi là ai chứ ?

Như Nguyễn mở to mắt :

- Là chưa ! Sao anh lại gây sự với em ?

Nghe Như Nguyễn bình thản, Vĩnh Kha chợt thấy mình nóng giận thật vô lý . Anh hạ giọng hỏi một điều mà thắc mắc từ chiều đến giờ . Nếu không hỏi, đêm nay anh không tài nào ngủ được .

- Xin lỗi, anh nóng quá . Như Nguyễn này ...

Vĩnh Kha ngập ngừng :

- Anh... muốn hỏi người đàn ông lúc chiều chở em đi là ai vậy ?

Như Nguyễn cắn nhẹ môi lưỡng lự, nhưng rồi cô thẳng thắn nói :

- Là người mà em muốn nương tựa suốt cuộc đời này .

Vĩnh Kha yên lặng . Trong bóng đêm, Như Nguyễn muốn nhìn xem phản ứng của anh ra sao, nhưng cô không tài nào đoán biết được, ngoại trừ vẻ yên lặng đáng sợ đang bao phủ lấy người cô .

Vĩnh Kha cố giọng tỉnh hỏi :

- Thế còn anh ?

- Là một người em quý trọng nhất trong cuộc đời này .

- Cảm ơn em đã cho anh lời giải đáp .

Dứt lời, anh quay lưng bước đi mà nghe trong lòng trăm ngàn mũi kim châm vào trái tim anh. Điều mơ ước bấy lâu nay đã tan thành mây khói, chỉ sau một câu nói tưởng chừng như đơn giản của Như Nguyễn . Nghĩa là cô chỉ quý mến anh, chứ không yêu anh, không cảm thấy cần anh trong cuộc đời này .

Từ lúc trưởng thành, Vĩnh Kha từng thề nguyện trong lòng: người để anh yêu, người để anh đi trọn cuộc đời này không ai khác hơn chính là Như Nguyễn . Cô là tình yêu là tuổi thơ trong sáng để mỗi khi Vĩnh Kha soi vào

đáy mắt trong veo ấy là thấy lại tuổi thơ của chính mình . Cô bé nhỏ lắc xắc, tóc cột nhổng đuôi gà loe ngoe vài sợi, môi luôn mím lại đầy bướng bỉnh, luôn chạy tò tò theo anh cùng Khắc Vĩ, đòi tham gia những trò chơi nguy hiểm cho bằng được . Nếu không, cô bé sẵn sàng ăn thua đủ mọi cách, và tuyệt chiêu được Như Nguyễn lặp đi lặp lại nhiều lần buộc anh và Khắc Vĩ đầu hàng không khác hơn là "vũ khí nước mắt để bọn con trai như anh không tài nào thắng được .

Chẳng lẽ rồi đây anh mất cô bé đáng thương ấy vĩnh viễn ư ? Không . Anh không cam tâm chấp nhận . Bằng mọi cách, Như nguyện phải thuộc về anh, dù anh không phải là người đàn ông duy nhất để cô trao gởi trái tim, nhưng thời gian sống gần gũi, anh tin mình sẽ có được cô khi anh mang cho cô tất cả . Tình yêu, hạnh phúc, nổi tự hào khi cô được mọi người gọi bằng danh xưng bà Triệu Vĩnh Kha, phu nhân của một nhà khoa học trẻ tên tuổi . Đó chẳng phải là niềm mơ ước của tất cả các cô gái trên đất Mỹ hoàn tráng, hoa lệ là gì ?

Vừa thất vọng đó, rồi Vĩnh Kha lấy lại lòng tin đó .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 13

Trở về nhà sau giờ tan học, Như Nguyễn bước vào phòng khách . Như nguyện cảm thấy một bầu không khí nghiêm trang đáng sợ, mặc dù nơi ghé xa lông chỉ có ba mẹ cô hiện diện .

Nén hồi hộp lo âu trong lòng, Như Nguyễn tạo vẻ hồn nhiên vô tư như mọi khi, nói :

- Thừa ba mẹ con đi học về .

Rồi lệ làng định lui về thế giới riêng mình để lánh nạn, nhưng cô vẫn không thoát được, khi giọng ông Lê Vũ cất lên :

- Lên phòng thay đổi trang phục rồi xuống đây, ba có chuyện quan trọng muốn nói cùng con.

Như Nguyễn đành xù giọng :

- Dạ .

Ngồi yên vị trên ghế bên cạnh mẹ, đối diện với cha, Như Nguyễn lặng lẽ chờ đợi . Câu chuyện có lẽ rất quan trọng đối với cô.

Ông Lê Vũ đưa ống tẩu rít một hơi thuốc . Ông bắt đầu câu chuyện :

- Con cảm thấy Vĩnh Kha thế nào ?

Như Nguyễn cẩn trọng đáp :

- Là một người đàn ông rất tốt .
- Có xứng đáng để con nương tựa suốt đời không ?
- Tại sao cha lại hỏi con điều đó ?
- Hai bác Nhật Hào đã bỏ lễ đám hỏi con cho Vĩnh Kha, và cha mẹ đã đồng ý .

Như Nguyễn mở to mắt, gương mặt lộ vẻ bất bình :

- Cha mẹ không cần biết ý của con ư ?

Bà Lê Vũ vỗ nhẹ lên tay Như Nguyễn . Bà dịu dàng :

- Điều cha mẹ làm là ước muốn duy nhất mang lại hạnh phúc đến cho con. Mà Vĩnh Kha là hiện thân cho những điều kiện cha mẹ mong muốn .

Như Nguyễn cay đắng :

- Hạnh phúc gì khi phải sống bên cạnh người mình không yêu ?

Ông Lê Vũ chau mày :

- Thời gian sẽ xóa dần khoảng cách khi bên cạnh con là một người đàn ông rộng lượng, yêu thương con bằng cả trái tim chân tình . Huống chi người con gái bao giờ cũng dễ xiêu lòng hơn đàn ông . Cha nghĩ là con gái nên lấy người yêu mình, hơn là lấy người mình yêu. Nếu không sẽ khổ lắm, con gái .

Như Nguyễn bướng bỉnh :

- Chẳng thà khổ với người mình yêu, hơn là sống một người mà không có chút tình cảm . Với anh Kha, con xem chẳng khác gì anh Vĩ, đó chỉ là tình cảm anh em, không điều gì thay đổi được . Xin cha hãy hiểu cho con.
- Vậy con yêu ai ? Cái thằng Cổ Thạch gì đó chẳng lẽ chưa chịu rút lui khi đã biết được ý định cha rồi ư ?

Như Nguyễn ngạc nhiên tột độ, có lẽ trong đời cô, chưa điều gì làm cô ngạc nhiên bằng điều ông Lê Vũ vừa nói :

- Cha nói sao ... Cổ Thạch ... sao cha biết Cổ Thạch ?

- Do con bác Phiên nói cho cha rõ về nó . Một thằng thanh niên đã gần ba mươi tuổi đầu mà chẳng có lấy một sự nghiệp gì nên thân, chỉ giỏi tài ăn chơi, cặp bồ, quây phá . So với Vĩnh Kha, thằng đó có gì hơn, nếu không muốn nói là quá thua kém .

- Con bác Phiên mà cha nói là ai, sao con không biết ?

- Bác Phiên là một người bạn cũ của cha. Con trai bác ấy là Vũ Thắng, nó từng quen biết Cổ Thạch qua các cuộc đua xe gì đó . Cũng may, nhờ Vũ Thắng, cha mới biết rõ về Cổ Thạch . Nói tóm lại, thằng đó chỉ giỏi tài "phá gia chi tử" . Lấy nó, con chỉ còn đường xuống vực thẳm . Cha biết nên không bao giờ chấp nhận một thằng rề như nó đâu ?

- Thì ra, cha âm thầm gặp Cổ Thạch . Nhưng anh ấy không giống như những gì cha nghĩ đâu. Sắp tới, anh sẽ thay gia đình tiếp quản ngân hàng Á Phong. Với tài năng sẵn có, con tin chắc trong tương lai anh không thua bất cứ người đàn ông nào . Hơn nữa, Cổ Thạch có được một điều mà Vĩnh Kha

không thể nào có được . Cha có biết điều đó không ?

Ông Lê Vũ cố nén bức dọc :

- Điều gì ?

Như Nguyễn buông giọng :

- Đó chính là tình yêu của con. Con thật sự yêu Cổ Thạch . Suốt cuộc đời này, ngoài Cổ Thạch, con không đồng ý lấy bất kỳ người đàn ông nào khác . Ông Lê Vũ nổi giận thật sự trước vẻ bướng bỉnh đầy ngoan cố của Như Nguyễn . Ông đập tay lên bàn thật mạnh, nói một hơi dài :

- Con dám thách thức cha ư ? Nếu không lấy Vĩnh Kha, con hãy rời khỏi gia đình ngay lập tức . Cha không muốn đứa con mình yêu thương được nuông chiều quá rồi sanh hư đốn, làm bề mặt cha mẹ . Giữa người lớn với nhau cần giữ chữ tín làm đầu . Hơn nữa, bác Hào là người ơn với cha, không có Triệu Nhật Hào thì không có Thẩm Lê Vũ và nếu không có Vĩnh Kha thì không tồn tại Như Nguyễn để mà đối cha như ngày hôm nay.

Ngừng lại một chút như để dịu lại bớt cơn giận trong lòng, ông lại tiếp :

- Chẳng thà cha mất con chứ không để sứt mẻ tình cảm giữa hai gia đình . Từ con rồi, cha có lý do để mà ăn nói . Giờ cha nói lại lần cuối, giữa cha mẹ và Cổ Thạch, con chỉ quyền chọn một trong hai.

Mặt Như Nguyễn tái đi khi nghe lời ông Lê Vũ nói . Cô run rẩy nói trong nghẹn ngào :

- Cha nở đôn con vào bức tường cùng đó ư ? Cha không yêu thương con thì con còn sống trên đời này để làm gì ?

Vừa dứt lời, Như Nguyễn buông mình chạy ra khỏi phòng khách . Sẵn chiếc xe đậu trước sân, cô nhảy lên vọt lẹ trong tâm trạng khủng hoảng thật sự, khi làm Như Nguyễn biết không còn cách nào ngăn cản được cha mình, một người vốn được mệnh danh là "trái tim sắt đá" trong thương trường .

Và rồi một tai nạn cũng xảy ra khi Như Nguyễn chạy xe trong một tâm trạng hoảng loạn, đã thể lại với một tốc độ không cho phép khi lưu thông trên đường phố .

o O o

Hơn ba giờ trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở . Bên ngoài, cả gia đình Như Nguyễn như ngồi trên đống lửa khi không biết số phận của Như Nguyễn ra sao.

Vĩnh Kha vốn tính trầm tĩnh, nhưng trước tai nạn xảy ra cho mình về trầm tĩnh xưa nay. Bước chân cứ đưa anh đi tới đi lui đầy sốt ruột lẫn lo âu.

Bà Vũ thì quá mệt mỏi, ngồi dựa trên bờ vai vững chãi của chồng, đôi mắt bà sưng húp cả lên.

Và rồi cánh cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra. Vị bác sĩ trưởng khoa chịu trách nhiệm cho cuộc giải phẫu của Như Nguyễn bước ra với khuôn mặt mệt mỏi, tái xanh, khi suốt ba tiếng đồng hồ, ông đã vật lộn với tử thần để giành

lại sinh mạng của một cô gái đẹp đáng yêu.

Nhanh như chớp, Vĩnh Kha lao tới cạnh bác sĩ, anh nôn nóng hỏi :

- Bác sĩ ! Cô bé có hy vọng vượt qua nguy hiểm không ?

Vị bác sĩ mệt mỏi trả lời :

- Tùy vào ý chí của cô bé !

Rồi ông chép miệng, tiết lộ một điều đáng sợ :

- Nếu cô bé không sớm tỉnh lại, thì sẽ trở thành một người với đời sống thực vật .

Cả gia đình Như Nguyễn sững sờ trước điều bác sĩ vừa báo . Bà Lê Vũ gần như chết điếng trên tay chồng .

Trong căn phòng chăm sóc đặc biệt, Như Nguyễn nằm đấy như không còn biết gì trên thế gian này nữa . Tay buông xuôi, mắt khép kín, mái tóc dài xinh đẹp óng ả không còn nữa, thay vào đó là một mảnh băng trắng băng kín đầu ôm trọn gương mặt . Người cô chẳng chit những dây ống .

Vĩnh Kha thật sự đau lòng trước hình ảnh thương tâm này . Còn đâu dáng cô tung tăng chạy nhảy, hái hoa, bắt bướm, đùa giỡn cùng con Mi Nô trong vườn, còn đâu tiếng giòn tan tinh nghịch . Vì ai, cô lại ra nông nỗi này ?

Quyết định gắn chặt đời anh và cô là đúng hay sai ? Nếu đúng sao cô lại phản ứng kịch liệt như vậy ? Để cuối cùng là kết quả thảm khốc này ?

Vĩnh Kha ngồi đấy trầm tư nhưng suy nghĩ miên man về anh, về cô, về gã đàn ông thứ ba đã chiếm được trái tim cô. Và Vĩnh Kha chợt phát hiện một điều tưởng chừng như anh không thể chấp nhận được : Người thứ ba là anh chứ không phải bất kỳ người nào khác . Nếu như thế thì người dòn Như Nguyễn vào bước đường cùng là anh, một người từng thề với lòng sẽ mang hạnh phúc đến cho cô, để nụ cười ngự trị mãi trên môi xinh đẹp, để đôi mắt luôn rạng rỡ tình yêu. Thế nhưng hạnh phúc anh chưa mang đến cho cô thì niềm bất hạnh đã đến . Anh phải làm sao đây ?

Vĩnh Kha thật sự điên đầu với câu hỏi mình tự đặt ra. Và rồi trí óc anh chợt lóe sáng lên tia hy vọng dù mỏng manh . Chỉ có một người có thể cứu được Như Nguyễn từ bên kia thế giới trở về, dù biết rằng quyết định này đau buốt trái tim anh.

Vĩnh Kha đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt khép hờ như say ngủ của cô. Anh nói thật khẽ :

- "Nhím" em ! Đôi mắt khép hờ như say ngủ của em đã nhốt chặt linh hồn của anh Triệu Vĩnh Kha này mất rồi . Nhưng dù sao anh cũng mong em hạnh phúc, thật sự hạnh phúc trong sự lựa chọn của mình .

- Tạm biệt em, mong ngày gặp lại !

Vĩnh Kha đứng dậy rời ghế bước khỏi phòng . Trước khi bước đi, anh còn lưu luyến nhìn cô lần cuối . Anh sợ năm tháng vô tình làm phai nhạt hình

bóng cô trong tim nên cố giữ giây phút này .

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 14

Cổ Thạch ngồi nơi căng tin bệnh viện nghe ông Lê Vũ thuyết giảng một hồi lâu rồi mới được phép lên phòng chăm sóc đặc biệt thăm Như Nguyệt .

Cổ Thạch ngồi đó lặng ngắm Như Nguyệt . Cô đã ốm đi khá nhiều, chỉ một tuần lễ nằm trên giường với cơn mê sâu. Cô không nhận thức được gì sau tai nạn hôm đó, để quanh cô có biết bao người đau lòng . Trong đó người đau khổ không thua kém gì cha mẹ cô là anh. Anh thầm nhủ : nếu đánh đổi sinh mạng cô bằng sinh mạng anh, anh cũng vui lòng .

Hiện tại, anh được cha mẹ cô cho phép tiến đến con đường hạnh phúc cùng cô. Thế nhưng sao cô lại nằm yên lạnh lùng, chẳng chút hân hoan khi được toại nguyện điều mà bấy lâu nay mình trông đợi .

Trời càng lúc càng khuya, bệnh viện vắng lặng và yên ắng chìm vào giấc ngủ . Chỉ riêng Cổ Thạch ngồi đó, không ngừng đưa mắt nhìn cô say đắm . Nắm nhẹ bàn tay trắng mịn thon nhỏ yêu dấu, anh nhỏ giọng vào tai cô lời yêu thương nồng cháy, mong cô hiểu và sớm tỉnh dậy cùng anh đi trọn đường tình .

- Tỉnh dậy đi cô bé của anh ! Đừng ngủ nữa, đừng đùa với anh nữa, bé ơi. Cha mẹ em đã chấp nhận anh, hãy tỉnh dậy và hưởng chia hạnh phúc cùng với anh đi nào .

Gương mặt Như Nguyệt vẫn bình thản, yên lành trong giấc mộng dài chỉ riêng mình cô đối diện .

Đột nhiên, khóe mắt sâu đầy nghị lực của Cổ Thạch chảy dài hai hàng nước mắt thật hiếm hoi, như có lần anh nói thật như đùa : "Nam nhi đổ máu không đổ lệ", hay "nước mắt đàn bà chảy xuôi, nước mắt đàn ông chảy ngược về tim" để khẳng định khí phách cứng cỏi của mình . Nhưng trước Như Nguyệt trước tình cảnh đầy bi đát của cô, anh không cầm được nước mắt nên đành để mặc nó tuôn rơi:

- Tỉnh dậy đi em, hãy tỉnh dậy đi !

Em còn nhớ kỷ niệm lần đầu hai ta gặp nhau không ? Riêng anh, suốt đời này cho đến ngày nhắm mắt anh vẫn không quên ngày trời đất giao hòa để gặp em. Đêm đó, em thật tuyệt vời trong mắt của anh. Vẻ đẹp thiên thần được kết hợp cả tính gai góc đã cuộc mắt vẻ lạnh lùng, hờ hững vốn có của anh, để nghe trái tim mình lần đầu tiên đập sai nhịp .

Rồi từ mình yêu nhau, có với nhau bao nhiêu kỷ niệm vui buồn, nhưng đối với anh đó là những ngày tháng mật ngọt . Kiếp này cho đến kiếp sau nữa, kiếp sau nữa, anh vẫn nguyện bên em trọn đời, cùng em chia sẻ cay đắng ngọt bùi .

Cổ Thạch thần thờ nói như kẻ mộng du, vẻ đau khổ in đậm trên khuôn mặt rần rở và từng giọt, từng giọt nước mắt đàn ông đã rơi xuống đáp trên đôi môi hình trái tim khô héo của người mình yêu.

- Sao không chịu thức dậy cùng anh hả bé ? Không chịu cùng anh đi phố, đi tham quan cảnh đẹp của thiên nhiên. Em biết không ? Anh đã từng mơ ước có một ngày cùng em đến xứ sở hoa anh đào, có đỉnh Phú Sĩ quanh năm tuyết phủ trắng xóa, được cùng em đến thăm thành Paris tráng lệ nguy nga với những truyền thuyết hào hùng . Thế mà giờ đây ước mơ của anh không thực hiện được . Em bảo em thương anh, yêu anh hơn cả tình anh trao cho em, vậy sao em không thức dậy để chứng minh lời hứa của mình ?

Nhớ có lần em bảo sẽ sinh cho anh một tá đứa con đủ lập một đội bóng đá, để cho chúng đùa nghịch, cho không khí vắng lặng nhà anh thêm sinh động hẳn, lên khi em chính thức là con dâu trong gia đình . Anh rất sung sướng trong giây phút chờ đợi cái ngày hạnh phúc đó, nhưng rồi anh có đợi được không, khi em trốn tránh anh, em cố tình không thực hiện lời hứa bằng cách lánh mình trong giấc ngủ dài . Em là một người xấu lắm ! Trên đời này, người xấu nhất là người không giữ lời hứa, chẳng lẽ em lại là loại người đó sao ?

Cổ Thạch không biết phải làm sao để Như Nguyệt tỉnh dậy . Anh phải làm sao để cô thoát khỏi cơn mê dài và nỗi ám ảnh của sự chết chóc để trở về bên anh, yêu đời, hồn nhiên như chim sáo ngày nào .

Cổ Thạch như thân cây bị đốn ngã, anh gục đầu xuống giường . Trời ơi! Anh phát điên lên mất ...

Bỗng ... đột nhiên anh giật mình, rồi cố căng người nghe ngóng . Đâu có một âm thanh ngoài tiếng rừ rì của máy lạnh ?

Nhưng một cảm nhận từ đâu ủa tới làm anh như tỉnh lại . Anh từ từ ngồi thẳng dậy và mở to mắt nhìn Như Nguyệt .

Và anh suýt la lên. Dường như anh vừa trông thấy mi mắt cô khẽ rung nhẹ . Anh nhìn kỹ hơn, tập trung vào khuôn mặt cô vẫn bất động, nhưng có cái gì lay nhẹ nơi khuỷu tay anh, Cổ Thạch nhìn xuống ngón tay cô, những ngón tay cứng đờ đang khó nhọc co duỗi muốn bấu lấy anh.

Chỉ suýt nữa thôi, Cổ Thạch đã ngất đi vì mừng rỡ, chồm lên gần cô, anh khẽ gọi :

- Nguyệt ơi ! Em tỉnh rồi sao ? Em hãy mở mắt nhìn anh đi !

Đôi mắt cô lay động như đáp lại lời Cổ Thạch . Không còn nghi ngờ gì nữa, anh mừng rỡ lính quỳnh chồm lên nhún liên hồi vào nút chuông trên tường .

Chỉ thoáng chốc sau đó, những bước chân của y tá, bác sĩ đã dồn dập vang lên trước cửa phòng .

oOo

Đứng ngoài hành lang chăm sóc đặc biệt, Cổ Thạch nhấp nhòm mãi không yên. Cho đến khi cô y tá bước ra gọi tên anh. Cổ Thạch đưa mắt nhìn ba mẹ Như Nguyễn ngẩn ngại, khi thấy khuyến khích của họ, anh vội bước ngay vào phòng .

Như Nguyễn nằm trên giường trong tươi tỉnh hơn vài giờ trước đây. Cô nhếch miện cười và khó nhọc chìa tay ra với anh.

Bước vội đến bên cô, Cổ Thạch nắm lấy bàn tay gầy yếu của cô. Anh nói trong xúc động :

- Mừng em đã trở về bên anh !

Như Nguyễn khẽ lắc đầu, nói ngắt quãng :

- Anh thấy đó ... những gì Như Nguyễn này đã hứa thì suốt đời không quên.. Em không phải là người xấu như anh đã gán cho em vài giờ trước đây .

Cổ Thạch cười mà nước mắt rung rung, thứ nước mắt long lanh, đọng đầy hạnh phúc .

- Anh xin lỗi !

- Không lỗi phải gì hết, em hiểu anh. Nhưng mà Cổ Thạch ...

Như Nguyễn ngập ngừng nói khi cô đưa tay vuốt nhẹ gương mặt được băng kín trắng xóa .

- Em sợ rồi đây gương vẽ đẹp "thiên thần" mà anh yêu sẽ không còn nữa .

Thay vào đây là một con "ác quỷ" sẽ làm anh ghê tởm tránh xa.

- Em nói gì bi quan thế ? Gương mặt em rồi sẽ lành .

Như Nguyễn đưa tay ngăn những lời Cổ Thạch sắp nói tiếp :

- Sẽ lành nhưng không có nghĩa là sẽ trả lại cho em vẻ mặt như xưa. Em biết cả người mình lao đầu vào xe thì gương mặt làm gì tránh khỏi thương tích nặng nề .

Kéo ghế ngồi xuống cạnh Như Nguyễn, một tay Cổ Thạch nắm lấy tay cô như củng cố niềm tin, một tay anh vuốt nhẹ khuôn mặt được băng trắng xóa . Anh đưa mắt nhìn thẳng vào ánh mắt Như Nguyễn, như muốn truyền niềm tin yêu cho cô : Anh yêu em không chỉ vì vẻ đẹp bên ngoài, mà yêu cả vẻ đẹp bên trong một tâm hồn ngang bướng nhưng cũng đầy bao dung rộng lượng .

Anh trầm giọng tâm sự :

- Nhỏ biết không ? Lần đầu gặp nhỏ, anh đã bị chinh phục bởi vẻ đẹp bề ngoài đầy thu hút . Nhưng sau anh mới phát hiện một điều thú vị là anh đã yêu chính tâm hồn em. Nếu anh cưới em chỉ vì em đẹp nhưng tâm hồn rỗng tuếch, khác nào anh cưới một con búp bê không hồn thì làm sao nói trọn câu "ăn đời ở kiếp".

Như Nguyễn mắt long lanh sáng ngời lên khi cô đã thực sự hiểu những lời Cổ Thạch nói, tuy vẫn chưa thật sự gạt bỏ được nỗi mặc cảm trong cô.

Như Nguyễn đáp ứng :

- Nhưng ... em không quen...

Bật cười nhìn cô, anh nói :

- Anh hiểu những người con gái đều coi trọng nhan sắc mình, nhất là những cô gái đẹp như em. Được rồi, được rồi . Anh có quen với một người bạn là bác sĩ thẩm mỹ bên Nhật, hy vọng với tài năng của anh ấy sẽ giúp em trở lại như xưa.

Như Nguyễn im lặng suy nghĩ những điều Cổ Thạch vừa nói .

Thấy vẻ ưu tư in đậm trong đôi mắt cô, Cổ Thạch cúi xuống hôn khẽ vào cô, âu yếm nói :

- Yên tâm đi bé ! Anh sẽ lo thủ tục cùng em sang Nhật .

Như Nguyễn mừng rạo rỡ :

- Thật không anh ?

- Với em quan trọng nhan sắc, riêng anh thì không . Lỡ yêu rồi xấu đẹp gì cũng thuộc về mình .

Dẫu môi phụng phịu, cô đáp :

- Bây giờ còn yêu người ta thì hùng hồn nói thế . Sau này nhìn ngắm mãi khuôn mặt "ác quỷ", thế nào anh cũng ghê sợ tránh xa.

Cổ Thạch nhăn mặt :

- Nhỏ có tin anh bóp mũi cho nhỏ chết ngắt luôn không ?

Như Nguyễn cười tinh ranh:

- Không tin. Vì ai từng nói vài giờ trước đây "kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa nguyện bên em trọn đời, cùng chia sẻ buồn vui".

- Nhỏ dám ngạo anh há !

Như Nguyễn cười long lanh rạo ngời khi cô biết "ngày mai" của đời cô đã thật sự bắt đầu từ hôm nay. Nhưng lại phiền vì một nỗi, trong khi cô lại ray rứt nhớ về một người, một người cô mang nợ mà có lẽ trong suốt cuộc đời này cô trả mãi không xong.

Tiếng Ngân Trong Gió

Chương 15

Mùa đông thường âm đạm với cảnh vật buồn thiu, với lá vàng rụng lác đác, nhưng với vườn nhà Như Nguyễn thì khác hẳn . Mùa đông đến, hoa trạng nguyên nở đỏ rực cả khoảng sân, màu đỏ của sức sống, của vui tươi.

Chiều nay, Như Nguyễn ngồi trên chiếc ghế đá xích đu quen thuộc . Tay chống cằm, đôi mắt long lanh dưới hàng mi cong dài tinh nghịch nhìn theo đôi cánh bướm đang nô giỡn dưới những cụm trạng nguyên đầy thích thú . Tâm hồn cô thật sự tin tưởng, khi cô hiểu cuối cùng rồi ước muốn của mình rồi cũng trở thành hiện thực, nghĩa là ông Lê Vũ đã chấp nhận Cổ Thạch . Chẳng những thế, người còn quý trọng thương yêu anh không kém gì cô. Vậy thì cô còn mơ ước gì hơn ?

Đưa tay sờ chiếc băng trên má, Như Nguyễn thầm nhủ : cũng nhờ nó mà cô có được như ngày hôm nay, ngày mà thần hạnh phúc thật sự mỉm cười cùng cô.

Đang ngồi với những suy nghĩ mông lung thì bất chợt bé Thương, con bác Tám quản gia mang vào cho cô một phong thư niêm kín . Như Nguyễn hồi hộp, run rẩy khi cô nhận ra đó là thư của Vĩnh Kha. Từ ngày bị tai nạn đến nay, cô không gặp lại anh lần nào . Cô nôn nóng xé bao thư.

Cali, ngày ... tháng ... năm...

Như Nguyễn thương

Xin phép em cho anh gọi lại lần cuối cái tên lên đầu ái của một thời anh yêu thích : "bé Nhím". Anh biết gọi thế sẽ làm buồn lòng Cổ Thạch không ít, nhưng kỷ niệm giữa đôi ta đâu chỉ quen biết nhau một sớm một chiều, mà kỷ niệm đó gắn liền từ thuở ấu thơ thì đâu dễ dàng xóa sạch được . Chắc là Cổ Thạch hiểu mà thông cảm cho anh và em.

Đọc đến đây chắc là em đang nôn nóng muốn biết về hoàn cảnh hiện tại của anh lắm, phải không nhỉ ? Nếu thế, anh nói cho em biết ... Anh đang bị khủng hoảng tinh thần ghê gớm, nhưng anh tin rồi thời gian sẽ giúp anh lấy lại phong độ trước đây. Còn hiện tại, anh là một tên "đào ngũ" chạy trốn tình yêu, chạy trốn con người chứa đầy lòng vị kỷ của anh - rất may là anh kịp thời nhận ra. Nếu không, suốt cả cuộc đời này, anh có ăn năn hối hận cũng muộn màng .

Như Nguyễn thương !

Cổ Thạch đúng là mẫu người đàn ông lý tưởng, xứng đáng để em nương tựa suốt đời . Anh thật sự chúc phúc và chia mừng cùng em. Còn anh, em hãy an tâm, anh tin sau cú sốc tình cảm này anh sẽ quyết tâm làm lại cuộc đời .

Nhỏ biết không ? Bị từ chối tình cảm có đau khổ thật đấy, nhưng cũng không bằng bị người yêu đáp lại bằng lòng thương hại, điều mà người đàn ông tối kỵ nhất . Em hãy vui vẻ mà hạnh phúc bên Cổ Thạch, đừng mãi ray rứt về anh mà làm hỏng hạnh phúc của đời mình . Anh tin mình sẽ quên, sẽ tìm được cho mình một tình yêu đích thực . Nhất định người đó phải đáp lại anh bằng mối tình chân thật, cuồng nhiệt nhất ...

Như Nguyễn buông rơi lá thư mà trong dạ bồi hồi . Vĩnh Kha thật tốt, trên đời này khó có người nào sánh bằng anh. Anh đã cho cô tuổi thơ, cho cô tình

yêu cũng như hạnh phúc của chính cô. Cả Cổ Thạch có được cũng do bàn tay anh vun vén . Suốt đời, cô không thể nào đáp lại thâm ân của anh. Cô chỉ cầu chúc cho anh sớm tình được hạnh phúc bên một nửa còn lại của mình . Một vòng tay ấm áp chọt quàng quanh cổ và một giọng nói âu yếm cất lên bên tai Như Nguyễn :

- Em có thư hả bé ?

Như Nguyễn ngả đầu vào vòng tay Cổ Thạch và trao lá thư Vĩnh Kha cho anh.

Cổ Thạch lặng lẽ đón đọc rồi lặng lẽ nhìn Như Nguyễn . Anh biết hiện tại trong cô vẫn còn ray rứt, mặc dù mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp hơn những gì anh và cô mong mỏi . Và Cổ Thạch tin một niềm tin vững chắc rồi đây Vĩnh Kha cũng sẽ tìm cho mình một tổ ấm vĩnh cửu bên người mình yêu thương. Một người đàn ông tốt như Vĩnh Kha chẳng lẽ lại cứ gặp mãi bất hạnh ư ? Nếu thế thì ông trời không công bằng . Mà Cổ Thạch hiểu cuộc sống rất công bằng và hạnh phúc sẽ mỉm cười với những ai biết tôn trọng giữ gìn và nâng niu tôn kính .

- Còn ba ngày nữa chúng ta sẽ sang Nhật . Anh hy vọng khoa giải phẫu thẩm mỹ ở bên ấy sẽ trả lại cho em gương mặt xinh đẹp như xưa, để em sống được thanh thản vui vẻ như ngày nào .

Áp tay Cổ Thạch vào má, Như Nguyễn dịu dàng nói :

- Anh yên tâm. Với em, nhan sắc có trở lại như xưa hay không em không quan trọng . Còn điều em quan tâm hiện nay là hạnh phúc của hai đứa mình và chuyến du lịch thay cho...

Nói đến đây Như Nguyễn áp úng, hai má ửng hồng .

Cổ Thạch hiểu ý, cười và nói tiếp ngậm trêu chọc :

- Chuyến đi du lịch dài hạn đó cũng chính là tuần trăng mật của đôi vợ chồng son sắt, phải không em ?

Như Nguyễn cười, vờ xụ mặt :

- Anh giỏi lắm, dám giở trò trêu chọc em. Có tin em...

Cổ Thạch giơ tay tỏ ý đầu hàng :

- Tin, anh tin. Nếu không, anh sẽ bị bầm mình bầm mảy vì cái cô vợ "Nhím" của mình .

Như Nguyễn dẫu nụ cười :

- Ai làm vợ của anh hồi nào chứ ? Nói mà không biết mắc cỡ .

- Tại sao anh phải xấu hổ khi điều đó sắp trở thành hiện thực ?

Như Nguyễn tròn mắt vờ ngơ ngác :

- Sự thật gì ? Ai là vợ anh đâu, sao em không biết ?

Cổ Thạch lắt léo, giở chiêu lừa "dụ dỗ":

- Thì em hãy nhắm mắt lại đi, em sẽ biết người đó là ai ngay.

Như Nguyễn biết tông ý định của anh, nhưng cô giả vờ không hiểu để được

anh tặng cho những cái "mì" ngọt ngào đầy âu yếm thương yêu.
Đời trở nên đẹp hơn, đáng yêu hơn trước hạnh phúc của hai người . Tình yêu
của họ sau bao chông gai, trở ngại, cuối cùng đã tìm tới bến bờ hạnh phúc .

HẾT

Nguồn: SBC: sưu tầm

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 05/08/2005 3:32:54 CH